

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

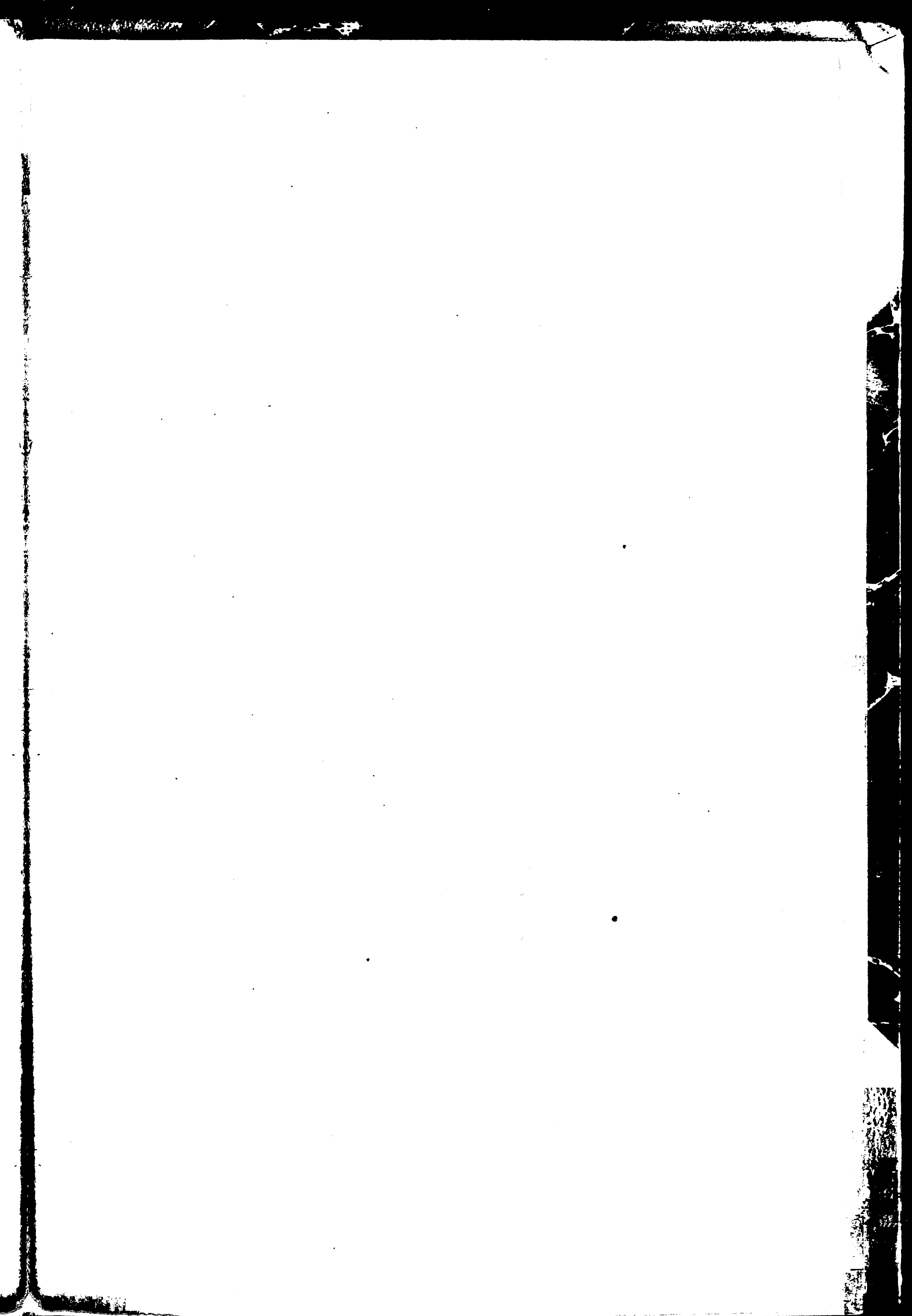
Forfatter(e) Author(s):	Bruhn, Rose.
Titel Title:	<u>Solglimt.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : H. Hagerups Forlag, 1911
Fysiske størrelse Physical extent:	128 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Rose Bruhn Solglimt

H. Hagerup's Forlag
København

Hovedkommissionær for Norge
H. Aschehoug & Co.

T. T.

Andet Oplag

SOLGLIMT

ROSE BRUHN

SOLGLIMT

1912 h 726

H. HAGERUP'S FORLAG

KØBENHAVN

ANDET OPLAG

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel)

1911

INDHOLD

	Side
Sol-Landet	7
Thora fra Moli	22
Santa Marias Julelys	28
Kun en vissen Rose	38
Valfartsstedet	47
Solstraalen	61
Ved Golfen	69
Afdansning	81
Solglimt	89
Tyren og Sanglærken	103
Bryllupsfest i Djunglen	117

Sol-Landet.

ØDSEL Sol og gylden Farvepragt udgaar fra Nordlandets Himmel.

Nætterne har intet med Nat at gøre, — og endnu mindre med Dag! — Alt er Lys, Farve og Sol, — en gylden, bævende Klarhed; — — ikke Dagens urolige, fredløse, stræbende! Det er den lyse Nat, der har klædt sig i Gulddragt.

Der soves ikke i de lyse Nætter. Det føles som Vanhelligelse at løsrive sig fra Naturens mægtige Kirke, for her hvælver Himlen sig i gyldent straalende Korbuer, Fjeldene danner Grundpillerne, mens Guds herlige Midnatssol luer over Højalteret. —

Og Menigheden kommer — én for én eller i samlet Flok dukker de op derude paa Havet, mens Bølgernes sagte Skvulp lyder som dæmpet Sus i Orgelpiberne.

Histude stævner de store Sejlere ind mellem Pillerne, sagtmødigt og stilfærdigt arbejder de sig frem, til de forsvinder i Guldglansen. Efter dem følger en hastende Damper. Med Brask og Bram bugter den sig frem mellem Fjelde og Skær lig en prangende Adelsdame, hvis Tid ikke tillader nogen stilfærdig Andagt. Fremad haster hun — mens det hvide Skumslæb bølger efter hende.

— Men ind mellem disse Skuder glider den gamle, solide, faste Menighed, — det er Nordlandssjægterne med de brunbarkede Sejl og den vejrbidte Flagklud agter. — —

*

*

*

Der glider en Baad omkring Falkodden ved *Bodø*. Naar Aarerne løftes, falder der Guldregn. — Den stryger ind mod Byen, drejer brat af ved Indsejlingen og lægger til ved Klippen, som danner det naturlige Værn mod Havsiden.

Noget lyst bevæger sig mod den mørke Klippe. Det er en høj Kvindeskikkelse. Hun har rejst sig og vinker mod Baaden.

„Pas paa, Stenene er glatte, — her, tag min Haand, — ser Du, nu gaar det, — kun et lille Spring — og jeg har Dig!

Saa, all right! Nu er Du givet Nordhavet og mig i Vold.“

Han stod der for hende, høj og spænstig, støttende sig til Aaren, den han nu satte mod Stenene og kraftigt stødte fra med, saa den lille, elegante Nordlandsbaad fra det grundede Vand fór ud paa Dybet og sagte vuggedes op og ned, saa de høje Sjægtestavne duvede.

Hurtig drog han Aaren ind, knappede sin Pjækkert, gav Huen et Stød og satte sig paa Toften lige for hende, førte Baaden med et Par kraftige Aareslag i Retning mod Forbjergs Øen „Landegode“, som med sine stejle Klippevægge og imponerende i Linierne, hævede sig op af Havet. Hejste Sejlene, og mod en frisk Vind krydsede han over til Klippeøen.

Hun rejste sig og skyggede med Haanden over Øjnene for den lave Sol, der sendte en skarpt-

blinkende Guldstribе over det bølgende Vand lige imod dem.

Hun pegede over paa Øen:

„Der er altsaa det kogende Land, som jeg har længtes imod, og som saa forunderligt har draget mig, naar jeg fra dine Vinduer i de lyse Nætter saa over mod det?“

„Ja, Marie, der er „Landet hin gode“, hvor Du har villet, jeg skulde føre Dig, for at vi sammen kunde staa paa Tinden og se Midnatssolen i al sin vidunderlige Pragt. — Nu skal jeg fortælle Dig, hvorfra det har faaet Navnet:

Naar Søfolk i længst forsvundne Dage langvejs fra kom farende, og nærmede sig Hjemmets Kyst, saa de dette Fjeld paa mange Miles Afstand. De vidste da, at Landet hin gode, med Hustru, Fæstemø og Hjem laa der inde bag de blaanende Skær, og saa kaldte de det „Landegode“. —

Se, Marie, nu ligger det i Guldglans for os, og der blinker gyldne Luer fra dets Tinder. — Naar vi om en Stund staar sammen deroppe, vil vi ogsaa se ind over Landet, og Tankerne vil forme sig til Ønsker for den Lykke, vi haaber at finde bag Landet hin gode.“ — Han bøjede sig ned over hende, strøg det viltre Haar, som Vinden legede med, fra hendes Pande og saa hende fast i Øjet:

„Marie, nu slipper jeg Dig aldrig! Nordhavet og jeg er to forslugne Kammerater, som nødig gi'r tilbage det, vi en Gang har faaet Tag i.“

„Aa, Jean, jeg kender Dit Tag, det kan være fast; — men det kan ogsaa glippe for Dig.“

Hun vendte sig fra ham, satte sig i Bagstavnen og greb Roret.

„Jean, jeg tror, Du forstaar at gribe, — men Evnen til at holde fast, — mon Du ikke overvurderer den?“

Han satte sig paa Toften lige for hende, lagde Aarerne overkors og støttede Albuerne paa dem.

„Marie, betyder da min Længsel, — den jeg nu i ti Aar har baaret paa — intet for Dig?“

Hun trak næsten umærkelig paa Skuldrene.

„Var da Vejen ikke lige lang for os begge, Jean?“

„Nej, Du, der var Forskel! — Lige saa stor Forskel, som der er paa Nordlandets lyse Sommer og dets mørke, tunge Vinter. — Dit Land ligger i venligere Zoner, hvor der er højere Sol, gladere Mennesker og mere Glans over Livet. — Mit Hjemsted og mit Virke er tungt og trist som den alvorsfulde Natur her omkring. Hvor kunde jeg bede Dig komme hertil, eller hvor kunde jeg i Jubel hente Dig hid? — Skulde Du komme, maatte det ske, uden at jeg kaldte. Du maatte drages til mig, fordi Du slet ikke kunde andet! — — Og Du kom jo, Marie, — kom med Vaaren, Solen og Livet, netop som jeg trængte mest til Dig.“

Han saa paa hende for at fange hendes Blik, — men det gled forbi ham, stirrende ud over de glitrende Bølger og blaanende Skær, gled saa atter ind mod Landet, hvor Fjeld ved Fjeld højnede sig med den evige Sne. Der var ingen Hvile for Blikket, og der fór en Gysen igennem hende.

„Marie, fortryder Du, at Du kom? — Vil Du atter gaa fra mig?“

„Aa, Jean — lad være med at spørge. Jeg ved jo ikke selv, hvad Svaret skal blive! — Husk, vi er begge komne ud over den brusende, forventningsrige Ungdomstid, — og begge skal vi bygge op paa Ruinerne af det, der svandt, det, der en Gang var, — men som jeg ikke tør tro paa atter kan kaldes til Live. — Aa, Jean, hvorfor slap Du Taget den Gang, jeg havde saa meget at give Dig?“

„Hvorfor minde mig om det, jeg har gjort Afbigt for? Jeg har jo erkendt, at jeg den Gang gjorde Dig Uret, — og siden ved Du jo, at Du ikke har været ude af mine Tanker. — Aa, hvor I Kvinder er uforsonlige, — eller hykler I kun Uforsonlighed blot for at have den Tilfredsstillelse at se os Mænd ligge under for Jer?“ — —

Han rejste sig heftigt op og gav sig til at hejse Fokken, som var det ham om at gøre at faa fast Greb i noget, han magtede.

Han saa det glimte i hendes Øjne, og straks var hans Heftighed som vejret bort. Rolig satte han sig ned, med et Ben paa hver Side af Toften, og Skødesnorene løst liggende i Haanden, halvt vendt imod hende.

„Marie, — man bli'r saa forunderlig haard heroppe, nær Verdens yderste Grænse. — Og naar man saa slet intet har i Hjemmet — i det Stille, som kan mildne, da stænger man sig inde, saa man tit gror til, — forstaar Du! Den Smule Muldjord, der en Gang har været, den stryger Stormene til Havs med, og tilsidst staar man nøgen, kold og haard tilbage som selve Klippen. — — Jeg drømte saa dejligt i den sidste Tid om den milde Bris, der fra Syd strøg ind over mit Liv, — aa, Du, hvor har jeg længtes som et Barn efter den Stund, som nu er kommen! — Hvor fulgte jeg ikke i Haab og Spænding et hvert af Dine Skridt her op mod Nord! Dit første Brev ved Juletid var for mig som et gryende Vaartegn. Husker Du det? — Det var kun faa Ord stillet som et Spørgsmaal: — „Jeg har faaet Rejsefeber i Blodet, skal vi mødes i Paris?“ skrev Du. — Jeg maatte svare nej, tiltrods for, at jeg intet hellere vilde end mødes med Dig der, hvor Livets Bølger gik højest. Jeg valgte at beskrive for Dig al

den Skønhed, vi har her, naar Midnatssolen kaster sin betagende Glans over Nordland og gør selv en Ravnekrog som denne til en herlig Plet. —

Og saa Dit næste Brev i Februar, da Du mindedes det, som Du kaldte Mærkepælen i Dit Liv, den Stund, da Du for ti Aar siden gladelig gav og tog Indvielses-pantet paa vor gryende Kærlighedsdag. —

Husker Du hin Kvæld i Pensionatet i Trondhjem, da Du sad foran Pianoet, og Du som Svar paa mine Drillerier og Hentydninger til Ægtheden af Dit overvættes store Haar paa en Gang lod hele den rige, mørke Fylde falde ned over Stolen. Uden at svare trak Du Haarnaalene ud, én for én, indtil Du sad som indhyllet i en bølgende Kaabe. „De vantro Thomas,“ sagde Du blot. Og den vantro Thomas kunde ikke modstaa Lysten til blødt og varsomt at lade sin Haand glide ned igennem denne Fylde. Og han tog mere, end der bødes ham! Varsomt bøjede han det dejligste Hoved i Verden tilbage. Hengivent og stille laa det i hans Arm, mens han gav hende det første Kys, blidt og nænsomt, som hører den Højtid til. — Den Stund mindedes Du, samtidig med Du skrev, at Du havde faaet en uimodstaaelig Lyst til atter at gense gamle, kendte Steder, og at Rejsen rimeligvis kom til at gaa mod Nord.

Saa kom Dit Brev fra København Dagen før Din Afrejse i Maj:

„Om fjorten Dage er jeg i Trondhjem, haaber at se Dig der, for atter at gaa med Dig ude langs Fjorden paa Trollavejen. — Mon Bækken endnu sladrende risler gennem Kløften mellem Bregner og Birkekrat? — Husker Du, vi døbte den Kærlighedskilden? Hvis den har forandret Løb, tager jeg det for et ondt Varsel?“ —

Og jeg, som netop da mere end nogensinde var bundet af mine Patienter. Aldrig før har jeg forbandet min ansvarsfulde Stilling; — men da gjorde jeg det. — Næsten i Fortvivlelse var det, jeg telegraferede de faa Ord: „Muhamed kan ikke komme til Bjerget.“ —

Du forstod mig naturligvis, kæk og resolut som Du er! —

Marie — aldrig er jeg blevet saa inderlig glad for noget, som for de faa Ord, Dit Svar rummede: „Bjerget kommer til Muhamed.“

Og nu er der gaaet en Maaned, siden Bjerget stævnede hid, og ikke ved jeg, hvor Dagene er blevne af, thi alle har de ejet Lykken. Min Bolig blev et Hjem, — nej, et Lykkens og Kærlighedens Tempel, hvortil jeg fra mine Sygebesøg vendte tilbage, som den, der følte sig tryk, fordi Hjemmet nu for ham var alt det, Længselen havde higt imod. — — Og nu vil Du gaa fra mig! — Vort Møde skal kun blive et tilfældigt paa Korsvejen? —

Jeg saa det paa Dig i Aftes, da Du træt var krøbet hen i Sofahjørnet. Jeg følte det i Dine vage Kys, dem, Du gav som Almisser, eller som en, der ingen Grund kan finde til at nægte et Bidrag til den, der beder.

Marie, hvorfor er Du bleven saa forandret?

Fortryder Du, at Du rejste hid? —

Eller er Du bleven træt af mig? —

Blænder Lyset og den evige Dag Dig, saa Du ingen Hvile finder?“

„Nej, Jean, jeg angrer ikke, at jeg rejste til Dig og har levet den lange, dejlige, straalende Dag hos Dig. Og heller ikke er jeg gaaet træt, for Dine stærke Arme har jo baaret mig. — Men det, jeg frygter, er den lange, mørke Vinternat, — frygter den, som den Magt, der

vil dræbe vor frejdige Livsglæde; fordi ingen af os to er rustede til at byde den Trods, — og ikke ejer vi Taalmod og Kraft til at tage Kampen op mod den, eller til at forsage de Glæder, den store, pulserende Verden i sin brogede Vrimmel byder. —

Jean, vi var jo en Gang Lysets Børn og levede vor første, dejlige Kærlighedsvaar under idel Sol, — mon vi har forandret os meget siden da? —

Husker Du, hvor vi begge var enige om, at mindre end al Verdens Lykke og Solskin kunde vi ikke nøjes med? —

Aa Du, hvor vi troede paa os selv og Lykken den Gang — og saa kæntrede dog vor stolte Skude ved det første Vindstød.“

„Ja, ja, Marie, jeg ved det jo, det var min Skyld, — min taabelige Skinsyge, som ikke taalte, at andre Mænd ydede Dig deres Hyldest. — — Men hvorfor udæskede Du mig ogsaa — indirekte? — — Aa, hvor jeg husker den Aften, da Posten kom, og Du ved Bordet fik bragt det store Brev med de danske Frimærker ind. Der gled et Smil over Dit Ansigt, der faldt ligesom Solglimt over Dig, da Du genkendte Haandskriften. — Og siden, da Du trak Dig noget tilbage og læste Brevet atter og atter, mens det vidunderligste glade Smil mere og mere lyste over Dit Ansigt, — det Smil, som jeg troede kun tilhørte mig, fordi det havde lyst over vore helligste Øjeblikke, — det ofredes nu en anden, én, som maaske havde staaet Dig lige saa nær som jeg — eller hvad værre var, som mulig endnu stod der, fast og sejrssikker paa Din Hjemstavns Grund. — Og den hele Aften, hvor var Du ikke langt borte med alle Dine Tanker! Jeg var som gledet Hundreder af Mil bort fra Dig. —

Da vi endelig sent paa Aftenen var bleven ene, gik Du fra mig med et koldt Godnat. — Aa, hvor jeg led i de Nætter og Dage, der fulgte efter! Og da Du endelig bemærkede mit Mismod og fik Grunden at vide, lo Du, — lo, som kun den kan le, der finder det saa naturligt, at alle Mænd bøjer Knæ for hende.“

„Jean, jeg lo jo kun, fordi det stakkels Rimbrev kunde betyde saa meget for Dig.“

„Havde Du blot aldrig ladet mig læse det, Marie! Hver Linie, hvert Rim brændte sig som Ildskrift ind i mit syge, mistænksomme Hjerte, — ja, selv mellem Linierne læste jeg om en Kærlighed, stor og stærk, saa lig min egen, at jeg fik Tvivlens Gru over mig, — det rummede jo saa mange poetiske Elskovsord og saa megen uforbeholden Beundring, at selv en Engel maatte blive skinsyg. — Husker Du dets Slutning:

Frøken! saadan stedse staar
De for mig i mine Tanker —
med det store, mørke Haar
virket ind med Rosenranker.

Han højede Hovedet og lagde det i de sammenfoldede Hænder.

„Marie, ved Du, hvad det vil sige, naar den, man elsker, er blevet draget til en anden med Kærlighedstanker?

Jeg ved, at Skinsyge altid gør en Mand latterlig; men det var saa rent haabløst den Gang at kæmpe imod den. Jeg følte kun, at jeg ikke kunde dele Dig med nogen anden, — og jeg tvivlede paa, at Du kunde give Dig helt til mig alene. —

Ja, da var det, at jeg gjorde, hvad jeg aldrig burde have gjort. Jeg foretog en Frontvending og hyklede Kulde og Ligegyldighed, men inderst inde græd jeg

blodige Taarer over det tabte Paradis. — Og Du, Marie, Du var for stolt til at give mig blot et fattigt Ord for at hæve min Tvivl.“

„Jeg syntes, naar jeg havde givet Dig hans Brev, var det Svar nok. Jeg viste Dig, at jeg intet vilde skjule for Dig, og at Du var mig mer end ham. Men Du var og blev den vantro Thomas, som i hver Bagatel saa Tegn paa en svigtende Evne til at bevare min Følelse for Dig. —

Ja — saa gled vi fra hinanden. Jeg kastede mig ind i de Glæder, Livet bød mig. Tog imod Vennernes Hyldest og gled ned af den Strøm, som skal kaldes Glemsel. Men inderst inde var der Savn og Bitterhed og en tabt Tro til det, der skulde være stærkest i os.

Jean, husker Du den sidste Aften vi var sammen lige før min Afrejse? Vi gik ud ad Trollavejen. Det pragtfulde Fjeld over os var klædt i Høstens stærke Farver, og under os nynnede Havet sine skiftende Melodier. — Men vi to gik tavse og tunge, Side om Side, begge ventende paa det Ord, som ikke blev udtalt. —

Da vi skiltes, Jean, var det, som noget af det bedste i mig var brudt. Jeg var saa træt og saaret, at Afrejsen den næste Dag kom som en Befrielse.

Og dog skal jeg aldrig glemme Dit blege, forpinte Udtryk, da Du paa Perronen rakte mig Dit Brev med Din Afskedshilsen, der var en saadan Modsætning til de Ord, der stod i det, — Ord, som var skrevne ud af et skuffet og saaret Hjerte, — Ord, som maaske Du har glemt, men som aldrig vil gaa *mig* af Minde, saavist som de var en eneste stor Uretfærdighed. — Hvor bittert og koldt Du skrev, men dog med en Understrøm af tilbageholdt Varme; en Varme, som Du dog søgte at dække over med overlegen Ro.

„Hvorfor skal jeg paanøde Dig en Rejselekture, som Du har sagt, at Du ikke behøver?“ skrev Du. — „Du mener Indfatningen, Bogen, nej — Brevet mener jeg; thi det var det, som skulde ledsage Fotografiet, Du har bedt om, og som jeg har lovet Dig, og som jeg endelig sender Dig, selv med Fare for, at den bedste Skæbne der times det, er at blive indlemmet i en Samling Sejrstrofær.

Hvorfor jeg saa skriver? — Vel nærmest fordi jeg uimodstaaelig drives dertil, og fordi det obligate Farvel, som leveres paa Perronen, er saa magert et Udtryk for de Følelser og Tanker, som Din Bortrejse vækker. Og hvordan disse er, forstaar jeg vanskelig at forklare, fordi de er saa indbyrdes modstridende. Dog tror jeg, jeg har Vished for et, og det er, at jeg vil savne Dig. —

I de sidste to til tre Maaneder, — hvor jeg har iagttaget, spurgt og hørt — er Du stille gledet længere og længere bort fra mig. Men netop fordi Du langsomt er bleven borte, ved jeg heller ikke, hvor stort Savnet vil blive.

Jeg er saa ubehageligt afkølet efter vore varme Favntagn. Dine Kys brændte mig en Gang; nu føler jeg Isning i Læber og Tinding.

Maaske, naar nogen Tid er gaaet hen, har jeg blot en svag Forestilling om det hele, paa samme Tid som Du maaske — helt har glemt det.

Lad mig være oprigtig og uforbeholden, Du vil ikke misforstaa mig, thi Du ejer den fine Forstaaelses Naadegave.

Om jeg sagde, at jeg elskede Dig, saa vilde det være en Tilstaaelse paa Sandhedens Bekostning. Thi endskønt jeg har elsket Dig og endnu holder af Dig,

saa har jeg for ringe Tiltro til Dig til at kunne nære udelt Hengivenhed for Dig. Jeg er bange for den Løshed i Følelser, som jeg tror, Du er i Besiddelse af.

Jeg elsker det bedste i Dig, Din Ærlighed og Oprigtighed, Din frigjorte Opfattelse af alle Livets Forhold, — og fremfor alt Din hensynsløse Hengivenhed for Dine Følelsers Genstand; (aa, saa egoistisk!) men jeg ræddes for Din Erobringslyst og for Din aabenlyse Indkasseren af den mindste Tribut til Din Behagesyge.

Er da alle Mænds Knæfald en Livsbetingelse for Dig?

Du vil maaske under det, jeg her har sagt, tro at spore Skinsyge. — Du tager fejl, fordi Skinsygens nærmeste Genstand er „*hors de concours*“.

Men hvorfor skriver jeg nu alt dette, og hvad vil den sandsynlige Virkning paa Modtageren blive?

Det faar staa sin Prøve. Enten harmes Du derover eller ogsaa har Du kun et medlidende Smil tilovers for det. Ligemeget, — jeg følte Trang til i Hasten at lade mine Tanker faa Udtryk, og undrer paa, hvad jeg faar at høre fra Dig som Svar. Hvis Du skriver, saa venter, — nej, saa forlanger jeg, — at det bedste i Dig skal tale. Der er saadan inderlig Varme paa Bunden af de Menneskers Hjerter, som er skabt til at elske. —

Lev vel!“ — — — —

Hun foldede det gulnede Papir sammen og lagde det tilbage i Visitkortbogen. —

„Lev vel!“ — Det var det sidste Ord fra *ham*, som jeg havde elsket og elskede over alle. Det var min stolte, dejlige Verden, der sank i Grus i de to Ord: „Lev vel“.

Og saa det, at Du end ikke vilde eller turde vedkende Dig Din Kærlighed! — Ja, Jean, da kæntrede min stolte Sejler, og jeg saa, at alt var totalt Forlis. —

— Jeg ved egentlig ikke, om jeg rigtig har rejst mig efter den Kæntring? Men det ved jeg, at vovede jeg mig nu atter ud paa samme Skude, med samme Fører, blev det Livet selv, som var Indsatsen.“

„Marie, har Du da glemt det Brev, Du sendte mig som Svar? Det, hvori Du rent knuste mig med Din Overlegenhed ved at sige, at Du ikke skammede Dig ved at tilstaa, Du havde elsket mig saa usigeligt højt, havde elsket mig som ingen nogensinde vilde elske mig, fordi Din Kærlighed hverken havde været iagttagende eller reflekterende. Kun et var Du Dig klart bevidst, og det var, at Du var lykkelig i Din og min lille Verden, lykkelig, fordi der var godt at være i min Favn. —

Du skrev ogsaa, at de Stunder vilde Du aldrig glemme og betragte Minderne om det Afsnit af Dit Liv som et helligt Tempel, hvor Du drog dine Sko af, inden Du gik ind.

Hvor jeg egentlig endnu skammer mig, naar jeg tænker paa Slutningen af Dit Brev, hvori Du siger:

„Kære, kære Jean, tag Sejerstrofæen for Dig alene, jeg opgiver den med Glæde, naar jeg blot faar Lov til at beholde Mindet usvækket i dets vidunderlige Skønhed. — Og saa kun Tak — og atter Tak

fra Din Marie.“

„Ja, Jean, det var sandt, hvert eneste Ord. Men læg Mærke til, at jeg talte om det, som *var*.“

„Tør Du da ikke nu række mig Din Haand og vove Indsatsen i Mindet om al den Kærlighed, som var?“

— „Om jeg blot turde?“ — —

„Marie, tror Du ikke, vi nu gennem de ti lange Aar har lært at omgaas Lykken lidt varligt?“

„Aa, Jean, jeg ved ikke! Jeg synes kun, at det

dejlige, rige Liv blinker og vinker mod os fra hver en Tinde i dette vidunderlige, skønhedsfyldte Solland. Men jeg er saa angst for, at alt igen skal svinde, naar Stormene begynder at rase, og Mørket, — det grufulde Mørke, som Du har skildret for mig — kommer og sænker sig knugende om os. — Jean, jeg er bange for Mørket, angst for, at Lykken helt vil stryge bort i det, — angst for, at hverken Du eller jeg, naar Hverdagslivet med alle dets smaa Krav melder sig, er stærke nok til at trodse den Magt, der stille, men sikkert vil undergrave vor lyse Livsglæde.“

„Du tror ikke, der i den lille Verden, hvor vi to tyr ind, skal blive saa godt og trygt at leve, at vi end ikke behøver at lede efter den?“

„Havde Du ikke lært mig at tvivle, vilde jeg tro paa Lykken.“

„Hvorfor altid komme med Tvivlen. I de forløbne ti Aar har jeg jo lagt Sten paa Sten til at omgærde Din og min lille Verden. Nu tror jeg, Muren er underbygget. — Gaa med mig derind — kom, giv mig Din Haand til Hjælp i alt det smaa, som kun Du kan forme, men som ene er det, der kaster Solglans over Livet.“

Han rejste sig og strakte Armene imod hende. Ogsaa hun bøjede sig mod ham, — men da hendes Hoved naaede hans Skulder, hviskede hun: —

„Glem ikke, Jean, at selv en kinesisk Mur kan falde.“

„Aa, Du, — den Mur, som jeg nu i ti Aar har bygget paa, den tror jeg kan staa, grundmuret og solid som den er. — Og naar saa en Stormagt som Kærligheden forsvarer den, har vi intet at frygte, — selv for Dine Tvivl kan den ikke falde. — — Og — ikke

sandt, begge vil vi værne den for Angreb ude fra?
Nu maa den staa som selve Fjeldene her!“ —

„Her er vel ikke Trolde i Fjeldet?“

„Nej — kun den Trolde som bor i Dig!“

„Jeg begynder at tro, Du er Mand for at overvinde ogsaa den.“ —

„Ja, — dersom Du blot rigtig tror det?“

„Du er jo Muhamed.“

„Og Du er Bjerget! — Velsignet være den Stund, Bjerget kom til Muhamed!“ — —

*

*

*

Baaden naaede Vigen, hvor Landgangen var.

Foran dem hævede Forbjerget sig som en mægtig Gigant, der luede i gyldne Blink, laante fra Midnatssolen.

Haand i Haand steg de mod Tinden. — Som Solen blodrød naaede Synsranden og kastede sit gyldne-røde Skær over Himmel, Hav og Klipper, vandt de derop.

Deres Tanker mødtes i det ene:

„Saa naaede vi endelig sent, — men ikke *for* sent Landet hin gode — — Livets Solland!“ — —

Thora fra Moli.

OPPE mod Nord hænger Himlen lavt i de mange Maaneder, Vinteren ruger med sin Kulde og sine Snestorme. Mørket breder sig tidligt, og Natten kommer knugende og tung. Saa gaar den ene Dag som den anden i trøstesløs Uendelighed. Arbejdet gaar sin jævne Gang, der gøres, hvad som trænges, men heller ikke mer. Den lune Krog omkring Ovnene er bedst paa denne Aarstid, derfor stikkes Næsen ikke udenfor, førend det er højst nødvendigt.

„Men man bliver saa underlig trist i Sindet og beklemmt om Hjertet i de lange Døgn, naar Vinteren raser, og Jorden og alt levende sover sin lange Søvn.“ Saadan sagde Sønnekonen Birgit deroppe paa Gaarden Moli, da hun i den sene Nattetime sad ved min Sygeseng og kærligt holdt Vagt, til Doktoren skulde komme fra Geysir for at sy mine Saar sammen efter det stygge Fald, da Hesten var styrtet med mig paa Ødemarken fra Tingvalla.

Natten med dens Rædsler var endt. Lægen havde været der og gjort sin Pligt. — Jeg var faldet i en tung Søvn og vaagnede atter henad Morgenstunden, da Solen skinnede ind i mit Kammer med den skære Klarhed, som lovede en lys og herlig Dag. Jeg havde

haft mange Drømme, alle var de gode og fornøjelige, derfor var det dobbelt svært at vaagne op til en Virkelighed, der var saa langt som vel muligt fra det fornøjelige. Smerterne i mit stakkels Hoved mindede mig ogsaa hurtigt om den Orm, som gnavede.

Ved min Seng sad en sammenbøjet Skikkelse, jeg troede, det var Sønnekonen Birgit, som jeg sidst saa om Natten i det flakkende Lysskær.

Jeg bad hende give mig en Drik Vand.

Skikkelsen vendte sig om, og jeg saa, det var en ung Pige, der uforstaaende stirrede paa mig. Jeg troede, hun ikke forstod mig, og gentog langsomt Spørgsmaalet.

„Vand,“ sagde hun og lo. „Nej, Du faar ikke Vand. Tror Du, jeg vil slukke andres Tørst, jeg, som aldrig faar slukket min egen,“ og saa lo hun igen med en egen skurrende Latter, som de Mennesker har, hvis Forstand er formørket.

„Hvem er Du, og hvad hedder Du?“ — spurgte jeg.

„Kender Du mig ikke — jeg er jo Thora, den lille stakkels Thora, som de kalder mig her paa Gaarden. — Men Du skal ikke tro dem, naar de taler ondt om mig, for jeg er den klogeste af dem allesammen. — Kom, skal jeg hviske Dig det i Øret.“ Hun bøjede sig hemmelighedsfuldt ned over mig. — „Det er de andre, der er saadan lidt ved en Side. Baade Fa'r, Bro'r, Ingolf og Birgit er — uh—e,“ hun rystede paa Hovedet og pegede paa Panden. „Jeg er den eneste, der er klog her. Jeg er kun blevet tungsindig og sørger altid. Du tror maaske, jeg ikke har noget at sørge for, — jo her skal Du selv se,“ hun tog et krøllet, gulnet Stykke Papir frem fra Brystet og bredte det ud foran mig.

Jeg rejste mig op i Sengen og stirrede paa Papiret. Der var skrevet noget derpaa med rødt Blæk, de store, stejle Bogstaver næsten faldt over hinanden, det var, som den Haand, der havde ført Pennen, havde skrevet i dirrende Angst. Meget af det skrevne var utydeligt, saa jeg læste det med nogen Vanskelighed:

„Min kære Thora paa Moli.

Du Herre Gud Fader i Himlen skal være mit Vidne, at jeg har elsket Dig inderligt og trofast lige fra den Stund, jeg kyssede Dig og bad om Din Tro hin Julekvæld i Skalholt Præstegaard. Naar jeg nu ikke kan holde mit Ord til Dig, da er det fordi Gud Fader i Himlen ikke vil det, thi han haver fundet mig uskikket til Livet her paa Jorden og sendt mig en grumme svær Sygdom, som jeg ikke staar igennem. Nu beder jeg Dig tage min sidste Hilsen og skænke mig Dine kærligste Tanker der, hvor jeg ligger i min Grav. Jeg vil saa nødig gøre Dig ondt, fordi jeg elsker Dig, — for dette ved jeg volder Dig Sorrig. Du skal forlade mig dette og bede for mig og mindes i Glæde de Stunder, vi havde det godt sammen, og saa huske, at vi en Gang skal mødes. Lev vel og bed for mig, som jeg nu beder til min Fader i Himlen.

Din i Døden tro

Arvid Jonsson.“

„Stakkels lille Thora, saa Din Fæstemand er død?“
Hun rejste sig og saa vredt paa mig.

„Siger Du nu ogsaa det, ligesom alle de andre. Nej, Du, han lever dernede i Danmark, og han studerer til Præst ved den store Skole i København. Nu

er han snart færdig og kommer til Moli for at hente mig, og saa skal vi bo deroppe mod Nord, hvor de store Fjorde er, og hvor Skibene kommer sejlene med alt det, som ikke kan vokse her paa Island.“

„Saa Du tror, han lever?“

„Ja, det kan Du da begribe. Jeg har altid lært, at Vorherre i Himlen er god og kærlig, og da Arvid og jeg intet ondt har gjort, hvorfor skulde han da tage ham fra mig? — Her ser Du da ogsaa, at han selv siger, vi skal mødes igen. — Arvid har aldrig løjet for mig saadan som de andre, der siger, at han er død. — Nej, jeg ved det bedre, og jeg beder hver Dag til Gud Fader i Himlen, saadan som Arvid har sagt, jeg skulde gøre det, og saa kommer han nok snart og henter mig.“ Hun smilte lykkeligt og lod de uroligt flakkende Øjne hvile paa mig et Øjeblik.

„Ja, vent og haab, lille Thora, en Gang lysner det jo nok for Dig.“

„Ja, og for Arvid med.“

„Ja, for Arvid med! — Giv mig saa den Drik Vand?“

Hun svarede ikke, sad kun stille hen med de foldede Hænder i Skødet og et lykkeligt Smil om den fine Mund.

Døren gled sagte op. Det var Sønnekonen Birgit.

„Sidder Du her, Thora?“

Thora svarede ikke, hun lagde de foldede Hænder over Øjnene og mumlede ustandseligt. Brudstykker lød til mig, det var løsrevne Ord fra Biblen og Salmebogens Bønner: „Se, Herre, mine Taarer, de raaber til mig fra Skyggernes Dal, nu er de snart saa blodige som Din elskelige Søns Vunder; men jeg véd, Du er barmhjertig, Du hudfletter mig ikke med Din Vrede,

Du giver mig ham tilbage, som elsker mig, thi Du adskiller ikke det, Du selv har sammenføjet. — Hører I, Herren siger til mig: Se, han kommer snart, — velsignet er jeg, som tror hans Ord. — Amen!“

Nu hændte det mærkelige, at hun rejste sig og kom helt hen til mig og erindrede det, jeg før havde bedt hende om, og gav mig Vandet.

„Salige ere de, som tørste, for jeg skal husvæle Eder,“ siger Herren. „Men vé den, fra hvem Forargelsen kommer“; hun saa med et ondt Blik paa Svigerinden, idet hun gik ud af Døren.

„Stakkels Thora,“ sagde jeg.

„Ja, det maa De nok sige, hun er den tunge Sky, som hviler over Moli. I to Aar har hendes Sind været formørket; det kom jo, da hendes Kæreste døde dernede i København.“

„Tror De aldrig, hun bliver rask mere?“

„Nej, Doktoren inde paa Sindssygehospitalet ved Reykjavik mener, hun er uhelbredelig. Men da hun gaar ret stille om, syntes vi, det var bedst, hun kom hjem igen. Nu har hun gaaet her i et halvt Aar; hun tror jo stadig, Kæresten kommer og henter hende.“

„Ja, lad hende da endelig blive i den Tro, det hjælper hende over den lange Ventetid.“

„Det gør vi ogsaa. Hun tror blot, det er vor Skyld, han ikke kommer, og derfor vil bilde hende ind, at han er død. I den første Tid efter, at Brevet var kommet, vilde vi jo ogsaa gerne gøre hende forstaaeligt, at hun nu aldrig kunde vente at se ham mere; det er det, hun ikke kan forstaa, men gemmer paa i sit syge Sind. — Ja, mærkeligt med saadanne Stakler, ingen ved ret, hvad det er, som for-

mørker Sindet, — vi føler det kun, naar Ulykken er over os.“

„Aa — jo — jeg synes dog, at her ligger det ret klart. Det Slag, hun fik ved Efterretningen om hans Død, kunde nok formørke et lille Pigesind her paa den triste Ødemark bag det sorte Fjeld med den hvide Jøkul.“

„Ja — det var jo et haardt Slag for Thora.“

„Haardt — ja! Tusinde Gange haardere end mit,“ tænkte jeg.

Santa Marias Julelys.

UNDERLIGT at sidde her i min Stue ved Vintertid i det kolde Nord og vide, at der i den hellige Jule-nat tændes 12 af mine Vokslys dernede i Syden foran *Santa Maria Quintiliolo* i Capucinermunkenes Klosterkirke ved den lille Bjergby *Tivoli* paa Sabinerbjergene i Italien.

Jeg boede der en Tid, og skønt jeg var fremmed, blev jeg snart kendt i Byen, var paa Hat med Byens Borgere og „Dus“ med en Uendelighed af Børn, — for det myldrede fra hver en Krog med Børn, smaa, dejlige, sortsmudsede Unger. —

At jeg blev hurtig kendt — og, om jeg saa maa sige — populær, gik saaledes til: at jeg spillede — og vandt i Lotteriet.

Det var en af de første Dage, jeg boede i Tivoli, at jeg spadserede min sædvanlige Aftentur gennem Byens Hovedstrøg fra Villa *d'Este* ad *Corso Vittorio Emanuele* til de store Kaskader paa den anden Side af Byporten.

Det var en herlig og mild Aften, lige efter at et mægtigt Tordenvejr havde rensset Luften og nu var draget bort hen ad Albanerne til. Som sædvanlig drev jeg med Strømmen gennem Byen og kom pludselig midt ind i en Folkestimmel. Foran et bestemt Hus

var det umulig at trænge sig frem, til Trods for, at fire Carabinierer søgte at holde aabent for Passagen. Ved at se op lagde jeg Mærke til, at der over Døren var slaaet en lang Række Tal op. Det var Tallotteriet, som netop blev trukket.

Med et vist Galgenhumør faar jeg Lyst til at være med i Kapløbet om Fru Fortunas Gunst. Jeg albuede mig gennem Trængselen og naar ind i et hvælvet Portum, i hvis Baggrund er rejst en Slags Skranke, og bag denne staar *notarius publicus*, og to Gendarmer med dragne Sabler parat til at fare frem, dersom der skulde vise sig Fare for Kassebeholdningen.

Endnu er Trækningen ikke begyndt. *Notarius publicus* lokker Mængden med svimlende Gevinster.

Jeg naar lige at holde paa 3 Tal, inden den første Trækning finder Sted. Jeg betaler dem med 1 Lire og 50 Cent.

Det støjende Folkeliv herinde morer mig, og jeg tænker netop paa at holde paa tre andre Tal, dersom mine første Numre ikke kommer ud, da jeg pludselig bliver omfavnet af en ældre, laset Signore, som med mange Skrabud og store Armbevægelser fører mig hen til Skranken, idet han triumferende peger paa mine Tal 3, 7 og 9, som nu viser sig paa Tavlen.

25 Lire er min Gevinst. Dette grænseløse Held gaar som en Løbeild gennem Portrummet. Hænder trykker mine, jeg lykønskes, bliver rent ud overvældet af Elskværdighed og Virak.

Min Gevinst bliver straks udbetalt. Hundreder af Fingre er mig behjælpelig med at optælle Summen. Gendarmernes dragne Sabler kommer i en uhyggelig Nærhed af alle disse hjælpsomme Fingre. *Notarius publicus* lukker i egen høje Person min Haand over Skatten.

Saa er jeg atter midt i Folkelivet, er tilmed blevet Midtpunktet. Blidt bliver jeg ført af Mængden udenfor paa Gaden. Der raabes en Mængde til mig, og en Veltalenhed udvikles, som er overvældende, — men jeg forstaar ikke ret Meningen, førend min gamle Ven, som først opdagede, at jeg havde vundet, gør en talende Bevægelse, som om han tømte en stor Pokal.

Nu klares Begreberne. Jeg skal traktere! Naturligvis, et saadant eminent Held kræver Offervillighed, — og selvfølgelig er jeg villig!

Byens eneste, lille sortsmudsede Kafé ligger kun faa Skridt fra det Sted, hvor Lotteriet blev trukket, dertil forlægges Residensen, og jeg tror nok, der fulgte mig de hundrede Svende. Skønt Hallen var stor — ogsaa et Portrum — kunde de langt fra være der alle.

Nu flød Vinen i Strømme. Alle Glas kom i Brug og mange fyldte *Fiascoer* marcherede i Rækker op paa Disken foran de store Vinfade. Glassene blev tømte og atter fyldte. Nabo delte broderlig med Nabo, Værten tørrede sin vaade Pande med Trøjeærmet, mens han stadig fyldte de fremstrakte Glas. Til højre og venstre maatte jeg hilse og klinke. En Folkesanger klimprede paa sin Mandolin og improviserede til min Ære, — kort sagt — jeg var med én Gang blevet meget populær.

Men under alt dette begyndte jeg at blive ængstelig for Regnskabens Stund. De tømte *Fiascoer* formerede sig rivende derhenne paa Disken — og jeg havde ikke mere end 10 Lire i min Portemonæ foruden min Gevinst. Jeg syntes, der snart maatte være drukket en Formue op.

Min gamle Ven er ikke veget fra min Side, og flere Gange har han elskværdig tilkendegivet, at jeg

stod under hans Beskyttelse. — Selvfølgelig var jeg baade stolt og smigret herover!

Jeg inspirerede og opflammede ham, — dette sagt i al Beskedenhed, — for Manden var virkelig betaget, — om det var af mig eller Vinen, skal jeg ikke udtale mig nærmere om.

Med stor Anstrengelse kravlede han op paa et af Bordene, — saa stor var Anstrengelsen, at hans unævnelige ikke taalte det, de revnede paa et Sted, man ikke taler om i dannet Selskab, — og her fra dette ophøjede Stade udbringer han i blomstrende Vendinger den fremmede Signoras Skaal.

Atter fyldes Glassene og med Vivatraab tømmes de til sidste Draabe.

„Men nu bør det ogsaa være nok,“ siger min brave Ven og Beskytter.

„Den fremmede og fornemme Dame skal ikke faa Indtrykket af, at de Tivoli *Signori* ikke har *Grandezza*. Synes d'Hrr. ikke, vi alle som én følger hende hjem med Musik og Fakler?“

„Jo, — jo! —“ raaber de alle. Mandolinspilleren er straks parat, han spiller en Marsch og gaar taktfast rundt i Lokalet.

Det begynder at svimle for mig. Skal jeg nu ogsaa betale 100 Piniestokke til min egen Ære. Jeg erindrede, at disse Fakler havde jeg paa en natlig Vesuv-Opstigning betalt 2 Lire for Stykket af.

Heldigvis viste det sig, at „Faklerne“ skulde bestaa af smaa Voksstabler af dem til 25 Cent. Enkelte havde en saadan lille Stabel hos sig, og de begyndte allerede at tænde dem. En nærsom Handlende fra Forsamlingen løb hurtigt hjem for at hente et større Lager.

Jeg takker for Æren, men afslaar beskedent og bestemt at være Genstand for denne overvældende Ære.

I det samme tæller jeg 21 tømte *Fiascoer* paa Disken = 42 Potter Vin.

„Hvormeget har jeg at betale?“ spørger jeg Værten.

„26 Lire 50 Cent,“ svarer han.

„Er det det hele,“ siger jeg lettet, — og i det samme farer den Tanke gennem mit Hoved, at der nu ogsaa er Raad til Lysene. — Hvorfor saa lade denne Lejlighed gaa fra mig til et Fakkeltog — noget som selvfølgelig aldrig senere i mit Liv vil tilbyde sig? —

Det pekuniære Spørgsmaal drøftes nu ivrigt nede mellem mine Venner. Enkelte Flottenheimere har allerede købt Voksstabler, de deles i fire Dele og slaar altsaa til til fire Hænder. — Jeg ser mig allerede i Aanden baaret paa Folkehyldest, med Sang, Spil, Lys og Vivatraab fulgt til min Bolig, hvor jeg fra Balkonen bagefter dybt rørt kan takke.

I det samme mærker jeg en lille Haand i min, og da jeg vender mig staar Værtens Datter, et Barn paa vel 10 Aar, bag mig. Hun trækker mig ivrigt hen i den bagerste Krog af Rummet.

Hun maaler mig først lidt haanligt med et Par livlige, gnistrende Øjne.

Ved dette Øjekast fik min Forfængelighed et haardt Stød.

„De vil da vel ikke lade Dem følge hjem af alle disse“ — hun trak paa Skuldrene og gjorde en talende, rund Armbevægelse — „Signori?“

„Aa — jeg ved ikke, — jeg tror det vil more dem — —.“

„More dem!“ Atter et haanligt Skuldertræk.

„Signora, De skulde hellere give Lysene til *Santa*

Maria Quintiliolo, den undergørende Madonna, ude i Capucinerklosteret. Tændes Deres Lys ved Midnatstid under Julemessen, saa velsigner og beskærmer hun Deres Børn hele det kommende Aar, — for De har vel Børn derhjemme i *Dannimarca*, hvor jeg har hørt, De er fra?”

„Ja, vist har jeg Børn. For deres Skyld giver jeg gerne mange Lys til Madonna i Capucinerklosteret. Vil Du køre med mig derud i Morgen Eftermiddag, saa lægger vi 12 Lys paa hendes Alter til Julemessen?”

Hun snurrede rundt som en Top, henrykt over at skulle være med til at overbringe Gaven.

Saa kravlede hun op paa Disken og raabte med sin spinkle Røst:

„Den fremmede Signora vil hellere give 12 Lys til *Santa Maria Quintiliolo* end følges hjem med jeres Vokspraase!”

Der blev pludselig saa underligt stille. En Del af Mændene blottede Hovederne, da den undergørende Madonnas Navn blev nævnet. — Og i Stilheden, der fulgte, smuttede jeg med Rositta ud ad en Bagdør og skyndte mig hjem.

Næste Dag købte jeg 12 tykke Vokslys, smukt sammenbundne og omvundne med røde Baand. Kl. 4 holdt jeg med Vogn udenfor Trattoriet paa *Corso Vittorio Emanuele*.

Rositta stod i fineste Stads i Døren og ventede mig. Hun var i nystrøget hvid Kjole og havde sine store Søndagsringe i Ørerne. I Haanden havde hun en Buket gule Roser.

Signora skulde dog ikke tro, hun kom tomhændet til Madonna. Foruden Blomsterne havde hun en halv Lire til at putte i Offerbøssen. Madonna holdt saa

meget af Blomster, — maaske hun nok holdt mest af Papirsblomster i udhugget Papir, — men dem kunde hun give hende til Jul, hun skulde nok huske det, de vilde sikkert tage sig smukt ud mellem Signoras hvide Lys med de røde Baand. — De dyre Lys vilde *Santa Maria* sikkert blive glad for, og *Signora danese* maatte tro, at Madonna vilde være rundhaandet med sin Velsignelse. Børnene hjemme i *Dannimarca* vilde hun betænke rigeligt og gøre meget lykkelige ved i et helt Aar at fri dem for Sygdom og Sorg. Madonna var saa flink og god overfor Børn, Rosittas egen lille Broder havde i Fjor været meget syg; men da havde hendes Moder taget ham med ud til Madonna og ladet ham blot med en Finger berøre det hellige Billede; han var næsten straks blevet rask igen og havde siden ikke været syg. —

Alt dette fortalte hun mig, mens vi kørte ad Landevejen over den brusende Flod langsmed Bjergsiden ud til Klosteret. Duren fra de store og smaa Kaskader, som med Bulder og Brag forenede deres Vande med Floden dernede dybt i Dalen lød som fjerne og truende Røster op til os.

Da Vejen svingede om Kløften havde vi den største Kaskade lige for os. Jeg lod Kusken holde stille, mens jeg stod af og saa' paa de brusende, mægtige Vandmasser, som med vældig Kraft styrtede ud over Klippeblokkene. En herlig Regnbue dannede Solstraalerne over Faldet, den stod som en Glorie over det hvide Skumsprøjt.

„De skal ikke se forlænge paa det rindende Vand. Der gemmes underlige dragende Kræfter deri. Inden man selv ved af det, kan man glide ud og tages af Strømmen. — Mange Fremmede ender deres Liv her,

det hedder sig, at de selv vil det; men jeg tror det ikke! Det er onde, hvileløse Aander, som drager de sorgtyngede Mennesker i det kogende Dyb. Kom, lad os køre, — om lidt beder vi Madonna om at beskytte os mod alt ondt.“

Da vi noget senere holdt ved Klosteret, sad en gammel brunkuttet Munk og soled sig paa Bænken udenfor Kirkedøren.

Jeg spurgte, om vi maatte faa Lov til at se den hellige Madonna?

Han trak i Klokkesnoren, og Døren aabnede sig. To andre Munke viste sig, de nikkede til Tegn paa, at vi maatte træde nærmere.

Da jeg ikke benyttede Vievandet, tog en af Munkene og stænkede mig med det, idet han sagde, at ingen uindviet maatte nærme sig det hellige Billede. Derefter pegede han paa en Bedeskammel foran Højalteret. Rositta havde forlængst kastet sig ned paa Knæ og mumlede sine Bønner, mens Fingrene løb gennem Rosenkransen.

Mens jeg knælede blev fire Lys tændte paa Alteret foran den gyldne Ramme, som omsluttede Madonna bag et guldvirket Forhæng.

Munkene knælede, bad og korsede sig. Med højtidelige Gestus spurgte de mig, om jeg var Katholik?

„Nej, det er jeg ikke,“ svarede jeg.

„Saa kan det ikke tilstedes Dem at løfte Deres Øjne paa den undergørende Madonna.“

„Da har dog den hellige Fader selv nylig velsignet mig, da jeg var til Audiens i Vatikanet.“

„Vidste han, De ikke var Katholik?“

„Ja. — Jeg sagde ham ærligt, at jeg ikke var det.

— „Derfor kan Du godt faa min Velsignelse,“ svarede han.“

„Naar *il papa re* har velsignet Dem, saa vredes *Santa Maria Quintiliolo* ikke.“

Forhænget blev nu trukket til Side og bag den gyldne Ramme viste sig en underlig sortmeleret Flade, hvorpaa jeg kun skimtede to gyldne Kroner.

„Det var den undergørende Madonna, jeg gerne vilde se,“ sagde jeg lidt utaalmødt.

„Er De da slaaet med Blindhed? Kan De ikke se *Santa Maria* og *Sante Bambino* deroppe paa Billedet?“

Jeg rejste mig og gik helt hen til Alteret. Nu saa jeg i svage Omrids Madonnabilledet med Jesusbarnet komme dunkelt til Syne. Hun var sort som en Negerinde, og Barnet var ikke stort lysere.

„Hvorfor er Madonna saa sort?“ spurgte jeg.

„Det er fordi, det hellige Billede har ligget 300 Aar dybt begravet i Jorden. Først for 10 Aar siden blev hun funden i en gammel Klosterruin. Ligesaa snart hun kom frem til Dagens Lys skete der Mirakler ved det. Hun helbredte de syge og afværgede Ulykker. Særlig Børn tager hun under sin Beskyttelse; derfor hædrer alle Børnene i Tivoli og Omegn hende hvert Aar med en stor Fest. I Procession bliver hun saa baaret herfra til Domkirken, hvor hun modtager Gaver i 5 Dage. For to Aar siden blev hun kronet af den hellige Fader og højtidelig indlemmet blandt de undergørende Madonna'er.“

Mens den ene Munk alvorsfuldt fortæller mig dette, har den anden overtaget Ceremoniellet. Han svinger uafsladelig med Røgelsekarret foran Billedet, mens han mumler sine Bønner.

Det guldvirkede Tæppe drages atter for, og Audiensen er forbi hos *Santa Maria Quintiliolo*.

„Det er bedst, Du forærer Lysene til Madonna,“ hvisker jeg til Rositta.

Hun straaledede af Glæde, mens hun hentede Vokstabelen ude fra Vognen.

„De er til Midnatsmessen Julenat,“ siger hun højtidsfuldt med bævende Stemme, idet hun knælende rækker dem til Munken.

„Madonna velsigne og belønne Dig, mit Barn,“ svarer han, mens han med Kendermine vejer dem i Haanden og varligt lægger dem under *Santa Marias* Alter.

„Madonna ved bedst selv fra hvem, de kommer,“ hvisker Rositta til mig, da vi gaar ud af Kirkedøren. „Under Julemessen skal jeg nok huske at bede for Dem og Deres Børn.“

„Tak, lille Rositta, saa vil det nok blive til Velsignelse for os.“

* * *

Og i den hellige Julenat knælede et Barn i Bøn for mig og mine foran *Santa Maria Quintiliolo's* Billede i den lille Klosterkirke paa Sabinerbjergene ved Tivoli. Det blaffende Skær fra 12 Lys kastede sin Glans over Rosittas brogede Papirsblomster, mens Julemessens Højtid sænkede sin Fred, Tro og Glæde i et lille fromt Barnehjerte.

Kun en visse Rose.

HUN stod der saa fattig i den stilfulde Salon i det velhavende Hjem, hvor det summede med Travlhed om hende for at gøre det hyggeligt og festligt til Højtiden. Selv burde hun jo være med i Strævet for at gøre det godt for andre, — der var jo saa mange Hænder i Bevægelse for at gøre det godt for hende! Alles Tanker kredsede kun om det ene, den store, stille Aften, der stundede til med sin Fred og Juleglæde, det lysende Punkt midt i den mørke, triste Vintertid.

Hun vidste saa godt, hun ikke havde Grund til andet end være glad, — ja, hun burde skamme sig over, at hun ikke var stemt til Glæde og Højtid, hun som havde Evnen til at gøre det godt for andre og skabe Tilfredshed om sig.

Men Glæden — den rette Hjerteglæde — vilde ikke komme til hende. Tankerne kredsede kun om ét, — en fortærende Længsel efter Lykken — den Lykke, som gør Menneskene rige, fordi de faar Lov til at dele deres bedste Følelser med en anden og øse ud af det Kærligheds Væld, der gemmes i ethvert Menneskes Bryst.

Døre aabnedes, og Døre lukkedes, Ordre gaves, og Ordre modtoges; hun gav og modtog dem som

en, der stod udenfor. Naar hun var ene, knugede hun de foldede Hænder mod det larmende Uhyre derinde i Brystet.

Kun en eneste Tanke beherskede hende, og det var en knugende Bevidsthed om, at den Person, som her stod i hendes Lignelse, ikke var den samme Ellen Bording, som boede derinde, hvor det larmede og sydede i Haab og Smerte, Angst og Forventning.

„Hav Kærlighed og gør hvad Du vil!“ De Ord havde hun en Gang fundet som Motto over et lykkeligt Hjem. Som hun stod der i den halvdunkle Stue og ventede i bævende Længsel paa, om Underet vilde ske, og han komme til hende, som han havde lovet, faldt netop dette Ord hende i Tanken.

Kærligheden ejede hun. Heftig og inderlig omsluttede den hende, saa hver Nerve dirrede i Angst og Smerte, Tro og Haab. Om hun blot turde, saa rejste hun ud i den store Verden til ham, bad ham tage hende, — for hun kunde ikke leve uden der, hvor han var. — Eller hvis han nu kom til hende? Hun vilde kaste sig med al sin hensynsløse Længsel i hans Arme, — for hendes stærke, rige Kærlighed ejede han jo.

Det var kommet saa sælsomt. Undertiden stod det for hende kun som en Drøm. Hun fristedes til at antage det hele for en hemmelighedsfuld Mørkets Magt, der havde omsluttet hende og hvori sporedes mægtige Kræfter, der ikke var lovbundne.

Et Tilfælde havde ladet ham krydse hendes Vej, og begge saa de mere end en tilfældig Omstændighed deri, fordi de hurtigt opdagede, at de forstod hinanden.

Han kom derude fra et rastløst Liv i den store Verden, der, hvor der kæmpes og arbejdes og spilles

om mer end villieløse Brikker. Højt var Maalet sat, og et godt Stykke var han naaet frem.

Nu pustede han ud i Fædrelandet for en kort Stund, inden Farten atter gik mod de fjerne Egne, hvor Livets Krav kaldte ham til fortsat Arbejde.

Han hørte til de Mennesker, der ejede Magt i sit Blik, og som ikke bevægede sig ubemærket gennem Verden. Hans Ydre var smukt, destingveret og ejendommeligt. Han fængslede hende ved deres første Møde, og hun paa sin Side gjorde dybere Indtryk paa ham, end Kvinder i Almindelighed.

Hans Tale var ikke som andres. Der gik en forunderlig Understrøm gennem Ordene, der ligesom lod ane en sælsom Verden bag dem. Naar han talte om Livets største Spørgsmaal, kunde hun ikke andet end samstemme med ham deri. Det var som usynlige Traade slyngede sig fra Sjæl til Sjæl, naar de sad sammen i en stille Stund.

„Ved De, at der gennem Tanken er givet Menneskene en vidunderlig Magt?“ havde han en Gang sagt til hende. Hun havde set paa ham uden ret at forstaa.

„Tror De paa Villiens Kraft?“ føjede han lidt efter til.

„Ja, fuldt og fast,“ havde hun svaret.

Dybt og længe havde han betragtet hende, indtil han stille og alvorligt havde sagt de Ord, der som Ildsluer sved og brændte sig ind i hendes Sjæl:

„Deres Villie er stærk og Deres Tanke kan gaa vidt. Min Villie er ogsaa stærk, og min Tanke maa lyde den. Lad Hundrede af Mile kun adskille os to, min Tanke skal finde Dem, hvor De end færdes, og Deres Tanke skal søge min, som sit eneste naturlige Hvilepunkt.“

Hun havde set forfærdet paa ham, men han smilede kun og tilføjede: „Undertiden hænder det dog, at de stærke finder hinanden.“

Dagen efter var hun rejst til Berlin for at se til en syg Slægtning.

Rejsen havde været som en Søvnngængers. Det var, som en usynlig Magt havde omspændt hende. Hans Billede med det vidunderlige Blik var præntet i hendes Sjæl, og Tanken kredsede kun om ham. Søvnene veg Nat efter Nat fra hende, der var Øjeblikke, hvor hun hadede ham og græd af Afmagt over ikke at kunne frigøre sig for ham.

I hendes Bevidsthed var han en Magt, hun ikke kunde komme uden om.

Til sidst maatte hun skrive til ham:

„Spørg ikke, hvorfor jeg skriver, for jeg kan ikke forklare det. Det er ikke efter Indskydelse — vel heller ikke efter Overlæg, — jeg tror at komme det nærmest ved at sige, at jeg *maa*, kan slet ikke andet i Følge en eller anden forunderlig Naturmagt, som tvinger mig — lad mig sige det ærligt — mod min Villie. Jeg har forsøgt at komme uden om Dem, men det vil ikke lykkes mig. Hvor jeg er, ved Dag som ved Nat, er De mig bestandig nær. Det er, som sære, usynlige Traade har omslynget mig og tvinger min Tanke mod Dem. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaa det, for det er saa uhjælpelig sandt. Nu ved jeg ingen anden Udvej end at sige Dem det. — Men jeg be'r Dem inderligt, tag dette fra mig og giv mig min Fred tilbage. Hvis dette er Tankens Magt, da bøjer jeg mig for den, skønt med et tungt Hjerte, for jeg har hidtil troet, jeg var et sundt og stærkt Menneske, der selv kunde raade for min Villie. — Var der Hyp-

notisme i Deres Blik eller en Dæmon gemt i Deres Smil? Jeg faar løbe den Risiko at spørge, selv med Fare for at blive misforstaaet?“ — —

Han svarede hende ikke paa dette Brev, men faa Dage efter afleverede han sit Kort i det Hotel, hvor hun boede i Berlin.

Der var Jubel i Klangen af hans Stemme, da han takkede hende for Brevet.

„Hvor modigt og rigtigt af Dem, at De skrev. Men De tager fejl, dersom De tror, det er min Villie og Tanke, der er stærkere end Deres. Nej, Hemmeligheden er nok den, at der er en Magt til, som er stærkere end os begge.

Det er den, som har fængslet Deres Tanke og vist mig, at De er modtagelig for de Kræfter, der overskrider de lovbundne Grænser for Tid og Rum; thi der er kun faa Mennesker, som bliver regnet for gode nok til at kaste et Blik ind i den store, uindskrænkede Verden, hvor de skjulte, sælsomme Livets Kilder rinder.

Og en Ting til maa jeg sige Dem. Nu er det Dem, der er den stærkeste, siden jeg maatte rejse til Dem for at sige Dem dette.“

Og mange, lange, dejlige Dage var de sammen dernede i den store By, og Livet syntes dem skønt og herligt. Han havde lagt sit Liv og sin Virken frem for hende og talt saa straalende varmt om alle sine store Planer. Ofte havde han spurgt om hendes Mening og været glad, naar hun gav ham et klogt Vink. Han havde taget begge hendes Hænder, ført dem til sine Læber og sagt, at han var stolt over at have fundet en fin og klog Veninde.

Saa rejste hun hjem et Par Dage førend hans Forretninger drog ham til London. Han ventede ikke at komme til Danmark før lige op til Julen.

Aftenen før hendes Afrejse sad de sammen i Hotellets Læsesalon. Han lagde ikke Skjul paa, at han var bedrøvet over, de nu skulde skilles, og han takkede hende bevæget for de gode Stunder, de havde haft sammen.

Hun var gaaet til dette sidste Møde i bævende Uro, — for hun vidste, det vilde falde hende svært at skilles fra ham. Denne underlige Mand havde fanget mer end hendes Interesse, en mægtig, hidtil ukendt Følelse havde grebet hende, hun følte sig kun tryk, naar hun var ham nær, en underlig længselsfuld Uro var over hende, naar hun var fjernet fra ham.

„Jeg ser i Dem mere end en Veninde. De skal være den usynligt virkende Motor i al min Gerning,“ havde han sagt i Afskedens Øjeblik. „Og naar jeg kommer igen til Dem, vil jeg have meget, meget at sige Dem.“

Det var disse Ord, hun levede paa i de lange, triste Dage, hvor hun gik og ventede paa ham i Tvivl og Uro. Der var kommen en kaotisk Omvæltning i hele hendes aandelige Materiel. Hun følte sig omspændt af hemmelighedsfulde Traade, hvor Kræfter, hun endnu ikke kendte til eller forstod, hensynsløst kastede hende ind i en Verden, hvor hendes sunde Menneskeforstand hverken kunde finde Vej eller Sti. Var det saadan at holde forfærdelig meget af et Menneske, da var det næsten ondt! Der blev jo hverken levnet Tanker eller Omsorg for noget andet, end dette alt opslugende, sælsomt betagende, der syntes at fortære hende. Hun saa kun fremad mod en lys og straalende Kongevej, der skulde føre til Lykken, — for han maatte da mer end ane, at hun elskede ham, — og en Gang maatte han komme til hende og sige:

„Her er jeg, vidste De ikke, det var Dem selv, Ellen, jeg vilde fange med mine Tankers tavse Kalden?“ —
— Jo, hun mer end anede det! —

— — —

Nu var Højtiden nær. I Aften skulde Julelysene tændes. Men han, som havde lovet at komme, var der Stilhed om.

Længselen og Uroen var ved at overvælde hende. Rastløs gik hun op og ned ad Gulvet, hjælpeløs prisgivet de mest modstridende Følelser.

Her var noget, hun ikke var Herre over, noget, der var stærkere end alt andet, hun hidtil havde mødt i Livet. Spørgsmaal trængte frem, som hun ikke kunde besvare, hun kunde ikke finde Mening i denne alt overvældende Følelse for en Fremmed, som dog kun flygtigt havde strejft hendes Vej.

Dagen begyndte at hælde; der var saa uendelig meget, der skulde gøres, og intet formaaede hun. „Gør, som vi plejer,“ var Svaret paa alle Spørgsmaal. Tjenerskabet troede, at hun var syg, og lod hende i Fred.

Det ringede paa Entreklokken. Hun hørte en Stemme med fremmed Accent nævne hendes Navn.

Og med et var det, som gled der en Ham af hende, der tog al Uro og Sjæleangst med sig. Alt opløste sig en lettende Befrielse.

En høj Skikkelse stod pludselig i Salonen, Mørket skjulte ham, — men hun behøvede ikke at se, hun vidste hvem det var. — — Hun havde Kærlighed, og hun gjorde, hvad hun vilde og maatte.

„Aa, — at Du kom!“ Hun kastede sig sejsersikker og glad i hans Arme, og han knugede hende fast og inderligt ind til sig, som om han aldrig vilde slippe hende.

„Gudskelov, saa er Du dog et Menneske ligesom jeg selv!“

„Havde Du tænkt Dig, jeg var noget andet?“

„Aa, — jeg var kun bange for, Du var *mer* end et Menneske.“

„Du tænker paa Tanke-Atomernes Magt. Ja, den Magt tror jeg paa, fordi den lærte Dig, hvad det betyder at eje al Kærlighedens Angst i sig.“

„Dejligt, dejligt at have følt Angsten, naar den afløses af Vishedens Sejersglæde.“ —

Hun saa sig om i Stuen. „Er dette det samme Rum som før? Nu er her jo kommen Lys og Fest herind. — Og vi to staar midt i den. Julefred og Livets Glæde, — Du kom med det altsammen.“

„Du, Ellen, siger det jo!“

„Ja, for nu er her bleven godt at være — og tyst herinde, hvor det før larmede saa sælsomt —.“

„Ellen, nu gaar jeg fra Dig for en Stund, — min Mo'r venter mig. Men i Morgen er atter en dejlig Dag for Dig og mig.“

Han tog en mørkerød Rose fra sit Knaphul. Den havde været pragtfuld, nu var den halvvissen og medtaget af de to's stærke Favntag. Han førte den til sine Læber og hæftede den ved hendes Bryst.

„Kun en vissens Rose, Ellen! Min fattige Julegave bestemt til Dig. Havde jeg ikke truffet Dig selv, skulde den have bragt Dig Hilsen og Bud fra mig, og selv uden Ord vilde den have fortalt Dig, at jeg vilde komme og tage det i Besiddelse, som dog fra første Begyndelse saa uhjælpeligt var mit.“

— — —

Ellen stod atter ene tilbage. Nej, ikke ene, for jublende Glæde fyldte hende. Nu var det ikke længere

Drøm men herlig Virkelighed, der steg frem som en gryende Vaar over et Liv, der syntes hende værd at leve.

Hun tog den visne Rose, førte den varsomt til sine Læber — ligesom han. Kærtegnede den som et lille Liv og gemte den inde ved det varme Bryst, hvorfra hvert Aandedrag vidnede om en Lykke, stor og herlig, som kun det stærke Menneske er god for at eje.

I Morgen, i Morgen, sang det i hende, da vilde han komme, og de to skulde drage sammen ud i den dejlige, store Verden, hvor der ogsaa nu var Plads for hende.

Det var kun en visnen Rose, som den Juleaften blev hendes største Gave; — men ingen, — ingen uden hun vidste, hvor stor Gaven var.

Valfartsstedet.

DET var en Foraarsdag i Frascati, at den gamle, finske Grev Mørner og jeg atter pludselig stod Ansigt til Ansigt paa Pladsen foran Banegaarden. Begge kæmpede vi os frem mellem de raabende og piskesmældende Droschekuske, der alle vilde kapre os.

Der var faa Rejsende den Dag, derfor var der Rift om os. For hurtigst mulig at slippe bort fra de nærsomme Kuske skyndte jeg mig op ad de mange Trapper, der fører fra Stationspladsen til Byen. Ved Vejs Ende standsede jeg for at trække Vejret. Idet-samme lød en Stemme op til mig:

„De har saadan Hast, Frue. Jeg vil gerne slaa Følge med Dem?“

„Med Glæde, Grev Mørner. Men jeg ved ikke, om De vil saa langt som jeg? Jeg agter mig ad den gamle, antike Vej helt op til Tusculum.“

„Vore Planer falder da godt i Traad. Jeg vil blot først en lille Trip hen i Villa Aldobrandiniernes dejlige Have, og saa, naar jeg har spist Frokost, til Tusculum.“

„Saa kan vi jo tage Vogn sammen, — for man kan vel køre derop?“

Det kan gøres, men det er et Martyrium, omtrent som at blive radbrækket. Den romerske Brolægning er bleven lidt ujævn med Aarene, skal jeg sige Dem.

Jeg vil foreslaa, at vi rider derop paa Æsler, de traver saa godt paa Stien ved Siden af Vejen.“

„Vel, Grev Mørner, saa rider vi. Jeg bøjer mig for Deres Erfaring og siger Tak til, hvis jeg maa slaa Følge med Dem.“ —

Det var tredie Gang, jeg mødte Greven i Italien. Første Gang var i Venedig. Vi kom til at staa ved Siden af hinanden paa Damperen, der gik til Lido, og vekslede et Par ligegyldige Bemærkninger, hvorved det hurtigt gik op for os, at vi forstod hinandens Sprog. Anden Gang var i det store, anatomiske Museum i Florens, hvor jeg traf ham foran nogle gamle indtørrede Menneskekadavere fundne i asiatiske Bjerghuler. Vi vekslede atter nogle Ord og han fortalte mig, at netop denne Afdeling interesserede ham, fordi han selv havde foretaget en længere videnskabelig Rejse gennem Persiens og Tibets vilde Bjergegne og fundet mange interessante Ting i Bjerghulerne. I det hele havde han rejst overmaade meget, han sagde, at over 10 Aar af hans Liv var medgaaet til Rejser. Gennem denne Afdeling af Museet fulgtes vi saa, og han var en særdeles interessant Ledsager.

Nu var vi atter ved en Tilfældighed stødt paa hinanden, og vor Ensomhed førte os denne mærkelige Dag nærmere sammen. Vi spiste Frokost i et lille Trottaria paa Vejen op til Villa Aldobrandini. Mens vi sad under den solvarme Loggia ved den lyse, perlende Frascativin løstes Tungerne.

„De har altsaa været her før?“ sagde jeg.

„Ja, men det er mange Aar siden. Det var med min Moder. Hun havde været meget syg og opholdt sig for sit Helbreds Skyld i Italien. Vi boede forresten mest paa Sicilien og Capri. Først paa Tilbagevejen

blev vi et Par Maaneder i Rom, og da var vi ogsaa nogle Dage i Frascati. Vi boede i Hotel Pannelli, De kan se det herfra nede ved Kastaniealleen. Det er der, hvor Balkonen løber rundt om hele Huset. Vore Værelser vendte ud mod Campagnen. Hun elskede at sidde under Vinløvet og se Solen sænke sig bag Rom og forsvinde bag de blaanende Sabinerbjerge. Og naar de hvide Taager steg som lette Slør op fra Sumpene dernede, hvor de gamle Vandledninger løber som et Knipleværk over den grønne Slette, fortalte hun mange sælsomme Oplevelser fra hin Tid, da hun i sin Ungdom havde levet her og rejst en Del om i disse Egne. — Naar vi kommer tilbage fra Tusculum, skal jeg vise Dem den herlige Udsigt derfra. Vi kan jo spise vor Middag deroppe paa Balkonen, hvis De ikke har noget derimod? — Ak, næsten en Menneskealder er svunden siden da. Nu er min Moder forlængst død, — og jeg er bleven gammel, rynket og graa. Kun Minderne dør ikke og bør heller ikke dø. Naar vi mod Aften vender tilbage, vil jeg genopleve det hele i Erindringen.“

Efter en Times besværligt Ridt, naaede vi op til Tusculum, de store Ruiner af den gamle, romerske Villaby, der, hvor ogsaa Ciceros berømte Borg laa, og hvor han elskede at opholde sig, naar han søgte Ensomhed for at udarbejde sine filosofiske Breve. Ruinerne af hans store Villa „Tusculanum“ paavises, endogsaa det Værelse, hvori der siges, han holdt Skole for de unge Patriciere i Veltalenhed, mener man at kende. Men alle Rummene i den hensmuldrede Stad er hinanden saa lig, at det lige saa godt kan være det ene som det andet. Dejligt har denne romerske Villaby ligget paa Bjergskraaningen mellem Stenege og Akasie-

lunde, hvorfra der har været og er den Dag i Dag et storslaet Udsyn over Campagnen til den evige Stad med Sabinerbjergene som Baggrund.

Vi satte os paa den øverste Kant af det store Amphitheater og saa ud over Bjergene og de grønne Sletter, lige til Havet, som blinkede frem langt ude i Horisonten, som en glinsende Sølvstrib.

„Jeg kender Stedet her til de mindste Enkeltheder,“ sagde Greven henkastet, ligesom for sig selv.

„Jeg synes De sagde, det var mange Aar siden, De havde været her?“

„Det er det ogsaa. Men en Ven af mig, et ulykkeligt Menneske, som er død for mange Aar siden, har fortalt mig saa meget om Tusculum, at jeg nu, mens jeg er paa Stedet, næsten gruer for min Viden. — Her hvor vi sidder er det store Theater, og der, lige neden for Skraaningen ligger det lille Theater. Selv naar Romerne flyttede til deres Landsteder i Bjergene, slog de ikke af paa Nydelsen, Skuespil kunde de ikke undvære!“

Vi rejste os, og jeg gik i den Retning, Greven pegede. Han havde Ret, der laa det lille Theater næsten helt skjult af Bregner og Slingplanter. Nede i Grunden blinkede det klare Vand frem.

Han pegede til Højre: „Derhenne er de store Kilder, som kommer fra Bjergets Indre, — se, her er endnu Rester af Vandledningerne. Naar vi nu følger dem, kommer vi til den Mur, der ender i et Taarn, — kan De se, her er det, Murkvardraten viser det tydeligt.“

En Hvælving førte ind til et mørkt Rum. Jeg gik hurtigt derhen imod for at undersøge Stedet nærmere. Et kraftigt Tag i min Skulder hindrede mig dog i at gaa

videre: „For Guds Skyld, gaa ikke ind i Mørket. Der er dybe Brønde skjult mellem det grønne Bladehæng. De hører til de underjordiske Fængsler, som findes her. Nu er de fleste fyldt med Vand, fordi Ledningerne er stoppede. Følg mig blot hundrede Skridt herfra, og jeg skal vise Dem til en Trappe, der fører direkte derned.“

Der var næsten ufremkommeligt i dette Vildnis, og tilmed ikke Spor at se hverken af Mure eller Brolægning. Det raslede kun uhyggeligt i det tørre Bregneløv, efterhaanden som vi arbejdede os frem. En Gang imellem saa vi et Glimt af den hvidringlete Æskulapnog, som skyndsomt flygtede ind mellem Murbrokkene, højst forfærdet over dens Fred blev forstyrret. Grev Mørner gik foran, følede sig frem med Stokken, jeg forsigtig bagefter.

„Nu svigter vist Hukommelsen ham,“ tænkte jeg, og faldt idetsamme saa lang jeg var over en Marmorsten, mens en Hærskare af smukke, spraglede Firben flygtede til alle Sider. Han hjalp mig op igen.

„Rigtigt, vi skal dreje lidt til venstre, saa er vi der.“ Han havde atter Ret. En gammel, slidt Marmortrappe havde vi for os. Den førte 25 Trin ned i Dybet. Han gik foran, jeg efter. Midtvejs trak han en Voksstabel op af Lommen og tændte. Det kunde nok gøres nødig, for her var bælgmørkt.

Nu stod vi i et lille Rum, hvorfra der førte Gange til forskellige Sider.

„Det er her, — ligefor, — men pas paa, Stenene er glatte.“

Smaa, uhyggelige Rum med Stenbrikser ved Siderne passerede vi. Saa standsede han ved en Mur, som syntes at være Vejs Ende. Han stødte Stokken

flere Gange mod Væggen. Det gav et hult Drøn, som fra et tomt Rum bagved. Øret lagde han lyttende mod Væggen: „Jo, det maa være her. Hører De den klukkende Lyd derinde fra?“ — Jo, jeg hørte en sælsom, fjern Klagetone.

Paa en Gang troede jeg Greven var bleven gal. Han gav sig til at stemme Skulderen mod Væggene, og langsomt, Skridt for Skridt, gled han som en Skygge i det flakkende, svage Lys fra Væg til Væg. Endelig saa jeg en stor, firkantet Sten dreje sig langsomt med en uhyggelig, skurrende Lyd. Lyset holdt han ind i Aabningen, idetsamme slukkedes det af et stærkt Lufttryk. Et friskt, fugtigt Pust slog os i Møde og nu hørte vi tydelig Vandets rislende Kluk fra de smaa Strømme, der gled ned i Basinet fra Bjergvæggen. Da Lyset atter blev tændt, saa vi ned i et dybt Svælg, hvor den blanke Vandflade lyste imod os med en forunderlig fosfor-lysende Glans.

„Her har for over 1900 Aar siden været et romersk, politisk Fængsel. Besværlige Fanger forlod stille og sporløst ad denne Vej Verden. Dybet her nede var taust, de dødsdømtes Skrig hørtes ikke gennem disse Vægge.“

„Jeg begriber ikke, hvordan De kan finde Dem tilrette i disse underjordiske Gemmer og Hemmeligheder, eftersom det er saa mange Aar siden, De har været her?“

„Naar vi kommer op til Dagen og Lyset, skal jeg forklare Dem det.“

Vi famlede os tilbage, og lidt efter sad vi atter paa Stenkanten over det store Theater i smilende Solskin.

„Min Ven, som jeg før nævnede for Dem, har saa

ofte og nøje beskrevet Stedet, at jeg tror, jeg kunde finde det med tilbundne Øjne.“

*

*

*

Vi red ved Solfaldstid ad en anden, noget længere Vej tilbage til Frascati. Da vi efter Aftensmaaltidet sad ude paa Hotellets Balkon, mindede jeg ham om hans Løfte, og bad ham fortælle mig det sælsomme, der var hændet hans Ven i Tusculum.

Greven havde længe siddet taus. Nu var det, som de gamle Minder pludselig vækkede ham:

„Min Ven var en nær Slægtning af Grev Aldobrandini, ham, som har bygget det skønne Herresæde, hvor vi var i Formiddags. Kort efter min Moders Død stod han en Dag i mit Arbejdsværelse paa mit Gods i Finland. Han var den Gang en Mand paa vel 65 Aar. Smuk, kraftig og livfuld trods sine hvide Haar. *Il conte Cesare Aldobrandini*, stod der paa det Kort, han rakte mig. — Jeg erindrede straks Navnet, for under min Moders Sygdom, da jeg vaagede ved hendes Leje, havde hun i sine Feberfantasier saa ofte nævnet dette Navn med en forunderlig Blanding af Ømhed og Rædsel.

Greven gjorde et godt Indtryk paa mig, og jeg bad ham være min Gæst, saalænge han havde Lyst. Med synlig Glæde tog han imod min Indbydelse. Han blev over en Maaned deroppe hos mig, og jeg lærte i ham en fin og intelligent Adelsmand at kende. Vore Interesser faldt sammen, saa Tiden blev os aldrig lang. — Kun en Ting var mig paafaldende, og det var hans Forkærlighed for min Faders Arbejdsværelse. Han ligefrem bønligt anmodede mig om at maatte opholde sig der, naar jeg — som jo ofte hændte — var hele og halve Dage borte fra Godset i Forretningsanliggender.

En Dag opdagede jeg Aarsagen til, at han søgte Ensomhed der. Jeg kom uventet og pludselig derind og fandt Greven staaende i stille Andagt foran min Moders Ungdomsbillede. Han fór heftigt sammen, da jeg traadte ind. Men endnu mere forbauset blev jeg, da jeg vendte mig om og fandt min Faders Billede paa den modsatte Væg omhyggelig tildækket med et af de Overtræk, som ellers dækkede de gamle Brokades Møbler.

Jeg saa spørgende paa ham.

„Jeg skal senere give Dem Forklaring,“ sagde han.

„De har altsaa elsket min Moder?“

Han nikkede stille.

„Jeg anede det, for under hendes sidste Sygdom var Deres Navn saa ofte paa hendes Læber,“ svarede jeg.

„Hellige Guds Moder, formørkede jeg ogsaa hendes Dødsstund! Min Kærlighed var der kun Forbandelse ved, baade for hende og for mig. — Siden vort Møde for de mangfoldige Aar siden, har jeg været landflygtig paa Jorden, — og før den dækker mit Støv, faar jeg ikke Fred.“

„Hendes sidste Ord var dog en Velsignelse,“ hviskede jeg.

„Den gjaldt vel næppe mig?“

„Jeg ved det ikke, — nu faar De selv dømme. Det var den sidste Nat hun levede. Hun havde sagt saa meget, som jeg ikke forstod eller kunde hitte Rede i; men tilsidst blev hendes Ord sammenhængende. Hun sagde: „Den, der har megen Kærlighed, skal tilgives meget. Sig det til ham.“ — — Den Gang troede jeg, det var min Fader, hendes Tanker kredsede om, for han havde ofte været haard og brutal i sin Kær-

lighed til hende. Han var jo den Gang forlængst død. Nu tror jeg, det var Dem, hendes sidste Tanke gjaldt.“

Der gik en Skælven igennem ham, Vejret trak han dybt og tungt, mens nervøse Trækninger dirrede om hans Mund. Nogle Øjeblikke stod han ubevægelig og stirrede op paa min Moders ungdomsskønne Træk. Saa sank han pludselig hulkende paa Knæ foran Billedet. Taus og stille gik jeg ud af Værelset.

Da vi mødtes ved Middagsbordet nogle Timer senere, var han atter rolig og behersket. Efter Maaltidet bad han mig gaa med ind i min Faders Værelse, og der under min Moders Billede fortalte han mig, hvad der var hændet ham og hende i Ungdomsaarene:

„Det var ved en stor Fest i det russiske Gesandtskabshotel i Rom, at jeg saa Deres unge, skønne Moder første Gang,“ begyndte han. „Deres Fader, den høje, statelige Officer, førte sin Frue med megen Anstand. Begge vakte de Opsigt, han ved sit barske Militærydre, hun ved sin Skønhed og indtagende Ynde. Allerede ved den første Qvadrille blev jeg præsenteret og var senere lykkelig over at danse en Vals med hende. Ved Soupér'en blev jeg hendes opvartende Kavaller og senere paa Aftenen promenerede hun og jeg en Stund sammen i Haven blandt de andre Gæster, mens Deres Fader spillede.

Betaget af hende blev jeg ved første Øjekast, og længe varede det ikke, førend jeg var haabløst og lidenskabeligt forelsket i hende. Tilfældet førte os ofte sammen, selvfølgelig kom jeg det ogsaa, hvor jeg kunde, til Hjælp. Jeg indsmigrede mig hos Deres Fader og fik ham tilsidst til at tage mod min Indbydelse til Villa Aldobrandini. Mens de var mine Gæster derude, blev Deres Fader pludselig ved Kurer

kaldt til Hoffet i St. Petersburg. Han skulde ledsage Kejser Alexander d. I paa hans Rejse til Krim, — den Rejse, der blev Kejserens sidste.

Deres Moder og Tjenerskabet blev tilbage, for senere i Ro at rejse hjem. Ved Afskeden lovede jeg Deres Fader, at staa hans Gemalinde bi med Raad og Daad. — Ak, hvor var jeg lykkelig blot ved at være hende nær. Ligegyldig var jeg nok heller ikke hende. Jeg saa det i Øjets dvælende Glød og i den blussende Rødme, naar jeg nærmede mig hende. Jeg mer end anede det i Stilheden om os, og i hendes Hjertes ængstlige Banken, naar vi vandrede i den store Park, som strakte sig langt op ad Bjergsiden. Men aldrig undslap der hende nogen Tilstaaelse om hendes Kærlighed.

En Dag var vi redet omkring Nemisøen. Aa, hvor jeg erindrer den sollyse Sommerdag, da hun glad som et Barn nød alle de Aabenbaringer, Naturen bød os. Da vi hen under Aften sad deroppe paa Balkonen paa det lille Albergo, og under Vinløvet indtog vort tarvelige Maaltid, var det som hele Verden veg bort fra os, — vi var kun to, og vi var ene! — Mens Solen sank og Maanen steg frem over Monte Cavo, og Natten sænkede sig over os, faldt Lænkerne, der havde bundet min Tunge.

Hvad ved jeg, hvad jeg sagde! Jeg ved kun, at jeg elskede hende og nu maatte give mine stærke Følelser Luft. — Bønligt strakte hun Hænderne ud imod mig. Mine hede Elskovsord forfærdede hende. Jeg søgte at gribe hende i mine Arme, men hun stødte mig bort og flygtede for mig ned i Dalen. Da jeg naaede hende, sad hun og græd ved Vejkanten. — Jeg knælede angrende for hende og tiggede om Tilgivelse:

„Jeg kan jo ikke gøre for, at jeg elsker Dem,“ sagde jeg.

„Aa nej, De kan vel ikke gøre for det,“ svarede hun, og saa med bedrøvede Øjne paa mig. „Men De skulde ikke have sagt det.“ Hendes Blik var tænksomt og søgende, som vilde hun lodde Dybden i mig.

„Lov mig, at der fra denne Stund er Taushed og Stilhed mellem Dem og mig om det, De saa ubetænksomt har sagt,“ hviskede hun.

„Saa maatte jeg rive mit Hjerte ud af Livet,“ svarede jeg.

„Riv det da ud, og bring mig det som Sonoffer, — for aldrig kan jeg stille dets Længsel. Om jeg elskede Dem tusindfold højere, end De mig, vilde jeg før dø, end leve Resten af mit Liv i Foragt og Anger for mig selv.“

Det jublede i mig, for nu vidste jeg, at hun elskede mig.

„Tag saa mit Sonoffer,“ svarede jeg og rettede min Dolk mod mit Hjerte.

Hun greb i Angst om min Haand, bøjede sig ydmyg ned og kyssede den og hviskede: „Hvorfor dø, naar man intet har at angre. Tilgiv mig, at jeg mod min Villie gør Dem ondt.“

Vejen fra Nemi gik gennem Genzano til Frascati. Der var Helgenfest i den lille By, og Kirken var oplyst, da vi passerede gennem Gaden. Vi stod af Hestene og gik der ind. Jeg var opfyldt af den Følelse, at have meget at bede om Tilgivelse for og meget at takke for. Begge forenede vi vore Bønner med Menighedens. Endnu mens Præsten hævede Monstransen og lyste Velsignelsen over alle, laa vi knælende foran Alteret.

Naar to Mennesker elsker hinanden og modtager

Velsignelsen under Herrens Aasyn foran Alteret, betyder det for os Katolikker, at Kirken har signet Pagten, der er det samme som en kirkelig Vielse. — Dette anede hun ikke, og jeg fortalte hende det heller ikke den Aften, jeg gjorde derimod det, som jeg har angret hele mit Liv. Jeg løj for hende og lovede aldrig mere at tale om min Kærlighed til hende. Men hvert Blik, hvert Haandtryk stod i Modsigelsens Tegn og talte stærkere end de Ord, jeg ikke turde udtale. Derfor steg hendes Uro og hun meddelte mig et Par Dage efter vor Udflugt til Nemi, at hun vilde rejse. Hvormeget jeg tryglede og bad, hendes Beslutning var urokkelig.

Saa var det Dagen før Afrejsen, at vi red vor sidste Tur op til Tusculum. Vi havde været der før, men var bleven overrasket af Regn, saa jeg ikke havde faaet vist hende ret meget af de gamle Ruiner.

Vemod havde grebet os, hendes sørgmodige Øjne sagde mig tydeligt, at Afskeden ogsaa for hende var svær. Og som vi gik der mellem de forvitrede Murrester og hun ved min Haand steg op og ned af de slidte Marmortrapper, naaede vi gennem den gamle Have med de brudte Søjlerester hen til Taarnet med Nedgangen til de gamle Fængsler. Da vi i Ensomheden stod dernede fjernt fra den Verden, hvor snart Hundrede af Mile skulde adskille os, kunde jeg ikke tie længer. Jeg var jo ikke mere end et Menneske! Fortvivlelsen over, at vi nu skulde skilles, i Forening med den store Lidenskab, som havde grebet mig, gjorde mig sandseløs. Ubehersket lagde jeg Armen om hendes Liv og sluttede hende til mig i et heftigt Favntag. Hun stirrede forfærdet paa mig og viklede sig ud af mine Arme. Jeg fulgte efter hende, greb hendes

Haand og drog hende atter til mig, mens jeg hviskede: „Det nytter ikke at flygte for mig, hvor Du end færdes paa Jorden, saa er Du min. Fra hin Stund, da vi begge knælede under den hellige Monstrans i Kirken i Genzano, er vi viet til hinanden for Livet.“

„Taler De sandt, kan kun Døden frelse mig,“ svarede hun.

„Døden — ja, tifold hellere Døden med Dig, end Livet uden Dig.“ Jeg bar hende hen til Væggen og trykkede paa det Sted, hvor den store Kvardratsten langsomt og lydløst drejede sig ved mit Tag. Som en nynnende Klage lød de skjulte Kilders vemodige Døds-sang mod os.

„Elskede, har Du Mod til at gaa med mig?“ hviskede jeg.

Hun bøjede Hovedet mod min Skulder, som om hun vilde vægre sig for det kolde Pust dernede fra.

„Hvorfor dø, — jeg har jo intet forbrudt. De sagde, at naar to Mennesker elskede hinanden, saa var Kirkens Velsignelse at betragte som en Vielse. — Men jeg elsker Dem jo ikke, har aldrig med et Ord sagt det! Jeg elsker min Mand og min lille Søn derhjemme, — de to er Livet for mig. Se mig ind i Øjnene, ser jeg ud som en Kvinde, der sviger sit Ord og bedrager sin Mand?“

Ude af mig selv raabte jeg: „Du lyver, — Du elsker ikke Din Mand, Du elsker mig; — og med den Ret vor Kærlighed giver, vil jeg nu raade over Liv og Død, — for leve uden Dig, kan jeg ikke.“ — Jeg greb hende i mine Arme og bøjede mig ud over Stenkanten for at styrte mig med hende i Dybet.

Rædslen havde gjort hende afmægtig, livløs og bleg hvilede hun i min Arm. Ved dette Syn vaktet jeg

atter til Besindelse og bar hende roligt op til Sollyset og lagde hende paa Græsset mellem de brudte Søjlerækker.

„Hvor Døden er let,“ hviskede hun smilende, idet hun slog Øjnene op.

„Nej, Elskede, dette er Livet, — Livet for Dig og mig!“ Jeg strøg hendes kolde Kind og kyssede hendes blege Læber, — tro mig, dette var det lykkeligste Øjeblik i mit Liv. — —

Lykken er saa rørlig en Ejendom, — aldrig, aldrig siden kom den til mig!

Samme Aften rejste hun til Rom, og kort efter mod Hjemlandet. Jeg saa hende aldrig siden, — kun Mindet om hende gjorde mig sjælesyg og landflygtig paa Jorden.“ — — — —

*

*

*

Da Grev Aldobrandini først havde aabnet sit Hjerte for mig, talte han altid om det, der var sket imellem min Moder og ham. Det var blevet som en fiks Idé hos ham, at han til de mindste Enkeltheder maatte beskrive det Sted for mig, hvor han paa et hængende Haar havde været ved at begaa en Forbrydelse.

Det vemodigt, drømmende Drag om min Moders Mund forstod jeg nu, og hendes sidste Ord, „at den, der har megen Kærlighed, skal meget tilgives“ — blev den Solstraale, der kastede Fredens Glans over Grev Aldobrandinis Livsaften.

De forstaar, Frue, at siden da, er Tusculum blevet mit Valfartssted og min hellige Kilde! —

Solstraalen.

DET var i Midten af 80-Aarene, jeg opholdt mig et Aar i Trondhjem, at jeg en Dag besøgte nogle af mine danske Venner deroppe, en Fabrikantfamilie, i hvis Hus jeg hyppig var Gæst.

Det var ude paa deres Landsted, en Milsvej fra Byen.

Der maatte være Fest, for allerede paa lang Afstand saa jeg baade det danske og norske Flag vaje.

Men da jeg kom ind i Villaen, mødte jeg intet støjende Liv, tvertimod, der var ualmindelig stille.

De større Børn mødte jeg udenfor Huset.

„Tys, De maa gaa ganske stille, for Tony sover,“ sagde de, og listede alle ned i Haven og saa meget glade og hemmelighedsfulde ud.

„Tony — Tony“ — gentog jeg sagte for mig selv. Hvem er Tony? Det Navn havde jeg aldrig før hørt nævne i Familien.

Stuerne var tomme. Jeg kom helt ud til Altanen uden at møde et Liv; men derfra hørte jeg nu en hviskende Samtale, og gennem Døren saa jeg to Damer, der sad med hinanden i Haanden. Den ene var min Veninde, Fruen i Huset, og da jeg naaede helt ud til dem, blev den anden præsenteret som hendes Søster, Fru Z. fra Kristiania.

Stadig lød Stemmerne, som om der var lagt Sordine over dem, og saa brød det ud af mig:

„Hvorfor *er* her saa stille i Dag? — Hvem er Tony?“

Der gled et Smil over begge Damernes Ansigter.

„Tony er *min* lille Pige. Hun sover netop sin Middagssøvn derinde,“ sagde Fru Z. og pegede mod Sovekammervinduet, som vendte ud til Altanen.

Og min Veninde, Fru Nanny, sagde med sit elselige Smil:

„Tony er *min* lille Pige. Hun sover sin Middagssøvn derinde,“ og pegede i samme Retning som Søsteren, begge lo de en glad og hemmelighedsfuld Latter og morede sig over min aabenbare Mangel paa Forstaaelse.

Saa kom Kaffen. Vi drak den i lidt trykket Tausshed. Men kort efter blev der Liv i Huset, for Tony vaagnede, og begge Søstre rejste sig hastigt og løb ind i Soveværelset. Lidt efter kom de tilbage med en lille yndig 2-Aars Pige mellem sig.

„Op til Mama!“ sagde hun, og Fru Z. løftede hende op og dansede rundt med hende.

Lidt efter kravlede hun ned paa Gulvet og stolprede hen til Fru Nanny:

„Op til Mor!“ sagde hun og strakte de buttede Arme tilvejs, og atter blev der Runddans med Knugen og Kyssen. Begge Søstrene hverken saa eller hørte andet end dette Barn, saa jeg følte mig helt tilovers og saa underlig tilmode ved dette evindelige „Mama“ og „Mor“ fra den Lille.

Endelig fandt lille Tony paa, at hun vilde lege inde i Spisestuen; men der i Ensomheden gik det ikke i Længden. Kort efter tittede hun ud paa Altanen for

at se, om vi var der. Her gik hun en Tid ganske stille med Hænderne paa Ryggen, som om hun overvejede noget.

„Ikke Brangebær*) — ikke Jordbær — ikke Blaabær — — — men Klingebær var det, Mama.“ Det sidste kom glædestraalende, idet hun løb lige i Favnen paa Fru Z.

Dette var mit første Møde med Tony. Nu fik jeg at vide, at den Løsning, hun saa lykkelig fandt, var Navnet paa en Hr. Klingeberg, som hun Dagen forud havde rejst i Kupé sammen med, og at samme Herre havde gjort Indtryk paa hende ved at lege med hende. Ved at finde Navnet frem af Hukommelsen var hele Skalaen af alle de „Bær“, hun kendte, først dukket op, indtil hun fandt det rette „Klingebær“.

„Hun er en lille intelligent Unge,“ tænkte jeg ved mig selv og blev virkelig nysgerrig efter at vide, hvorfor hun paa en Maade havde to Mødre — en „Mama“ og en „Mor“.

Svaret kom til at vente længe paa sig.

„Det er saadan en lang Historie,“ sagde Fru Nanny, da jeg spurgte hende. „Men Du skal nok faa den en Gang,“ føjede hun til.

Lille Tony og hendes Mama blev paa Landstedet en hel Maaned, og i den Tid var det, som alt drejede sig om dette Barn. Fabrikanten laa bogstavelig talt paa Maven for hende og kravlede om paa alle fire, naar det lystede hende, og begge Mødrene var i stadig Fryd over den lille Uro — alle de andre Børn eksisterede næsten slet ikke i den Maaned.

Saa rejste lille Tony med sin Mama, og der blev saa underlig tomt og tyst i Hjemmet. Fru Nanny græd

*) Hindbær.

ofte, og Fabrikanten var ikke glad. Det var, som om der var forefaldet et Dødsfald i Familien.

Der flyttedes atter ind til Byen, og Vinteren meldte sig med de første Frostnætter, som fik Fjeldsiderne til at straa i gyldne Farver, inden Løvet faldt for de stærkere Kuldegrader, og Snelaget lagde sit hvide Dække over alt. Nordlysene flammede over Fjorden i alle Regnbuens Farver, og til sidst lød Bjældeklangen fra Gader og Torve, hvor Droskerne var blevet til Bredslæder med Bjørneskindstæpper.

Det var ind under Jul. Hver Eftermiddag sad vi saa hyggeligt og syede paa Julegaver i Fru Nannys Dagligstue, hvor præcis Kl. 4 det friske Bagværk stod paa Bordet til den dampende The.

Men jo nærmere vi kom Julehøjtiden, jo tungere i Sindet blev Fru Nanny, og denne Sindstilstand var netop hende saa fjern. Hun som ellers var det gladeste og lykkeligste Menneske, jeg har kendt, med en Sindsligevægt, som jeg altid beundrede.

Dagen før Juleaften fandt jeg hende helt opløst i Graad.

„Aa Du, det er saa svært at holde Jul uden Tony,“ sagde hun. „Jeg véd godt, at det er baade stygt og egenkærligt af mig at sige det, men jeg kan nu ikke gøre for det — netop ved Juletid kan jeg ikke undvære nogen af Børnene.“

„Jamen, Nanny, Du har jo alle Dine seks Rollinger samlede herhjemme, hvorfor vil Du saa endelig ogsaa have Din Søsters lille Pige herop?“

„Det er netop det, der er det gruelige. Lille Tony er jo ogsaa mit Barn. Jeg er hendes Mor, og Karl er hendes Far — vi er blot kommen til at

give hende fra os — og det er det, vi sommetider er saa bedrøvede over.“

„Ja, saa forstaar jeg Dig. Men hvordan kom I dog til at give Barnet fra Jer?“

„Aa, det gik saamænd ganske naturligt til, og det er heller ikke det, vi fortryder, for hun har det som en lille Prinsesse, elsket og forgudet, som hun er af min barnløse Søster og Svoger. Men det er blot det, jeg ikke kan komme over, at jeg ligesom har mistet hende — ingen Ret har til hende og ikke tør gøre Fordring paa hendes Kærlighed.

Da hun for snart tre Aar siden blev født, var jeg meget syg, saa syg, at der næredes Frygt for, jeg ikke stod til at redde. I den Anledning tog min Søster hertil for at pleje mig, og for at lette de andre Byrden overtog hun helt og holdent Omsorgen for vor lille Pige.

I tre Maaneder var hun hos os, og da jeg endelig kom over den egentlige Sygdom og blev Rekonvalescent, maatte min Søster rejse hjem. Hun foreslog at tage Barnet med sig og beholde det, til jeg helt var kommen mig.

Taknemlig gik min Mand og jeg ind paa det, men først et halvt Aar efter blev jeg saa rask, at jeg turde tænke paa at faa Tony igen. Vi skrev efter hende, men fik bestandig undvigende Svar, — lille Tony var jo blevet dem saa kær, at de nødig gav Afkald paa hende. — Endelig blev det dog bestemt, at min Mand og jeg hen i December skulde rejse til Kristiania for at hente hende. Holde Jul uden hende, syntes vi ikke, vi kunde.

I otte Dage blev vi i Kristiania som Gæst hos min Søster og Svoger, og for hver Dag, der gik, saa

vi jo, hvor inderligt det lille Barn var vokset fast til de to Mennesker. Vi saa ogsaa, at Tony her havde det langt bedre, end vi selv kunde gøre det for hende. Intet Ord om netop det, vi var rejst for, kom over deres Læber. Kun en uendelig Angst spejlede sig i deres Øjne, naar Karl eller jeg sad med Barnet paa Skødet. Ingen af os nænnede at meddele dem, at vi nu vilde have Barnet med hjem, men hver Nat laa vi vaagne og aftalte med hinanden, hvem af os, der nu, naar Morgendagen kom, skulde bryde Tavsheden og sige det afgørende Ord. Hver Aften var vi begge lige vidt — og hver Dag, der gik, blev Angsten og Nervøsiteten større hos min Søster og Svoger.

Saa kom den sidste Nat før Afrejsen, og da var det, Karl sagde det forløsende Ord:

„Jeg kan ikke nænne at tage det Barn fra dem, Nanny! Tror Du ikke, vi kan undvære Tony?“

„Jeg har tænkt paa det samme, Karl, og nu, Du siger det, saa er det vist ogsaa det rigtigste, at vi giver af vor Velsignelse — vi har jo dog alle de andre. — Men alligevel synes jeg ikke, jeg har nogen at undvære, — blot jeg ser den lille, kære Unge, banker Hjertet af Glæde, og jeg faar saadan en inderlig Lyst til rigtig at knuge hende ind til mig. Naar min Søster er til Stede, nænner jeg det ikke. — Aa, hvor det er svært!“

Endelig faldt Karl i Søvn. Jeg var til Mode, som jeg havde svigtet mig selv som Moder, navnlig fordi jeg ikke ret i Glæde kunde give Barnet fra mig.

Jeg listede mig op af Sengen og ind i Barnekammeret, hvor Vuggen stod. Der laa lille Tony og sov saa trygt, lidet anende, hvilken Kamp og Smerte

hun var Genstand for. Døren stod paa Klem til min Søsters og Svogers Værelse, og Barnejomfruen sov trygt herinde. Alt var saa stille — og i Vuggen laa Tony og smilede i Søvn.

Saa steg Billedet frem af dette rige Hjem med sin uendelige Tomhed, naar det lille Barns glade Latter eller vrante Graad ikke mere hørtes. Jeg saa de to ensomme Mennesker for mig — og jeg saa mig selv omgivet af alle Rollingerne derhjemme, hvor ingen Rigdom prægede Hjemmet.

Og saa paa en Gang følte jeg mig saa uendelig rigere end *de*, hvis Gæster vi var, — og jeg syntes, at jeg af min Rigdom havde Raad til at give dem al Verdens største Gave.

Jeg knælede ned ved Vuggen og kyssede Tonys lille, buttede Haand, jeg græd sagte og saart, men dog i uendelig Glæde over, at jeg nu kunde give af et godt Hjerte.

Pludselig hørte jeg listende Skridt, og da jeg løftede Hovedet, stod Karl paa den anden Side af Vuggen. Som efter en fælles Indskydelse var vi mødtes her for i Stilhed at tage en stum og stille Afsked med vort lille, kære Barn — det bedste og kæreste, vi ejede —, for det, man skal miste, bliver jo altid det bedste.

Da vi stod i vort Soveværelse igen, kunde ingen af os sige et Ord. Vi græd blot og klædte os stille paa. Begge følte vi, at dersom vi ikke rejste nu, kunde det ikke ske, uden vi havde Barnet med os.

• Saa pakkede jeg vor Bagage, og i den tidlige, mørke Morgen famlede vi os ned ad Trapperne, ud af Huset og naaede Morgentoget.

Fra Stationen fik vi sendt et Telegram til min Søster og Svoger; der stod kun:

„Det bedste, vi ejer, skal være Eders *Julegave*.“

*

*

*

Min Søster er „Mama“, og jeg er „Mor“ — men Mama er den bedste for Tony — det er det, som gnaver lidt endnu, naar Flokken er samlet ved Juletid. Med Guds Hjælp vinder jeg nok ogsaa en Gang over det, for vor Julegave blev Solstraalen dernede i det barnløse, rige Hjem.

Ved Golfen.

I Fa'r Salvatores' Albergo — den bekendte Kunstner-knejpe udenfor Castellamare — ved Golfen ad Vejen til Sorrento, var der Travlhed. Der ventedes mange nye Gæster, saa Bordene maatte stilles om og staa i Hestekoform, for at alle de Fremmede kunde faa Plads.

„La bella Marietta“, Værtens attenaarige, eneste Barn, vimsede omkring og havde uendelig travlt. Ude i Køkkenet raabtes der i de højeste Toner, mens Spiddet blev drejet, Oliekedlen spruttede, og Sveden i stride Strømme løb ned ad „il padrones“ fede Kinder under den hvide Papirshue, der i Anledningen havde faaet et Slag, saa den nu hang paa det ene Øre.

Marietta gik omkring og ordnede Blomster og frisk lysegrønt Løv i de høje Vaser paa Bordene. Det var midt i Rosernes Tid, og takket været hendes Ven og Fæstemand Nicolo, som lige havde været her med en stor Kurvfuld oppe fra Vignen, kunde hun nu flotte sig med en Overdaadighed af dybtrøde, hvide og gule Roser. — Den allersmukkeste var fra hendes egen lille Have, den stak hun ned ved sin brune Barm, nikkede hemmelighedsfuldt til den, smuttede ud paa Loggiaen, bøjede Hovedet yndefuldt og kyssede den.

„Hvorfor kysser Du Rosen?“ spurgte Nicolo.

„Jeg vier den til Kærlighed!“

Nicolo greb Marietta i sine Arme og kyssede hende mange Gange.

„Nu vier jeg Dig til Kærlighed, — giv mig saa Rosen?“

„Det har Du gjort saa tit, Nicolo, — jeg er snart ked af Dine Kys, — derfor faar Du heller ikke Rosen.“

Marietta løb ned ad Trappen fra Loggiaen. Nicolo satte sig surmulende hen i en Krog og gav sig til at klimpre paa Mandolinen, lidt efter sang han til den.

Marietta satte en Trappestige til Loggiaen ved den Krog, hvor han sad, klatrede stille og behændigt op ad den, tog et rask Tag i hans sorte Lokker og spidsede sin Mund lige til hans Øre: „Jeg bryder mig heller ikke om Dine kedelige Sange og Din Klimpren.“ Og væk var hun som en Kat.

Ærgerlig slængte Nicolo Mandolinen paa Ryggen og gik sin Vej. Han vidste slet ikke, hvad der gik af Marietta i den sidste Tid. Før var hun glad, naar han kom, nu drillede hun ham altid. Naar blot ingen anden skulde have den Rose, hun havde kysset og viet til Kærlighed, skulde han endda slaa sig til Taals; men det var det, han ikke ret var sikker paa.

Gæsterne begyndte at samle sig nede i Haven, der vendte ud mod Golfen. Akasie- og Mandeltræerne stod i Blomst, de hvide og røde Blomsterblade faldt i bløde Drys ned over dem, naar et lille, blidt Vindpust strøg ind fra Havet.

Marietta havde været oppe og pyntet sig, hun stod nu i hvid Kjole og et rosenrødt romersk Silkesjal gratiøst kastet over Skulderen, — naar hun vartede op ved Bordet, bandt hun det koket omkring Livet, saa dets Ender hang ned ved Siden. En gul Marchal-Niel skin-

nede bag Øret i hendes sorte Haar og konkurrerede med hendes dejlige, spillende Øjne.

Solen stjal sig fra Loggiaen ind i Spisesalen og gød Strejflys over Bordet med de mange Fiascoer, hvor den dybtrøde Vin glødede.

Væggenes kunstneriske Dekorationer traadte nu i den sene Solbelysning fortryllende frem, Straalerne ligesom legede med alle de smaa og store „Mariettaer“, der tittede frem mellem broget Løv og slyngende Guirlander.

Det var Albergoets Gæster, Malerne, som fortrinsvis slog sig ned her hos Padrone Salvatore, der havde moret sig med at dekorere Spisesalens Vægge og gøre smukke Studier over hans lille Pige.

En Del af disse Studier havde han maattet tage som Betaling for nogle Ugers Ophold, — men hvad gjorde ogsaa det; naar blot lille Marietta var forevigt rigtig smukt, var Salvatore tilfreds.

Her fandtes „Mariettaer“ i alle Størrelser, som halvnøgen Aarsunge og femaars Trunte med røde Kinder, store, forundrede Øjne og en Kattekilling i Favnen. Siden voksede de, Trip, Trap, Træsko, lige til den sidste Væg, der helt var optaget af en syttenaars Marietta, som med store, forventningsfulde Øjne kiggede frem bag et Mandeltræs fine Grene i spørgende Venten. — Se, hvor det unge Bryst hævede sig over det fir-skaarne Kjoleliv, det var, som hun skulde dø af Længsel efter at føle et Par stærke Arme om sin Hals! — — Foran dette Billede holdt Marietta af at staa drømmende og fantasere sig til det Liv, hun syntes maatte være Indbegrebet af al Salighed. — *Han* skulde bryde frem gennem dette ætheriske grønne og røde Løvværk, Mandelblomsterne skulde falde til Jorden og trampes

under hans Fødder, naar han i vild Rus tog hende tæt ind til sig, kyssede brændende hedt hendes Øjne, Kinder og Mund og hviskede sit glødende „io t'amo“ i hendes Øre.

Den virkelige Mariettas Kinder farvedes af en varm Blodstrøm, naar hun stod foran sit eget smukke Billede og gav sit Hjertes Tanker frieste Spillerum.

Det var den unge, blege, danske Maler, som i Fjor havde malet dette Billede. Hun saa hans fine Træk bag Mandeltræernes Grene. Der var et eget smerteligt Drag om hans udtryksfulde Mund. Naar han talte, saa han inderlig mildt og hjertevarmt paa hende. Hans „bella Marietta“ lød som den herligste Musik. Hun troede nok, han holdt af hende, men blot fordi denne tossede Nicolo altid gik og passede paa, turde han ikke saameget som stryge sin Haand henover hendes Kind.

I Sommer var han kommet igen. — Nu sad han nede under Loggiaen i Skyggen af Vinløvet.

Forsigtigt kiggede hun ned, — jo, rigtig, der sad han med Skitsebogen og tog en Tegning af Klipperne til venstre med det fjerne Capri.

I et Nu greb hun Rosen fra Brystet, et Kys paa dens fine Kalk, og den dalede ned paa „Signor Danese's“ Tegning.

Oppe fra Klippen bag Haven lød idetsamme en skingrende og vild Mandolintone.

„Uf, den Nicolo, som altid laa paa Lur!“

Fa'r Salvatore viste sig med Gongonen i Haanden, og alle strømmede nu hurtigt til Spisesalen, allersidst kom „Signor Danese“, som Marietta kaldte den danske Maler, Niels Vang, der nu gik tæt hen til det

Bord i Hjørnet, hvor hun stod og skar Meloner i Skiver.

Han strøg sin Haand kærtegnende over den smukke Rose og førte den til sine Læber, nikkede til hende og sagde paa sin sædvanlige venlige Maade, uden Spor af Galanteri:

„Tak for Rosen, Marietta.“

Hun lo mod ham. Hendes Hjerte hamrede; men ikke et Ord sagde hun. Hun bøjede sig kun dybt ned over Frugtskaalen og gav sig til at ordne de gule Nespoli og de gyldne Oranger.

Det tossede Hjerte, vilde det sprænge Brystet? — Han havde jo kysset hendes Rose — den Rose, som var viet af hendes Læber til Kærlighed — nu maatte han elske hende! — Gamle Giacometta nede i Castellamare, der var saa flink til at spaa, havde jo selv lært hende det med Rosen.

Men Nicolo, hvad skulde hun stille op med ham, naar han nu som sædvanlig kom om Aftenen efter Middagen?

Det var jo ham, hun skulde gifte sig med, det vidste jo alle, og det havde hun selv vidst fra ganske lille Pige.

Nicolo var eneste Søn af den rige Bonde Buonaro, hvis store Vigner strakte sig helt op ad Bjerget forbi Klosteret. Hans Vin var berømt lige fra Napoli til Salerno, og hans Oranger stod paa Højde med Messinafrugter. Udgravningerne paa hans Jord paa den Side af Castellamare, som vendte mod Pompeji, var dog hans egentlige Rigdomskilde. Ved et Tilfælde var Ruinerne kommet for en Dag, og vidunderlige Kunstskatte var draget frem fra disse Pompejanernes herlige Villaer, som i svundne Tider havde strakt sig langs-

med Golfen og senere var blevet begravet under Aske-
regnen. Alt hvad der laa *indenfor* Pompejis Mure
var Statens Ejendom, og der var streng Straf for Salg
af noget, som fandtes der; — men her ude ved Golfen,
hvor Jorden var privat Ejendom, forholdt det sig ander-
ledes. Alle større Kunstsager heftede der vel den
Forpligtelse ved, at de skulde sælges til Nationalmusæet
i Neapel for den Vurderingspris, de blev undergivet;
men da de private Udgravninger ikke var under Stats-
kontrol, hentede mangen en udenlandsk Rigmand sig
adskillige Værdisager hos Buonaro. Og i selve Ca-
stellamare havde han en Forretning med baade ægte
og eftergjorte Smaa-Antikviteter. Selv stillede han ikke
store Fordringer til Livet, han var Bonde og ønskede
ikke at være andet. Nogen Ærgerrighed med Hensyn
til sin Søn nærede han heller ikke, kun kunde han
have ønsket ham giftet ind i en rig og mere anset
Familie end Salvatores.

For at det dog ikke skulde gaa altfor glat, stillede
han som Betingelse for Ægteskabet, at Marietta skulde
bringe 10,000 Lire i Medgift. Salvatore skulde dog vide, det
ikke gik saa let at faa Datteren ind til saa megen Velstand.

Det var nu denne Medgift, Marietta satte sit Haab
til. Hun vidste, det var svært for Faderen at skrabe
de mange Penge sammen, endnu fattedes der et Par
Tusind. Blev Sommeren god, mente Salvatore, der
kunde holdes Bryllup henad Efteraaret, i modsat Til-
fælde blev det ikke førend næste Aar.

Ved Drøftelsen af dette Spørgsmaal havde Nicolo
for nogle Aftener siden, hvisket til Marietta:

„Bryd Dig bare ikke om det, kniber det, skal jeg
nok skaffe de to Tusind Lire, saa Brylluppet kan staa
lige efter Vinhøsten.“

„Nej, gør det ikke,“ havde Marietta sagt, „saa-danne Penge er der Ulykke ved.“

Og Nicolo var bleven saa forfærdet, at han havde lovet at vente, selv om det skulde vare tre Aar; ikke for alt i Verden vilde han være Skyld i nogen Ulykke — for sæt, de i deres Ægteskab fik Børn, som var Krøblinge, eller der kom Uheld blandt Kreaturerne, saa havde Marietta jo Ret til at sige, det var hans Skyld, — nej, han skulde nok vente! —

„Ja, Du skal saamænd ogsaa faa Lov til det,“ tænkte Marietta, men højt sagde hun: „Er Du nu ogsaa sikker paa, Du bryder Dig om at gifte Dig med mig om tre Aar?“

„Ja, lige saa sikkert, som jeg aldrig ser denne *Arancia* mere.“ Han tog en af Appelsinerne fra Skaalen og slyngede den fra Loggiaen ud mod Havet. Han plejede at være sikker paa Haanden, men denne Gang maa Spørgsmaalet have forvirret ham, thi i Stedet for at se den gyldne Frugt med et Sprøjt forsvinde i Golfen dybt nede, tørnede den mod en af Akasietræets Grene og fór med et Tilbageslag hen imod Loggiaen.

„Der kan Du se, Nicolo, man kan aldrig være sikker paa sig selv!“

Indvendig jublede det i hende. Det maatte være Madonna selv, som havde ført hans Haand og ved dette Tegn givet til Kende, at hun aldrig skulde giftes med Nicolo.

Hun havde taget alle Blomsterne baade fra Spisestuen og Haven og lagt dem paa hendes eget lille Alter foran Madonnabilledet, som stod skjult bag Mandeltræerne og de store Agaver i Havens fjerneste Krog. Nicolo havde troskyldig hjulpet hende dermed, og ved Siden af hende knælet foran den evigt brændende

Olielampe, og begge bad de inderlige Bønner — kun var de saa uendelig forskellige —, han bad om Madonna vilde gøre ham værdig til snart at forenes med Marietta, — hun laa med bøjet Hoved i stum Bøn og bad om blot et Smil og kærligt Ord fra Signor Danese.

Siden den Dag havde Nicolo været saa underlig og havde holdt sig borte fra Albergoet i flere Dage. Da han viste sig igen, havde han lært flere nye Kærlighedssange. Inde i Neapel, i de store flotte Sangerknejper havde han været, nu kom han med et helt nyt Repertoire, spillede og sang for Marietta, saa selv en Sten maatte røres.

Men heller ikke de nye Sange morede hende. Nicolo var ved at fortvivle. Han sang de lystigste Ting med Graad i Stemmen og greb om Mandolinens Streng, saa de brast. Et brændende Sølvhjerter blev hængt om Halsen paa Madonna, intet hjalp, Marietta saa kun bedrøvet paa ham, hver Gang han viste sig, ikke en Gang hans Gaver vilde hun have. Selv Budskabet om, at gamle Buonaro var gaaet ind paa at lade sig nøje med 8000 Lire og kvitte de 2000, der resterede, havde lige den modsatte Virkning, det fik selve Smilet til at stivne paa de friske Pigelæber.

*

*

*

Maleren Niels Vang blev siddende efter Middagen i Spisesalen. Marietta stod bagved de store Pelagonier og betragtede ham. Hun saa, hvorledes hans elegante Haand førte Penselen over Aquarelpapiret. Det var Loggiaens vinomrankede Piller, med den dybblaa Golf i Baggrunden, han malte.

Hun stod med sin Guitar og slog vemodige Accorder an.

Niels Vang vendte sig om mod hende: „Syng en Sang for mig,“ bad han.

Hun brast i krampagtig Graad blot ved at høre hans Stemme. Da han kom hen til hende og venligt lagde sin Haand paa hendes Skulder og spurgte, hvorfor hun dog var saa bedrøvet, var det næsten, som hendes Hjerte skulde briste af Glæde. Hun lagde sin vaade Kind til hans Haand, lo og græd paa én Gang og sagde, at hun var bare saadan et tosset Pigebarn, der fik taabelige Længsler, naar hun saa den røde Aftensol skinne gyldent paa de hvide Sejl ude paa Golfen. — Jo, hun vilde gerne synge for ham. Han skulde blot stille sætte sig hen og male, saa vilde hun staa her skjult af Vinløvet og synge.

„Ja, staa der ved Pillen, — saadan,“ — han førte hende bedre frem i Aftenlyset — „saa maler jeg Dig som en herlig Aabenbaring i gyldent Lys.“

Hun tørrede Taarerne bort, — nu kunde hun gennem Sangen tolke ham sine Følelser og fortælle ham det, hun aldrig i Evighed ellers turde sige ham i almindelige Ord.

En vemodsfuld Accord lød, — hun sang om Elskende, der drog bort til fjerne Lande paa blomstersmykkede Skibe med luende Purpursejl og levede der i Glæde og evig Kærlighed, — og hun sang om dem, der gav sit Liv hen, blot for et Kys af den, de elskede, — og om dem, som maatte dø, fordi Livet ikke gav dem Kærlighed.

Under Sangen stod hun derhenne ved Loggiaen med Ansigtet vendt imod ham. Hans Øjne sænkede sig i hendes, — Barmen hævede sig, og det suste

vildt for hendes Øre. — Nu rejste han sig og kom hen til hende, han tog hendes Haand, førte den til sine Læber og sagde:

„Hvor Du er lykkelig, Marietta. Du er elsket, og Du kan synge Din Kærlighed ud. — Var det blot ikke Synd, saa misundte jeg Din Nicolo.“

Men var han da dum? — forstod han da ingenting, denne underlige Danese? — Nu gik han rolig hen og satte sig og malede videre — og troede, hun sang om sin Kærlighed til den indbildske Nicolo! Hun maatte næsten le ad denne Naivetet, — saa dum vilde dog selv Nicolo aldrig have været. — Det maatte sikkert komme af al den megen Kulde, Is og Sne, de havde deroppe i Danesernes Land.

„Elsker Folk ikke hinanden deroppe i det Land, hvor Du er fra?“ spurgte hun.

„Jo, Marietta, det gør vi.“

„Kan de dræbe hinanden af Skinsyge og Kærlighed?“

„Ja, Du kan tro, Danskerne kan saamænd finde paa meget galt og mærkeligt af Kærlighed.“

„Det var da godt!“ hun drog et lettende Suk.

„Hvad var godt?“ spurgte han.

„At I ikke *alle* er Istapper!“

Niels Vang saa hastigt hen paa hende. Der sad den lille svulmende Marietta og saa saa drilsk og æggede paa ham. Mon hun ikke haanede ham en lille Smule?

De smidige, brune Fingre løb hen over Strængene, — laa der da Trolddom i de Toner? — og nu Sangen, som lød, — den var jo som sydende Ild fra et Krater:

E'amore e tu sei bella e tu vivi per me!
Il mio braccio ti serra il mio cuor di follia.
Ed ho la mente piena di raggi e di follia.

E voglio che mi passi sul labbro il tuo respir.
 Voglio posar la fronte sulla tua fronte bianca!
 Voglio sentirti inerta, come persona stanca!
 Voglio che inebbriato mi parti di morir*).

Han rejste sig.

Med en flot Accord brød hun af, slængte Guitaren paa Ryggen og hoppede ned fra Kanten af Loggiaen — lige i Niels Vangs aabne Arme.

„Ja Kærlighed! Du er skøn og Du er min!“ — han næsten knuste hende i sit Favntag og med sine glødende Kys.

„Hvor Du har været længe om at opdage, at jeg elskede Dig, Signor Danese.“

„Ja men, — Du havde jo Din Nicolo, — ham Du skal giftes med efter Vinhøsten.“

— Hun hviskede ind i hans Øre: „Ham vil jeg slet ikke giftes med!“

Han hviskede lige saa sagte: „Hvorfor ikke?“

Den fristende Mund kom igen hen til hans Øre: „Fordi Du dræber Nicolo!“

„— Jeg — dræber — Nicolo?“

Hun nikkede og lo med alle de hvide Tænder imod ham.

„Nej, Marietta — jeg skal jo rejse i Morgen!“

I det samme strejfede en Kugle hans højre Frakkeærme, den fór lige mellem ham og Mariette og knuste Spejlet paa den modsatte Væg.

*) Ja Kærlighed! Du er skøn, og Du er min.

Min Arm omfavner Dig, mit Hjerte Dig attraar

Min Sjæl i Luer staar, og jeg er ør og vild.

Lad mig Din milde Aande føle paa min Mund,

Min Pande køle mod Din Pandes rene Sne.

Lad mig i rolig Afmagt se Dig synke hen

Og høre Dig i Rus blot tale om at dø! —

Marietta og Niels Vang saa et Øjeblik paa hinanden — der gik en Skælven gennem ham, idet han hastigt fjernede sig fra hende.

Marietta blev rolig staaende ved Loggiaens Yderkant.

„Har Du flere Kugler, Nicolo, saa skyd kun.“

Vang havde skjult sig i den mørkeste Krog.

Et uendelig haanligt Træk dirrede om Mariettas smukke Mund, idet hun saa paa Vang, som han stod der og med rystende Haand undersøgte sit Frakkeærme.

Saa gled et lystigt Smil over hendes Læber: „Er han nu alligevel ikke en Helt — en rigtig brillant Fyr — min Nicolo?“ —

Afdansning.

MARIE BORCH følte sig træt.

Det var Dagen efter det store, aarlige Julebal. — Hun havde danset — danset i en Uendelighed den hele Nat. Som sædvanligt havde hun været omsværmet af Herrerne, — blevet gjort Kur til saa stærkt, — at hun nu væmmedes ved alle de kvalme Talemaader og dristige Øjekast, hun havde været Genstand for.

Kun en eneste havde ikke vist hende ringeste Opmærksomhed, — naturligvis den eneste, som hun i Virkeligheden brød sig om, hendes Barndoms Ven og Kammerat, Vilhelm Strøm.

Hvad mon der egentlig gik af ham? Med andre Damer havde han heller ikke danset noget videre, — havde taget sin Søster til Bords — og ellers forresten set lidt nederdrægtig overlegen ud.

Mellem en af Dansene havde han budt hende en Forfriskning. Og mens de sad det Øjeblik alene, var det, han havde sagt de frygtelige Ord. Roligt og stilfærdigt, som om det var den naturligste Ting af Verden:

„Kære Marie, Du bør skaane Dig og ikke danse saa meget, — husk, Du er ikke længer ung!“

Det var, som hun havde faaet et Slag. Taarerne var kommet hende i Øjnene, svare ham kunde hun

ikke, — og inden hun ret fik summet sig, var han borte.

Hun kunde ikke faa de Ord ud af sin Hjerne. — For han havde jo Ret! Dansen trættede hende, — hun var træt af den evindelige Flirt, som nu ikke mere morede hende. — I flere Aar havde hun heller ikke fejret sin Fødselsdag, — jo, det var rigtigt, hun følte det, — hun var ikke længer ung.

Men at sige det saadan lige rent ud, det var virkelig en Fornærmelse! — Forresten, det at være 31 Aar hørte dog ikke til de største Ulykker. — Hvis hun var gift, vilde man kalde hende „en ung Frue“. — Hvorfor var hun som Pige ikke længer ung?

*

*

*

Det ringede. Lidt efter stod Vilhelm Strøm i Døren.

„Maa jeg komme nærmere, eller er Du saa vred, at Du ikke vil se mig?“

„Hvorfor skulde jeg være vred? Jeg ved jo, Du kommer af lutter Deltagelse for at spørge til mig. Tusind Tak for Din Venlighed. — Jeg er træt og har Hovedpine, — Du havde Ret, jeg taaler virkelig ikke mere en Balnats Anstrengelser. Jeg vilde netop til at gaa ud for at trække lidt frisk Luft, — jeg tror den vil gøre mig godt, — Du undskylder mig derfor, — Mo'r er inde i Kabinettet!“

Hun vidste, at han paa denne Tid af Dagen var fri for sine Forretninger, — hun vidste ogsaa, at han saa inderlig gerne vilde have ledsaget hende, — men nu var der allerede to lukkede Døre imellem dem. Hun skyndte sig at faa Hat og Kaabe paa, — hun

vilde være alene, om ikke for andet saa for at vise ham, at hans Deltagelse trængte hun ikke.

Da han hørte Gadedøren smælde i efter hende, gik han ogsaa stille tilbage til Entréen, tog sit Tøj og gik; — men den modsatte Vej af hendes.

Det ærgrede ham, at han havde været hensynsløs og sagt de ubarmhjertige Ord til hende under Ballet. Nu vilde han gerne have det gjort godt igen. Men der havde været noget saa afvisende over hende, saa han ikke turde tilbyde sin Ledsagelse.

Alligevel mødtes deres Tanker i denne ensomme Time, hvor de hver for sig gik Omveje for at undgaa hinanden.

Han tænkte paa Barndomsaarene, hvor han altid havde været den, der tog sig beskyttende af den lille, smukke, troskyldige Marie, naar noget galt var paa Færde. Men da de første Ungdomsaar var svundet, flagrede hun fra ham. Den lille Pige med det mørke, brusende Haar om Tindingerne og den halvlange Kjole, blev til en bevidst og omsværmet ung Dame, koket og fejret paa Ballerne. At følge hende der faldt ham slet ikke ind; han kunde kun drømme om hende og iagttage hende paa Afstand, — og imens hvirvledes hun videre, baaret af Skønhed og sin Faders høje Stilling.

Da han efter endte Studier vendte tilbage til sin Fødeby og slog sig ned der som Sagfører, mødtes de igen, og atter en Tid var de gode Kammerater. — Men saa var det, den unge Godsejersøn viste hende sin galante Opmærksomhed ved alle Lejligheder, — og han vilde ikke med ind i Kapløbet, og melde sig som Bejler til den omsværmede rige Arving. Han saa kun alvorligt paa hende, med sine dybe, graa Øjne, — saa paa hende, som var han hendes onde Samvittighed.

„Herregud — hvorfor frier han ikke til mig,“ tænkte hun, — for i Virkeligheden var der dog ingen, hun holdt saa meget af, som ham, — men lige rent ud sige det til ham, kunde hun da ikke!

Nu havde hun helt mistet Lysten til mere at gaa paa Bal. Han havde jo sagt, „at hun ikke længere var ung“. — Hvor var det et haardt og stygt Ord! — At være *gammel* var intet der imod. For det var Resignation, Hvile, Afslutning. Alderdommen ejede dog sin Tiltrækningskraft. Men det „ikke længere at være ung“, naar man følte Ungdomskraften syde og bruse i Blodet, saa paa Livet som noget herligt og skønt, endnu kunde længes, ønske og haabe, — det var da ikke Tegn paa Brist paa Ungdommen!

Havde det blot været enhver anden, som havde sagt det, — kun ikke ham. F. Eks. en misundelig Rivalinde, eller en afvist Frier, saa vilde hun ikke have taget sig det saa nær. — Af misundelige „Veninder“ ejede hun mange, — men naar hun rigtigt tænkte over det, saa var det nu snart flere Aar siden, hun havde haft den Glæde at afvise en Frier. I den sidste Tid var der ingen af hendes Tilbedere, som rigtigt havde ment det alvorligt, kun Balerobringer, der op-hørte ved Sæsonens Slutning. Fejret og omsværmet som hun var, havde hun aldrig tvivlet om, at hun en Gang som forlovet vilde vende hjem til sit Jomfrubur fra et saadant Bal.

Men netop dette hendes „Forlovelsesbal“ var endnu ikke kommet.

Paa Vilhelm Strøm havde hun ventet i mange Aar, — havde endogsaa ofte rigtigt glædet sig til at give ham en Kurv; — men Lejligheden udeblev stadig. Stille og iagttagende var han altid nærværende, — saa

irriterende iagttagende, — ligetil han nu rent ud haanede hende og fandt hende gammel!

Pludseligt gik det op for hende, hvor uendeligt gerne hun vilde have sagt „ja“, dersom han friede til hende.

Taarerne listede sig frem i hendes Øjne, fugtige og varme gled de ned over Kinderne; — skulde hun virkelig være en Ensom hele Livet igennem?

Mon Vilhelm vilde takke hende, dersom hun nu ikke gik paa det store Velgørenhedsbal i næste Uge? — Nej, det Bal gik det ikke an at unddrage sig. Faderen vilde tage det meget unaadigt op, dersom hun nægtede at ledsage ham, naar han tog derhen i Embeds Medfør.

— Men dette Bal skulde være det sidste. Blot Vilhelm Strøm ogsaa vilde tage med! — Jo, han maatte gaa derhen, — ved en saadan Lejlighed var han ligefrem nødt til at vise sig. — Hun skulde pynte sig for ham, — enkelt, men smagfuldt, i en hvid Silkekjole, helt glat, — ingen Smykker eller Baand, kun en hvid Kamelia i Haaret! — Havde han ikke en Gang sagt, at hvidt klædte hende saa godt? —

Kun dette Bal! Det sidste — uigenkaldelig, det sidste. — Efter det skulde Livets Alvor komme, — for, syntes han endnu, — og turde han sige det én Gang til, — at hun var gammel, saa vilde hun være Diakonisse, — jo, — saadan maatte det være, — netop i den Sindsstemning hun var, følte hun Kaldet.

Minderne kom! Alle de Triumfer hun havde fejret paa de mange, mange Baller i fjorten lange Aar. Hun erindrede sit første Bal som syttenaarig. Hvor havde hun været lykkelig den Gang, hvor havde hendes Hjerte banket i Forventning, og hendes Øjne straalet

af Livslyst, — en Verden af Muligheder laa jo den Gang foran hende! —

*

*

*

Balaftenen kom saa underlig højtidelig. Det var næsten ligesom for de mange Aar siden i de unge Aar. — Gammel kunde hun da ikke være, — for Herrerne omsværmede hende mere end nogensinde — i Kapløbet fløj hun fra Arm til Arm. — Men rigtig glad og munter kunde hun ikke blive. Hvor uendelig indholdsløs var dog ikke dette Virvar! Hvilken ligegyldig Parforcejagt i den Hvirvel af Haandtryk og lystne Blikke. — Paa en Gang følte hun sig saa uendelig træt, — led ved det Hele. Men hun maatte hvirvles videre, — hendes sidste Bal skulde slutes med fuld Honnør.

Pludselig stod hun foran Vilhelm Strøm. — „Vilhelm!“

„Jo—o — Marie, det er saamænd mig!“ — Han kom saa sjeldent til Baller, — hans Kjole var ikke efter den sidste Mode.

„Saa Du er her virkelig,“ — hun kunde ikke rigtig skjule sin Glæde. „Men hvordan kommer Du dog her? Og hvorfor saa sent?“

„Paa en ærlig og redelig betalt Billet. Jeg har forresten været her længe. Jeg stod der henne mellem Vinduerne og saa paa Dig.“

„Du har set paa mig, Vilhelm!“

„Ja, Marie, — jeg fik Lyst til at se Dig endnu en Gang danse, — se, om Du dog ikke snart blev træt af al den Dans. — Og saa opdagede jeg virkelig, at Du midt i Hvirvlen saa lidende ud! — Kom nu og sæt

Dig stille hen i Baggrunden med mig, Du kan saamænd trænge til at hvile lidt ud.“

„Ja, jeg ved det, Vilhelm, — jeg er ikke længere ung. — Jeg siger det selv for at afskære Dig Lejligheden til at gentage det.“

„Aa Snak, Marie, — Du er blot lidt træt! — Da jeg forleden Dag sagde de haarde Ord til Dig, var jeg i en bitter og skuffet Stemning. Nu vil jeg blot sige Dig, at jeg tog fejl, Du er ung, — altfor ung til at forsage noget af det, der skaffer Dig Glæde. Jeg gik herhen i Aften for at overtyde mig om det. — Aldrig — aldrig har jeg set Dig smukkere end i Aften, — aa — kun altfor smuk for de Balløver, som kredser om Dig.“

Hun saa forbavset op paa ham, — var det virkelig ham, der talte saaledes? — Det var jo ganske anderledes end det, hun havde ventet sig.

„Vilhelm, — Du maa forresten gerne sige, — at jeg ikke længer er ung — for det er sandt! — Men dette er ogsaa mit sidste Bal. — Fra nu af er det helt Slut med Dansen. — Jeg vil være Diakonisse, — Du maa ikke le, Vilhelm, det er Alvor!“

Han lo, rigtig inderligt og godt.

„Nej, kære Marie, det er virkelig for tidligt. Dans saa hellere videre!“

„Aa, Du haaner mig, Vilhelm, — tror Du da ikke, der er Alvor i mig?“ Taarerne gled langsomt ned over hendes Kinder.

„Hvorfor skulde jeg haane Dig, — jeg — som elsker Dig — —.“

Han havde sagt: „Jeg elsker Dig!“ — En ubeskrivelig Jubel fyldte hendes Sjæl, — en Følelse af Triumf — nej, af uendelig Glæde, — noget, hun aldrig

havde følt som Baldronning, lagde sig som en Sky om hende.

„Men, Vilhelm, — hvorfor har Du ikke sagt mig det for længe siden?“

„Jeg turde jo ikke, kære Marie. — Ogsaa nu er det for tidligt. Du er altfor smuk — altfor ung til mig! — Men jeg ved, Du er en god lille Pige, som kan blive den dejligste Kone, — hvis Du da vil?“

„Aa — Vilhelm, — saa synes Du ikke, at jeg har været ung altfor længe?“

„Aa Snak — vær blot ung! Men fordi Du er ung, behøver Du jo ikke at danse, — Livet, det dejlige Liv, bestaar af andet end Dans.“

„Jamen — Vilhelm, — Lykken fandt jeg dog alligevel paa et Bal, — mit sidste Bal.“

„Giv mig Din Arm, — for nu holder vi to Af-dansning!“

Solglimt.

HVOR Vejret var friskt og indbydende den Morgen. Solen tittede med sit aller listigste Smil lige ind bag det hvide Forhæng i Frøken Anettes Seng.

Hun laa netop og strakte sine unge, smidige Lemmer, saa den smalle, lave Barneseng ynkelig gav sig.

Mon hun skulde staa op?

Det var egentlig et overflødigt Spørgsmaal, hun der stillede sig, for Beslutningen var for længe siden taget.

Nu sad han nok allerede derude og ventede bag Bakkeskraaningen i Skoven. Det var jo saadan en stiltiende Overenskomst, at hun skulde lægge sin Morgenvandring der forbi. Udeblev hun en Dag, spurgte han altid den næste: „Hvorfor kom De ikke i Gaar? Jeg ventede Dem!“ — Og somme Tider undlod hun netop at gaa, blot for at høre ham sige de faa Ord, med den ejendommelige Betoning, der var ham egen.

Igaar havde hun ladet ham vente forgæves. Hun sprang op. I Dag skulde han dog ikke vente længe.

Paa Vejen gennem Byen mødte hun gamle Tante Jane. Hvor vilde hun ikke gerne have knebet udenom hende, men den Gamle havde allerede set hende.

„Se, se, allerede oppe og ude, det kan jeg lide.“

„Morgenstund har Guld i Mund, lille Tante.“

„Javist, javist; men hos de fleste har den nu alligevel noget tungt et andet Sted. Godt var det forresten, at jeg traf Dig, min Pige, jeg vilde ellers ha' skikket Bud til Dig for at bede Dig være Fjerde til en Whist i Eftermiddag. Det kan Du vel nok, lille Anette?“

„Gerne, Tante Jane! Hvad Tid vil Du have mig?“

„Ved 5 Tiden, som sædvanlig. Vi drikker først lidt The og spiller saa vore to Rubberter, som Du nok kender. Godmorgen, lille Nettemor, kom nu ikke for sent, husk paa, Frøken Kollerup bli'r lidt ubehagelig, naar hun skal vente.“

Og Tante Jane rokkede af, ned i Bager Kreützers Kælder for selv at tage det Bagværk ud, som skulde serveres til Eftermiddagstheen i Klostret.

* * *

Men ude bag Bakkeskraaningen i Skoven mødtes de to unge, og mens den friske Oktoberblæst sagte lod duggede brogede Blade drysse ned over dem, udtaltes her det Ord, som bandt for Livet.

„Dejligt, dejligt er det at leve; se hvor Verden ligger pragtfuld for os,“ raabte Anette med det sidste Fingerkys, hun sendte ham oppe fra Skrænten, inden hun forsvandt bag den.

* * *

Præcis Klokken 5 faldt Klosterets massive Egetræsdør i med et Smæld, der gungrede gennem de lange Korridorer. Bag de nummererede Døre sad gamle, hvidkappede Damer paa Forhøjninger med deres Striketøj. Hurtige, støjende Fodtrin lød udenfor, Døre blev aabnede paa Klem, — jo—o — ganske rigtig, det var,

som de tænkte det, de gamle, hvidkappede Damer. Ingen andre end Frøken Anette kunde saadan storme gennem de lange Gange og faa Ekkoet til at flyve forud!

Udenfor Tante Janes Dør mødtes de indbudne. Ikke et Minut før og ikke et Minut senere kom de, netop lige som det gamle Klosteruhr slog sine 5 klangfulde Slag fra Taarnet.

„Det er hende,“ sagde Frøken Kollerup og fór rystende sammen ved det stærke Drøn. Hun var en høj, mager Dame i Spidsbuestil, med skarpt ska^arne Træk, livlige Øjne og Ørnenæse. Hun var 75, rank som et Lys, med en vis fornem Holdning. Hendes Fader havde ogsaa været Justitsraad.

„Den velsignede, hensynsløse Ungdom,“ sagde Frøken Eriksen og lo mod Anette. Denne Dame var i Rundbuestil, med bestandig smilende Øjne, smilende Mund og Smilehuller i de buttede Kinder og dito i de smaa vævre Hænder. „Barnet“ var hendes almindelige Kælenavn, for hun var kun 62, og Ingenue lige ud til sine elegante Fingerspidser. — Hendes Tilværelse var delt ligeligt til to Sider. Den ene Side helligedes Mindet om hendes Livs store Kærlighed, den anden udelukkende Interesse for andres.

Hun havde været forlovet med en Løjtnant. Han var med i 64 og faldt ved Dannevirke. Derovre i den fremmede Jord laa han begravet, og to Gange hvert Aar rejste hun til hans Grav. Den ene Gang var paa den kolde Vinterdag, da han faldt, og den anden var den lyse Sommerdag, de havde bestemt til deres Bryllupsdag. Og hver Gang hun rejste til disse „Kærligheds-møder“, som Tante Jane kaldte dem, fik hun højtidelig overrakt Blomster og Grønt af alle Veninderne i Klosteret til at smykke Brudgommens Grav med. Om

Sommeren var der lidt Myrther mellem Blomsterne, „saadan som det nu hører sig til“, sagde de Gamle. — Og saa rejste hun, ledsaget af kærlige, vaade Øjne fra de trofaste, der alle havde en mer eller mindre gemt Kærlighedserindring at kalde frem i de mange stille Timer paa deres Livsaften. — —

„Du kommer, min Tro, som et farende Stormvejr, lille Anette,“ sagde Tante Jane, der stod i sin aabne Stuedør og nejede „Velkommen“.

„Ja, den Ungdom, den Ungdom! Der er saadan Fart i den nu om Stunder,“ sagde Frøken Kollerup, idet hun værdig sejlede ind i Stuen med Krepsjal og filerede Halvhandsker. Hun var altid *comme il faut*.

„Heldigvis,“ føjede Frøken Eriksen til og nikkede kammeratlig til Anette.

„Mon vi tør lade Vinduet staa aabent?“ Tante Jane saa spørgende hen paa Gæsterne.

„Puh—e —,“ sagde Anette — „saadan Varme det er i Dag!“

„Aa—e — ja Du — Du blomstrer min Tro som en Majbrud, — sikke Kinder!“ Tante Jane pegede smilende paa Anette.

„Det varme Blod,“ sagde Frøken Kollerup og drog det hvide Krepsjal tættere om sig. Tante Jane listede stille hen og lukkede Vinduet.

„Majbrud — nej, Høstbrud, lille Tante Jane,“ lo Anette, mens et lykkestraalende Blik gled ud over Trækronerne i Klosterhaven.

„Naa saadan!“ Frøken Eriksen vejrede Eros og saa kærlig betagen paa Anette.

„Ja Opdækningen og Traktementet er det sædvanlige, lille Børn. Vær saa god at forsyne Dem, nu skænker jeg Theen. — Aa—e, lille Anette, ræk Frøken

Kollerup Smørrebrødet, — og I andre Smaapiger forsyn Jer saa.“

Themaskinen snurrede saa hyggeligt, og Potpourikrukken, som for Anledningen havde faaet Laaget af, sendte sin vidunderlige Duft ud i Værelset, hvor alt, ligetil det gamle Spinnet, mindede om en svunden Tid.

„Dejligt, Tante Jane, — saadant et lille Mellemmaaltid paa denne Tid af Dagen er det bedste, jeg ved.“

„Lad os sige næstbedste,“ lo „Barnet“ hemmelighedsfuldt.

„Næstbedste — ja vist næstbedste,“ Anette smilte stille for sig selv.

„Tante, jeg æder Dig ud af Stuen. Jeg er saa sulten!“

„Spis, min Tøs, det er Dig vel undt. — Men lille Maja skal da ved den gode Gud ogsaa ha' noget, — hun sidder jo bare og ser paa Dig.“ —

Lille Maja var „Barnet“.

„Jeg *maa* se paa Frøken Anette, hun er saa forandret i Dag. Jeg sidder og funderer paa, hvori det ligger. Der er ligesom noget forklaret lykkeligt over hende.“

„Sludder, Barn, hun er kun saa sprællende sund og ung,“ kom det tørt fra Frøken Kollerup.

„Ja den Rendemaske kan sagtens, hun flyver ud om Morgen, før en vis Mand faar Sko paa, og kommer hjem igen med Appetit og røde Kinder. Men det er jo, som det skal være. Man kender det jo fra sin egen Ungdom. — Spis nu, allesammen, jeg har nyt Bryg paa Thepotten. Frøken Kollerup, en lille Kop til?“

„Tak, bare ti Draaber, for det er saa sandelig den tredie Kop.“

Frøken Kollerup fik sin Kop fyldt uden at prote-

stere. „Ja, den Femthe er dog en herlig Drik, havde jeg Raad, drak jeg den hver Dag.“

Anette var bleven mæt. Nu maatte hun hen og kigge paa Tante Janes Blomster i Vinduet. Hun kunde saa daarlig sidde stille.

„To Knopper paa Din lille Therose, Tante! Hvis de springer ud til den tyvende, ved jeg nok, hvem der faar dem!“

„Nej, Du ved saamænd ikke, for til denne Geburtsdag har jeg noget ganske andet til Dig.“

„Hvisk det til Frøken Eriksen, Tante — for saa faar jeg, kan hænde, en lille Anelse om det.“

„Nej, Du kan tro nej — „Barnet“ kender jeg.

Frøken Eriksen havde ogsaa rejst sig. Nu kom hun hen til Anette og lagde fortrolig Armen om hendes Skulder.

„Hvor De er smuk i Dag,“ hviskede hun.

Anette lo. „Smuk, — ja det tror Pokker. Skulde jeg ikke være smuk i Dag, naar da!“

„Der er vist sket noget?“ kom det hemmelighedsfuldt fra „Barnet“.

„Sket noget! — Der hænder i Verden de vidunderligste Ting, Frøken Eriksen.“ Anette trommede overgivent paa Ruden, saa Tante Jane maatte tysse paa hende.

„Spillebordet er parat,“ sagde Tante Jane, hun stod og viftede med fire Kort i Haanden. — „Vær saa god og træk.“ Hun bød Frøken Kollerup først. Hun fór op fra Sofahjørnet, hvor hun sad „lidt hensunken“. „Er vi allerede saa vidt?“

Frøken Kollerup og Anette blev Makkere.

„Nu maa jeg holde Ørene stive,“ hviskede Anette i Forbigaaende til „Barnet“.

„Du skal gi', Anette, Du havde jo lavest.“ —

„Jamen Barn dog, ét Kort ad Gangen, ved Du nok til Whist.“

Anette lo, samlede Kortene og begyndte forfra.

„Hvorfor kan det nu ikke være lige godt, enten man giver et eller to Kort ad Gangen?“

„Spillet har Regler, lille Frøken. Orden og Nøjagtighed er Sjælen i alle Foretagender, husk altid paa det,“ bemærkede Frøken Kollerup skarpt.

Anette lo igen. Hun havde det saadan i Dag, at hun maatte le af al Ting. Der laa en varm Glans over hele hendes Skikkelse, et Skær af ubændig Livsglæde og Lykke. —

„Saa er det nok mig, der sidder i Forpoten. Jeg maa desværre sige Pas,“ sagde Tante Jane.

„Ja, jeg med,“ sagde Frøken Kollerup.

„Havde jeg bare et Kort til, saa meldte jeg Grand,“ kom det tøvende fra „Barnet“.

„Maaske Makker har det,“ nikkede Tante Jane.

„Maa jeg be'! Ingen Oplysninger. „Barnet“ har blot at bestemme sig. Naa, hvad skal det saa være?“

„Barnet's“ Fingre løb nervøst gennem Kortviften. Endelig kom det. „Pas!“

„Grand,“ sagde Anette.

Frøken Kollerup løftede Øjnene mod Loftet. Hun tog Himlen til Vidne paa, at hun var uskyldig i dette Fejlgreb.

„En Baghaands Granddissimo! Ja, hvorfor ikke!“

„Vi taber den,“ lo Anette.

„Ja, naar *det* skal kaldes en Fornøjelse, saa gener Dem endelig ikke.“

Tante Jane spillede ud fra den rigtige Ende, saa

„Barnet“ fik sine fem Stik hjem. Hun hoppede paa Stolen af Glæde.

„Vi ta'r dem, vi ta'r dem!“

„Stop lidt, dette er mit. Takket være, at De aldrig tæller Kortene, saa faar vi dette, — og det med,“ sagde Frøken Kollerup, idet hun triumferende slyngede det tolvte og trettende Kort i den samme Farve ud paa Bordet.

„Skammeligt, skammeligt! Jeg havde to Stik til paa Haanden.“

„Man skal tænke. — Saa, nu haaber jeg, Frøken Anette gør Rest?“

Men Anette havde nu egentlig ikke noget videre at melde Grand paa. Tre Stik kneb hun hjem og inviterede saa paa en Dame.

„Ja, hvorfor ikke, den Farve har jeg smidt af i for længe siden,“ kom det spidst fra Frøken Kollerup.

„Nu kniber det for os, Frøken Kollerup.“

„Det snupper jeg.“ Tante Jane tog Stikket.

„Det var ét Modtræk,“ snærrede Frøken Kollerup.

„Og det ta'er jeg.“ „Barnet“ klappede i Hænderne.

Anette bare lo. „Skriv, Tante. To store Undertræk for os. Det er godt begyndt, ikke sandt? Uheld i Spil betyder Lykke.“

„Lykke!“ gentog „Barnet“. „Ak ja, saadan var det ligedan med mig i mine *yngre* Dage (hun sagde med Betoning „yngre“). Altid tabte jeg i Kortspil. — Men saa vendte Lykken sig til Sorg og Graad, — og nu vinder jeg næsten bestandig.“

„Mærkelig nok, for det er da Synd at sige, De spiller med Forstand og Omtanke. Jeg sander det gamle Ord, som siger, at det er Børn og de Umyndige, som skal ha' det.“

„Naa, naa, lad nu det være godt. I ta'er jo nok Revanche,“ glattede Tante Jane. „Det er Dem, Frøken Kollerup, der har at melde først.“

„Ikke en Pille Fedt har man til en Forhaand. — Pas!“

„Jeg ogsaa,“ sagde „Barnet“.

„Det er mig, som faar det altsammen. Grand!“ raabte Anette.

Frøken Eriksen inviterede i Klør, og Frøken Kollerup tog et billigt Stik med Tieren. „Ser man det, det var godt Køb.“

„Kom nu med den rette Farve, Frøken Kollerup, saa skal De se Løjer.“

„Naa, Du kører paa Suite, Nettemor. Men tag Dig bare i Agt, det er der kanske fler, der gør!“

Frøken Kollerup vovede et af sine mindste Kort, og traf det rette. Anette tog 6 Stik hjem.

„Nu har vi Trækket. Og her er to til! Men nu gælder det, Makker, om De kan svare mig, for saa holder jeg paa Lilleslem.“

Frøken Kollerup stak og „svarede“ heldigt igen.

„Naa, I kan! Saa blev der kun et lumpent Stik til os,“ sagde Tante Jane.

„Storeslem næste Gang, lille Tante, ikke sandt, Frøken Kollerup?“

„Mindre faar vel gøre det, lad os bare ikke blive overmodige.“

„Modig er godt, overmodig er bedre, men overmodigst er bedst. Grand igen!“ sagde Anette.

Frøken Kollerup smilte, men maatte i Retfærdighedens Navn protestere mod slig formastelig Tale.

De vandt deres Grand med to Træk.

„Se saa, nu er Rubberten ude. Skal vi puste lidt ved en Makron og en lille Likør, inden vi skifter?“ Tante Jane bød rundt.

„Hvor De dog trakterer,“ sagde „Barnet“.

„Monstro vi kan taale det.“ Frøken Kollerup forsynede sig rigeligt med Makroner.

„Skaal,“ sagde „Barnet“ og saa dybt og længe paa Anette. „Vi drikker paa det, De ved nok — Deres egen Hemmelighed.“

Der laa varm Glans over Anettes Øjne, da de to stødte Glassene sammen. „Vi drikker paa al Livsens Dejlighed,“ sagde hun.

„Ja, baade for den, der *er*, og den, der *har* været,“ smilte Frøken Eriksen vemodig, mens hendes Blik saa langt og drømmende ud i det Rum, hvor Minderne gemtes.

Anette løftede igen sit Glas. „Skaal,“ sagde hun stille og tømte det. De friske Læber bævede, som laa der ømme Kærlighedsord paa dem. Hele hendes sunde, smidige Skikkelse jublede hendes Hemmelighed ud.

De Gamle saa i stille Andagt paa hende.

Hun rejste sig. Det var ikke muligt at sidde stille længer.

„Maa jeg linde ganske lidt paa Vinduet, Tante?“

„Gaar det an?“ Tante Jane saa spørgende paa Frøken Kollerup.

Frøken Kollerup nikkede naadigt. Den vundne Rubbert havde gjort hende blid.

Der fór en pludselig Rødme over Anettes Ansigt. Stod han ikke der nede i Haven? Jo, nu vinkede han til hende. Han kom nærmere. Det var ikke Aftalen. Udenfor Klosteret skulde han hente hende, og

der var jo over en halv Time til. Nu stod han lige under Vinduet.

„Gud — at han turde!“

„Kommer Du snart, Anette?“ hviskede han op.

Anette bøjede sig langt ud af Vinduet. Hun tog den store, mørkerøde Rose, hun bar i Bæltet, plukkede Blad for Blad af den og lod dem drysse ned over ham. — — —

— „Skal vi ikke ha' en Sang under Pausen, lille Anette?“ spurgte Tante Jane.

„Sang — jo vist skal vi ha' Sang, Tante.“

Hun satte sig ved det gamle Spinnet; de spinkle Toner faldt sammen med hele Interiøret! Hun valgte de gamle Sange, der svulmede af Erotik. Friskt og ejendommeligt lød Ordene til de bløde Strofer, der blev aandet ud af en lykkelig Stemning. Men hun sang jo ogsaa for ham, som stod derude; hver Tone vidste hun jo, blev baaret ned til ham, der havde sneget sig ind i Klosterhaven og nu utaalmodig ventede paa hende. I hver lille Sang røbede hun sin Hemmelighed, — hun kunde slet ikke andet; der var jo En, for hvem hun var alt, Sol, Lys og Glæde, derfor var det saa ubeskrivelig dejligt at juble det ud gennem Tonerne.

Og de Gamle glemte rent den sidste Rubbert.

„Bliv ved, bliv ved!“ bad Frøken Eriksen; „man bliver saadan i Stemning ved at høre de gamle, men evig unge Kærlighedssange. — Gud ske Tak, at man dog har Minder!“

„Dem har man vel lidt af allesammen,“ bemærkede Frøken Kollerup stille.

Anette fik en dristig Tanke. Mon han vilde forstaa hende? Mon han turde svare?

Hun sang Vekselsangen af „Abekatten“.

Du lille Fugl, som kvidrer der,
O, flyv her ned til mig!
Et Bud hen til min Hjertenskær,
Vil jeg betro til Dig.
O, sig ham, jeg er ene her
Og lytter til hans Fjed.
Men, lille Fugl, forsigtig vær,
Og se Dig om blot fjern og nær,
Røb ej vor Hemmelighed!

Anette spillede andet Vers. Og nu hørtes en dæmpet Baryton nede fra Haven:

„O, hør min Røst, jeg er alt her,
Mig Fuglen bragte Bud.
Jeg saa Dig staa ved Vindvet der,
O, Du min søde Brud!
To Stjerner lokked mig paany
Til dette kære Sted.
Men skjul Dig, Maane, helst bag Sky,
Thi hvis man ser mig, maa jeg fly!
Røb ej vor Hemmelighed.“

„Men det er jo, saa sandt jeg lever, den rene, skære Romantik,“ sagde Tante Jane.

„Dejligt, dejligt, at der dog hænder noget i vor lille Verden,“ kom det stille fra „Barnet“.

„Jamen, hvem er det dog? En Virkelighed maa der være nede i Haven til at gi' Rollen som Romantiker. Maja, kig dog ud af Vinduet!“

„Aa nej, lille Maja. Lad det være, som det er. Nu har vi en Gaade at fundere paa, det er da altid en Afveksling,“ sagde Tante Jane, som jo allerede for længe siden havde løst den.

„Nej, at han turde!“ hviskede Anette til Tanten.

„Han maa være svært sikker i sin Sag, lille Nette-mor!“

„Tante, han synes vist ligesom jeg, at det er saa vidunderligt dejligt at leve.“

„Javist, javist, Barn! For to er Livet nu lettere end for den, der er ene og altid maa længes efter en Lykke, som er jordet.“

Tante Jane saa vemodig hen paa Frøken Eriksen, der sad gemt i den store Lænestol, med Blikket fæstet mod den synkende Aftensol.

Anette maatte hen til hende. Blødt og varligt lod hun sin Haand glide over det bølgede graa Haar. Et Par buttede Hænder greb hendes.

„Se, Frøken Anette. Aftensolen kigger ogsaa over Klostermuren. Jeg elsker at se paa den, fordi de lette Solskyer minder mig om den Gang, jeg ogsaa syntes, det var dejligt at leve. Se, de tændes og brænder en Stund i herlig Glød, saa mister de lidt efter lidt Solilden og svæver graa og ensomme videre. De minder mig om, hvad jeg vandt, og hvad jeg tabte. Sidste Gang jeg skiltes fra min Ven, stod han i Aftensolen. Glansen tog ham ligesom bort fra mig. — Nu lærer denne samme Aftensol mig, at Livet er værd den Smerte, vi tidt betaler for det.“

Anette lagde sin Kind til hendes. — „Men for Dem, lille Anette, er ikke Aftensolen! Den smilende Morgensol med de rosenrøde Skyer er Deres, — og Dem venter nok en lang, lys Soldag.“

„Og saa tilsidst kommer en gylden Aftensol?“

„Ja, Aftensol med gyldne Minder!“

Anette stod midt i Stuen. Hendes Blik lyste:

„Saa er dog alligevel hele Livet dejligt. — Morgensol — Middagssol — og Aftensol. Dejligt, dejligt at leve.“

„Især naar der er en, der venter paa al den velsignede Sol,“ hviskede Tante Jane.

„Nu gaar jeg ud og hilser Solen fra Jer allesammen.“

*

*

*

Anettes hastige Fodslag hørtes atter gennem de lange Gange. Der lød et Smæld fra Klosterporten, som gungrende gav Ekko.

„Ungdommens Sejersgang,“ sagde Tante Jane.

„Den gik op,“ sagde Frøken Kollerup, hun havde lagt en Kabale, og samlede Kortene sammen.

„Ønskede De noget?“ spurgte „Barnet“, pludselig interesseret.

„Ja, jeg vilde se, om al det romantiske Tøjeri havde noget paa sig.“

„De faar hinanden!“ sagde „Barnet“ afgjort.

Tyren og Sanglærken.

HVEM skulde nu tro, at en Fortælling med denne Titel er en Kærlighedshistorie?

Og dog er det saa, — tilmed en hel mærkværdig og sandfærdig Historie.

Sanglærken var ingen almindelig lille Pipfugl, som sad paa en Gren og vippede eller svang sig højt op i Luften, for der at slaa sine Triller, hævet over al Menneskemylderet nedenunder.

Nej, Sanglærken holdt sig til Jorden og var en lille, nydelig Pige, med blege Kinder og store, drømmende Øjne, en Skikkelse saa fin og sart, at det næsten var helt ængsteligt. Derfor havde ogsaa hendes Forældre, som var overmaade fornuftige Folk, sendt hende bort fra Bylivet inde i Kristiania, op til den rene, friske Luft paa Fjeldet.

Allerede tidlig paa Sommeren kom hun op til Fagerli, en stor, prægtig Gaard, som ligger oppe i Krødsherred lige ved Indgangen til Hallingdalen.

Højt oppe over Indsøen Krøderen, paa en grønklædt Aas, hvor det ludende Fjeld beskyttende hæver sig over den, titter dens hvidmalede Facade frem, omgivet af høje Hasselbuske, der lig en grøn Kaabe lægger sig let og blødt om den.

Gaardens Ejer hed Sæmund Lie, han var en Mellemting af Bonde og Proprietær, gik med Næseklemme og holdt „Kontor“, et Sted, hvor han helst sad hele Dagen og røg Pibe og læste. Hans Kone, Ingeborg, var væver og rask, paa Færde ude og inde, hun sled i det sammen med gamle Sæmund — Fa'r til unge Sæmund Lie — fra tidlig Morgen til sildig Kvæld.

Det var disse to, gamle Sæmund og Ingeborg, Konen paa Gaarden, som holdt sammen paa det Hele. Lie førte Regnskaberne, — det vil sige: røg sin Pibe og bladede rundt i mange Papirer — og rejste regelmæssig fire Gange om Aaret ned til Drammen for at hæve Pengene for solgt Tømmer. Hvor disse Penge senere blev af var for alle en Gaade. Alt, hvad der skulde anskaffes og fornyes paa Gaarden, og hvad der ellers skulde bruges til dens Drift, maatte den Gamle og Ingeborg om. Derfor maatte der slides og passes paa, om alt skulde gaa saa nogenlunde for at holde Gaarden oven Vande.

Til Gaarden hørte, som til alle omliggende Gaarde, en Sæter. Fagerli Sæteren laa lige i Trægrænsen oppe under Norefjeld, det herlige Højfjeld, der hævede sin snedækte Tinde stor og majestætisk mod den blaaende Luft.

Lunt laa Sæteren gemt under Fjeldet. Bækken rislede brusende forbi den gennem Kløften, hvor Millioner af Bregner ruller deres Blade op og strækker sig paa lange Stilke mod Solen, som blidt og varmt kysser dem. Og videre risler Bækken, indhyllet i skumhvidt Slør, ned over Myren, hvor Fyrren, forkrøben og lav, hist og her rager op og ligesom bedende strækker sine piggede Arme mod Himlen.

Snaksom og ilter er den lille Sladrebæk. Snart

vælter den sig i ubændig Livslyst ned over en Klippe-skrænt, snart danser den nynnende videre gennem Dværgbirkelunde og Lyng, mellem mosgroede Stene og blomstrende Tæpper. I sagte, bløde Rytmer falder den ind i Skoven, hvor den væver et Taageslør, spindel-fint og fløjelsblødt, over de lyse Enge. Men inde under Sløret brister Knopperne. De ler og hvisker til hinanden, og Græsset løfter de fine Spirer, mens Mariehønen paa Guldsko tripper hen over det. — —

*

*

*

Heroppe paa den indhegnede Sæterplads havde gamle Sæmund og Ingeborg bygget et Slags Hotel, men de kaldte det nu i al Beskedenhed for Fagerli-Sæteren.

Stedet var egentlig blevet opdaget af Fridtjof Nansen. Her drog han og hans Hustru op om Vinteren og fejrede deres Jul i den store Stilhed og stod paa Ski i de prægtige Aaser omkring Højfjeldet. Her var det, han trænede før sin Grønlandsfærd og den store Polfærd.

I Læ af Højfjeldet, med Skoven lige under, ligger Fagerli-Sæteren lunt og godt dækket for alle Vinde.

Det var her, den lille attenaarige Signe Vigeland skulde hente sig Sundhed og røde Kinder.

Da hun i Slutningen af Juni kom til Gaarden Fagerli, var det endnu for koldt til at drage op paa Fjeldet. Taagen, der hang graa og klam deroppe, lagde sig som en ulden Kappe om Fjeld og Li, hævede sig og svandt, men kom atter og atter igen, saa Solen ikke kunde faa Lov til at stryge sine varme og lysblide Straaler ned ad Fjeldaaserne.

I Dalen var det bedre, her naaede Taagen ikke, Solen fik en Gang imellem Lov til at kigge frem og

blinke og spille i Søen, som i en lang skinnende Stribe slyngede sig milevidt ind mellem Fjeldene.

Paa den anden Side af Søen laa Kirken. Hvidmalet og pyntelig hævede den sit slanke Spir mod den mørke, granklædte Aas. Bag ved laa Præstegaarden. Her var det Præsten, Digteren Jørgen Moe skrev sine dejlige Sange til Egen og Ungbirken. „Den gamle Mester“ stander endnu deroppe paa Præstens Jord, og

„Ungbirken staar ved Fjorden,
Vandspejlet ganske nær,
Stor og smuk er den vorden,
I de Aar, jeg har boet her.“

Og oppe paa Fjeldet er det, Sæterjenten længselsfuldt har stirret ned i Dalen, lyttet efter Kirkeklokkerne og ønsket sig ned blandt Folk paa Kirkestien.

*

*

*

Signe Vigeland var et af disse glade Solskinsbørn, som Lykkegudinden ikke turde gaa uden om. I hendes lyse Smil og lette, bevægelige Sind fandtes kun Rum for Glæden, den, hun altid maatte give Udslag i kvidrende Triller; for inde i hendes Bryst byggede og boede der en Sangfugl, som maatte have Luft.

Snart blev der livligt paa Fagerli. Med hver Dampbaad kom nye Sommergæster, saa i Begyndelsen af Juli var hver en Seng optaget paa den store Gaard.

Oppe paa Sæteren var alt i Stand til at modtage Sommergæsterne. Men stadig lød Meddelelsen gennem Telefonen deroppe fra: „Taagen har endnu ikke lettet!“

Nede i Dalen var der nu ogsaa godt at være. Linneæen blomstrede oppe i Skoven, Blaabærlyngen stod i Knopper, og i Myren lyste det hvidt af Multeblomster.

Langs med Søkanten har Linerlerne det over-

maade travlt, de farer omkring efter Myg og Larver, vover sig helt ud paa Tømmerstokkene for at snappe efter Fluerne, som ligger i Solen og dovner.

Med bløde Vingeslag flyver Rugden over Hovedet paa dem, den vil aflede Opmærksomheden fra, hvor den har gemt sin Rede.

Oppe fra Aasen lyder der en inderlig, fortrolig Knurren, den kommer fra Tykningen. Det er Skovduen.

* * *

Det er et broget Selskab, der er samlet paa Fagerli.

Fire Lærerinder nede fra Drammen repræsenterer Videnskaben, to Malere fra Kristiania er Repræsentanter for Kunsten, en medicinsk og en theologisk Student, et middelaldrende Ægtepar fra Skien af Handelsstanden, en Skomager og en Uhrmager fra Horten og endelig en ung Landmand fra Vestlandet.

Grunden til, at Gaardbruger Guldbrandsen var taget her til Fjeldet, var den, at han trængte til Ro og Hvile efter en langvarig Gigtfeber.

Han var en ung Mand i Slutningen af Tyverne, høj, men lidt duknakket. Lys af Lød, med mørkt Haar og mørke Øjne, en stor Mund, hvorom der ofte spillede et noget spodsk Smil. — Han holdt mest af at være ene, af hvilken Grund han blev skarpt kritiseret af Lærerinderne, som var meget selskabeligt anlagte og holdt af at gaa ud i Flok og Følge; — ja, de vovede sig egentlig slet ikke indenfor Gærdet til Skoven, uden de var ledsagede af den mandlige Stab. Grunden var simpelthen den, at de ikke turde, fordi Naboens store, prægtige Tyr græssede sammen med hele Kvægflokken oppe i Skoven. At dette Dyr var saa fromt og skikkeligt som et Lam, kunde ikke dæmpe deres Angst for det.

„Den er nu en Gang et Mandfolk,“ sagde den ældste af dem, en lille Nipsgegnstand paa 180 Pund — hvis Vægt i Ferien altid steg til 200. —

„Jamen, kære Frøken, hvad regner De da os for?“ spurgte Theologen spagt.

„Aa De! De er jo bare Mandfolk uden Horn og Hale, og den Slags er aldrig saa farlige.“

Helst vilde Lærerinderne have Guldbrandsen med, naar de gik i Skoven.

„Han er saa erfaren,“ sagde de.

Og saa ofrede han sig ogsaa en Dag og travede med dem op i Aasen.

Her var de saa heldige at møde hele Flokken.

„Det var dog en vakker Kar,“ sagde Guldbrandsen og faldt helt i Staver over Tyren, som stod frejdig foran hele Flokken og gloede paa dem.

Den løftede Hovedet, snuste, brummede lidt stygt, spilede Forbenene vidt fra hinanden og satte Hornene i Jorden, saa Mos og Stene fløj i Vejret som fra et lille ildsprudende Bjerg.

Sanglærken var ogsaa med paa denne Udfærd. Hun syntes egentlig ikke om den lidt foruroligende Stilling, Dyre-Mandfolket indtog. Paa den anden Side skammede hun sig ved at vise samme vilde Skræk som de andre. Stille listede hun sig hen ved Siden af Guldbrandsen, hans Udtryk var saa dejlig roligt, Faren kunde vist ikke være stor. En lille, varm Haand stak sig ind i hans solide Næve, den rystede ganske lidt, men hans faste, varsomme Tag om den virkede saa beroligende, at hun sammen med ham kunde istemme den hjerteligste Latter ved det Syn, der nu viste sig for dem.

Damerne tog hvinende Flugten, — men ikke saa-

dan i almindeligt Løb, nej, snublende, rullende, væltende gik det over Buske og Stene. Skørterne stod i et Sus om dem, Parasollerne knækkede, Hattene faldt af, — og efter dem i strakt Løb kom Tyren, med muntre, opspilede Øjnene og Halen lige til Vejrs.

Pludselig standsede den. Det var den Tykkes Monstrum af en Hat, den som Sejrstrophæ elegant kastede tilvejs. De flagrende Bindebaand havde slynget sig om Hornene. Den lignede en Triumphator. Det næste, der fangede dens Opmærksomhed, var en høj-rød, opslaaet Parasol. Du milde, hvor den blev maltrakteret! Da den endelig fik Fred, hang den i et Grantræ og lignede en ribbet Fugl.

Halvdøde af Rædsel, bulede og forslaaede havnede Lærerinderne nedenfor Gærdet, udenfor Skoven. Der traf Guldbrandsen og Signe dem i en Opløsningstilstand, der trodser enhver Beskrivelse. Deltagende spurgte Guldbrandsen og Signe til dem. —

„Jo, Gudskelov vi klarede det og slap fra den med Livet,“ sagde den Tykke.

„Jeg haaber De lagde Mærke til vor Contenance?“ sagde den anden, mens hun samlede Resterne af Skørterne om sig.

Guldbrandsen lo smørret: „Saadan kalder vi den nu ikke, hvor jeg er fra!“ — —

I to Dage derefter spiste de paa deres Værelser. Der sagdes, at de plejede deres Legemer og bødede deres Klæder.

„Det gjorde Du godt,“ sagde Guldbrandsen. Han gik hen til Tyren og kløede den under Halsen, som den skikkeligt og kælent strakte imod ham.

„Ser De, hvor snil og godmodig den er,“ sagde han til Signe. „Jeg kunde jo straks se paa den Skøjer, at den mente ikke noget med det!“

„Ja, ja, nu gik det godt denne Gang. Men ikke vil jeg være glad ved at komme ud for den paa en enlig Vandring i Skoven. Skøjeragtige Folk kan jeg staa for, — men — en skøjeragtig Tyr har jeg Respekt for.“

„Smaa Piger skal heller ikke gaa alene i Skoven. Husk, Nøkken lurder mellem Stene!“

„Og stygge Mandfolk mellem Træerne. Uh — Guldbrandsen, Skoven er farlig.“ — Signe lo og saa drillende paa ham.

„Aa, det har nok ingen Fare, naar jeg er med.“

„Jamen De vil jo gaa Deres dunkle Vej alene? — Jeg faar nok holde mig til Studenterne. Jeg maa se at faa slaaet et Smil af ham, „Gutten som aldrig kan blive glad“. Jeg skal synge for ham, smile til ham, lige til han *maa* gi' sig. Jo — jo — De skal se, det gaar nok, naar jeg rigtig ta'r Theologen under Behandling!“ — Hun slog nogle Triller, saa koket paa ham og sang igen, saa det durede i Lien.

„Aa, lille Sanglærke, hvem kan staa for Dem!“

„Sanglærke — ja, det vil jeg være. Sanglærke for Jer allesammen.“

„Aa, nej — ikke for dem alle,“ han saa alvorligt paa hende.

„Jeg vil være Sanglærke for dem, som fortjener det.“

„Jeg faar da se, om jeg kan gøre mig fortjent.“ Han brød en vild Hybenrose og stak den i hendes lyse Haar.

„Vil De købe mig? Nej, gode Herre, en Rose forslaar ikke. Højere op.“

„Hvad forlanger De?“

„Køb Tyren der, og send den fluksens til Vestlandet.“

„De er sandelig dyr! Faar jeg Betænkningstid?“

„Ikke megen. For ingen af os Kvindfolk tør jo nu herefter gaa i Skoven.“

„Hvad kommer de andre mig ved? Og De vil jo herefter spadsere med mig, ikke sandt?“

„Nej, med Theologen var det!“

„Ham vilde De jo synge for, smile til, — mig vilde De — — —“

„Ha' prakket en Tyr paa. Ja saadan var det! Nu vil jeg ned og ledsage Damerne. Gaa De hen og se paa Deres Ven der, vurdér og taksér den, men hvad De gør, det gør snart.“

Hun forsvandt. Lidt efter saa man hende mellem Lærerinderne, opmuntrende og støttende dem saa alvorligt, som om aldrig et Smil var fravristet hende over denne tragiske Hændelse.

„Hvor det er en tarvelig Fyr, denne Guldbrandsen. Han kan ikke skjule, at han er Bonde,“ sagde den Tykke arrigt.

„Maaske en Smule ligetil,“ mente Signe, Latteren sad hende i Halsen og var ved at kvæle hende.

„En Smule! Nej, Frk. Signe, lad os sige *meget*.“

„Kære Randi, det var nu ogsaa en frygtelig Kuldbøtte, Du vendte,“ indskød en af de andre.

„Jamen blandt dannede Mennesker bemærker man dog virkelig ikke sligt.“

„Selvfølgelig, Randi, jeg siger det jo ikke for at fornærme Dig; men i dette Tilfælde — hm — ja, — nok sagt.“

Signe satte sig paa Bænken udenfor Indgangsdøren paa Fagerli, hun lo, saa Taarerne trillede.

Da Guldbrandsen lidt efter kom, fik begge Malerne Historien, de ærgrede sig gule og grønne over, at de ikke havde faaet Lejlighed til at tage Skitser.

Isen var nu brudt imellem alle de forskellige Elementer paa Fagerli. Udflugter blev foretagne i Fællesskab og af Par om Par.

Sanglærkens Ridder vilde de alle være, saa det blev næsten vanskeligt for hende at gøre dem alle tilpas.

Med Studenterne fiskede hun Ørred, for Kunstnerne var hun Forgrundslømmel, Skomageren og Uhrmageren hentede hun Post til, — kort sagt, hun var rent uundværlig, selv Damerne kunde lide hende, og det var næsten hendes største Triumf.

Guldbrandsen derimod var mørk og gram i Hu. Ensomhed var jo god nok, men naar Skæbnen nu en Gang havde sendt ham en saadan lille, væver Sanglærke paa Halsen, var det ikke altid morsomt at se de andre lægge ubetinget Beslag paa hende. For mærkelig nok, alle havde de en vis Uvillie mod at anmode ham om at være med paa deres Fisketure og smaa Udflugter med Malerkasserne.

*

*

*

Oppe i Lien stak der en lille Fjeldknas frem, som hed Nypen. Den herligste Udsigt var der deroppe fra over Krøderen og de omliggende Fjelde. Men vanskelig og stejl var den at bestige.

Signe havde flere Gange havt Lyst til at komme derop; men Guldbrandsen havde raadet hende fra det foreløbig. „Vent, til jeg faar kortlagt det lille Stykke Verden og fundet en bekvem Vej derop,“ havde han sagt.

Endelig, Dagen før de skulde vandre op til Fagerlisæteren, erklærede han, at nu kunde Nypen bestiges. Han havde lagt Varder for at betegne den mest fremkommelige Vej.

„Skal det kun være os to?“ spurgte Signe, da Guldbrandsen ikke anmodede nogen af de andre om at følge.

„Absolut kun os to.“

„Aa, lad Theologen være med! Nu kan Gutten smile.“

„Ja, det tror Pokker, De har jo ikke bestilt andet

end træner ham. Men han faar alligevel ikke Lov til at komme med. Skulde det være nogen, maatte det blive Medicineren, han er den eneste, jeg kunde tænke mig, vi fik Brug for.“

„Det er altsaa lige saa farligt at gaa derop som at komme ud for Tyren?“

„Allermindst!“

„Saa vil jeg ikke.“

„Jo, De vil. Kom nu!“

„Jeg er bange for, at jeg ikke klarer det. Husk paa, i Morgen skal vi til Højfjelds, og det er langt at gaa.“

„Aa, kom! Jeg skal løfte Dig varligt paa Haand.“

„og lukke Dig ind i mit Hjerte;“

— — — — —

„der kan Du lege dit hele Liv, den glædeste Leg Du lærte“! — Jo — jo — vi kan vore Klassikere.“ Guldbrandsen gav Straahatten et Stød bag i Nakken, slog Hænderne sammen i et ordentlig Dask og gik foran op i Aasen. „Nu gaar vi, lille Sanglærke.“

Og Sanglærken maatte gaa med, hun kunde slet ikke andet. „Gud skal vide, hvorfor,“ tænkte hun.

De naaede op igennem Udmarken og ind i Skoven. Hvor det duftede fra Træerne og Lyngen! Granen er i Højtidsdragt og staar lys i Dupperne, Fyrren har tændt Brudelysene; der staar ligefrem Damp af den, naar den bliver strøget lidt paa Ærmet. Maaltrosten har forfærdelig travlt, ivrig flyver den frem og tilbage og falder som et ondt Vejr over Larver og Fluer, sidder lidt og pudser paa sine sortgrønne Fjer, fløjter en lang, vemodig Tone og flyver videre paa Arbejde.

Birkene staar med det unge, krusede Løv og dirrer let i Sollyset, de er saa inderlig vel tilmode, for de kan nøjes med saa lidt, selv i den tarveligste Klipperift

kan de hygge sig. Men Lønnen og Asken, de fordrer mere, ranke og modige løfter de deres stolte Kroner mod Himlen. De søger i Dybet, ned til Muldjorden, hvor de drikker sig en Rus i Myrvin og Kildevæld. — Det vidunderlige er sket. Paa en eneste Nat er Knopperne bristet; — et grøngult straalende Drys staar over de nøgne Grene, — og Luften er mættet med Lønneblomsternes bitre, berusende Duft.

Signe standsede, trak Vejret dybt og saa ned over Dalen. „Hvor her er dejligt!“ hviskede hun.

„Er Sanglærken nu ikke glad ved at være med?“
Hun nikkede. — „Tys —

Der bæver i Skoven et Højtidsbrus,
Det hilser fra Li og Dale;
Det toner med Vindens lette Sus,
Det klinger i Skovens Sale.

Ja, for er jeg en Sanglærke, maa jeg ha' Lov til at faa Luft — og synge ud om alt det herlige, der er til i den lyse, straalende Verden.“

De var ikke naaet helt op paa Nypen, den sidste bratte Stigning var igen. Her var det, Varderne var rejst for at vise Vej.

Der var stukket en lille Afviser ned i den første, det var en hvidskrællet Siljegren, hvorpaa der var malet med Rødkridt: „*Signe*“.

„Aa nej da, saa har De tænkt paa mig, da De rejste Varden.“

„Jeg gad vide, hvem jeg ellers skulde tænke paa,“ svarede han stille.

De gik videre til den næste. „*Sangfuglen*“ stod der. Hun lo og løftede Grenen højt i Vejret.

Paa den tredie Varde stod: „*Tyren — über alle Berge*“.
Signe rødmede. Var det Spøg eller Alvor?

Guldbrandsen lo og saa paa hende. Saa sang han med dyb Stemme og et lunt Glimt i Øjet:

„Og der de kom udi Urtegaardens Læ,
Da hang der en Guldring paa hvert et Træ.“

„Roselil blev saa rød som et dryppende Blod,
Hun stirred i Græsset ned for sin Fod.“

„Den Sang er ikke længer,“ Signe løb, — men hun kom ikke ret langt, to kraftige Arme havde fanget hende.

„Jo, lille Sanglærke, der er et Vers til:

„Da kyssed Hr. Peder hendes Læber med List, —
Den ler dog bedst, som ler til sidst!““

Hun gemte sig ind til ham: „Ja, nu er jeg jo solgt.“

„Nej, Du — ikke solgt. Givet mig som Gave paa en sollys Dag.“

De stod paa Toppen. Det sidste Stykke havde han baaret hende, hun var jo saa let og spæd. Bag dem stod et Birketræ, det fine Løv dirrede i Vinden og dets hvide Stamme kastede Sollyset tilbage. Han løsnede lidt af Barken med sin Kniv. Indenfor paa Stammen stod skrevet et stort Spørgsmaalstegn, og under det stod „*Sanglærke*“.

Hun saa spørgende paa ham og pegede paa Spørgsmaalstegnet?

„Faar jeg Lov til at sætte „min“ i Stedet for Tegnet? — Han slettede Tegnet ud, nu stod der: „*Min Sanglærke*“.

Hun lagde Armene om hans Hals og Hovedet mod hans Skulder. „Hvad nytter det allsammen, Du har jo fanget mig?“

Du er jo kommet en sollys Stund
og fanget mig ind til Hvile.“ —

hviskede hun.

„Og nu vil Signe med Hjerte og Mund
gladelig mod mig smile . . .“

faldt han ind med sin morsomme Bas, — og lukkede
hendes Mund med et Kys.

* * *

Der var Sommer paa Fjeldet — Sommer for de to!
Men neden for Nypen hoppede Sladrebækken.
Den kom i Stormløb oppe fra Højfjeldet.

Aa, — hvor den kunde fortælle meget heroppe
fra, — men den gjorde det ikke. Den styrtede sig
blot ned i Søens store, trofaste Favn.

Men Smaabølgerne, som har afluret den saa mange
Hemmeligheder, hvisker stille om Elskov og Lykke til
Sivene, og Vinden, som aldrig nægter sig noget, skal
nok bringe det videre. —

* * *

Nede ved Skibsbroen stod Tyren bastet og bundet.

Det muntre Blink i Øjet havde givet Plads for et
sørgmodigt. Den forstod, at der var sket noget med
den; men hvor indgribende dette noget havde været i
to Menneskers Skæbne, det forstod den ikke.

Da Dampbaaden lagde til, og de med Vold og
Magt vilde have den ombord i det dampende Uhyre,
slog den et Slag for sin Frihed og forsøgte at sætte
Kursen mod Skoven.

Dette mislykkedes, den store Kran havde med
sine Fangearme faaet Tag i den. Et Øjeblik svæ-
vede den i Luften. Dens store, forskræmte Øjne fan-
gede kun et sidste Glimt af Skoven og Fjeldet, inden
den forsvandt i Lasten. — — Sanglærkens Historie
var lysteligere end Tyrens.

Bryllupsfest i Djunglen.

JEG var naaet til Vejsende paa den lange, herlige Fart til Østens Lande. Vi kom fra Bangkok og skulde nu 50 Mil ned ad Siams Kyst til Anghin for at tage den sidste Ladning Ris om Bord, inden vi gled hjemad til Europa.

Det var en stegende hed Dag, en af dem, hvor Termometret gaar op til 35°. Solen bagte lodret ned paa vore syndige Hoveder og mindede os ret nærgaaende om, at vi ikke var ret langt fra Ækvator.

Endnu var jeg halv ør af Oplevelserne inde i Siams Hovedstad, der hvor Kehrausen var gaaet med Fester, Udflugter og Farten om fra Tempel til Kongeborg, fra Garten party i de kongelige Haver til de hellige, hvide Elefanter Paladser indenfor Slotsmurene og til Sejlture paa Menamfloden, — Siams store Pulsaare, hvor Folket lever og dør i de gamle, frønnede overbyggede Baade under Flodbreddernes kølende Palmetag.

Bangkok med dens brogede Mylder og de Hundreder af Tempeltinder ligger nu bag os. Langsomt glider vi ud gennem Floden, der bugter sig frem gennem Landskaber, hvor Palmeskoven sender en sidste, doven Hilsen med den svage Luftning ud til os. Forbi Rismarker, hvor de store Bøfler vejrende løfter

Hovederne, mens de slæber Risnegene paa Slæbetræerne til Tærskelpladsen.

Henad Aften har vi klaret Floden, og i Solens sidste, hede Straaler passerer vi de søfarendes hvide Tempel med de slanke Pagodetaarne. Det ligger midt i Flodmundingen, gyldent-rødt i Solnedgangen.

En sidste Velsignelse fra Buddha tager vi med i Forbifarten, inden vi glider ud paa det uendelige Verdenshav.

I et sidste Afskedssmil fra Siams palmekransede Kyster, inden Natten kom og klædte Jord og Hav i sit dunkel-sort Fløjelsklæde, sank Solen purpurbræmmet i Bjerge. Det var, som vilde den give alt, hvad den ejede af Glans, af Straaler, af tung Glød og gyldne Strømme i denne sidste Afskedshilsen. Hver Farve syntes at leve i det glitrende Vand, og fra Søen steg svag Røg i gyldne Vifteforme, fyldte Luften og aandede sine Toner hen over Havfladen, hvor Flyvefiskenes Sølv-skæl gav Blink over Vandene.

Hvad Sol var, havde jeg ikke vidst, førend jeg kom til Østens varme, solrige Lande. Jeg havde tænkt mig den som noget stegende hedt, noget der blændede Øjet og brunede Huden, — men ikke saa intens nærgaaende, som den viste sig.

Jeg havde ogsaa tænkt, at en Stjernehimme var en Stjernehimme, lige klar og skøn, enten man saa den tindre over nordiske Breddegrader eller under Sydkorset. — Heri tog jeg ogsaa fejl! —

En Tropenat er noget for sig, noget saa ejendommeligt, at en Pen ikke kan udrede det. Den er en Stemning eller rettere en Følelse. Sølvglimt paa et dybblaat Tæppe, hvor Lyset fra Stjernehimlen bryder gennem Rummet som Blink fra Millioner af Diamanter.

Som jeg sad der paa Dækket, mens vi gled ned mod Bjergene ad Æquator til, mindedes jeg den ufor-glemmelige Stund hin Aften, da jeg efter megen Møje og Anstrengelse var kravlet gennem de skumle Bue-gange med de nedstyrtede Murbrokker, ad lønlige Stier og en Uendelighed af halvforvitrede Trappetrin og naaet op til Tinden af den ældgamle Tempelruin, Wat Saket, ved Bymuren i Bangkok. Derfra saa jeg Solen glide ned bag Palmeskovene i Vest, kastende sin Glans over Staden og forvandlende Floden med sine utallige Side-kanaler til rindende Guldstrømme. — Saa slukkedes Straalebundterne i Horisonten, og Skyggerne sænkede sig. Under mig laa Byen som en myldrende Myretue, Lysene tændtes i Hytter, Paladser og i alle Butikkerne. Som glidende St. Hansorme lyste de enkelte Lyspletter fra Djunkerne. Men der, hvor jeg stod, var Mørket. Natten kom med hastige Vingeslag og indhyllede alt i det forunderlige, ubestemmelige, som til at begynde med ingen faste Former har, men først lidt efter lidt antager et drømmeagtigt, fosforlysende Skær. Jeg følte Natten om mig som bløde Vingeslag af sælsomme, store, sorte Natsværmere, der lydløst gled rundt i Luften paa fløjlstunge Vinger.

Og nu her, hvor jeg sad paa Dækket og saa Ly-set hastigt svinde for Mørket, gled Grænserne bort for Uendeligheden. Det var, som saa jeg langt ind i noget alvorligt og højtidsfuldt, — ind i et dybblaat Hvælv, hvor Stjernerne svævede mere lette og frigjorte om i Æteren, end Øjet ellers er vant til at se dem. — Efterhaanden blev der Karakter i denne Himmel. Stjernebillederne antog bestemte, faste Former og tindrede med skarp Glans. Mælkevejen laa som et lysende Baand paa en hel anden Kant af Himlen, end jeg ellers søgte

den under nordligere Zoner, — og som den de andre Stjernebilleder. Alle tindrede de saa rent forvirrende klart. Venus lyste som en lille Maane og sendte lange Lysreflekser over de glidende Vande. Cassiopeja, Ori-
onsbilledet, Saturn — og hvad de nu hedder allesam-
men, — tindrede og blinkede med ligefrem udfordrende
Glans, som vilde de distancere Sydkorset dernede i
Synsranden.

Og som Natten og Mørket sænkede sig, lød sagte
Melodier fra Bølgeskvulpet mod Skibssiden, hvor Mor-
ilden lyste i Sølvglimt fra Strømhvirvlerne omkap med
Ildfluerne i Luften.

Stjerner foroven, Stjerner forneden i den blanke
Havflade, Ildglimt i Luften. Nætter som kun en Trope-
himmel kan fremtrylle.

*

*

*

Næste Morgen laa vi til Ankers i Bugten ved Ang-
hin, 50 Sømil Syd for Bangkok. Da jeg vaagnede, var
Dampspillet i fuld Gang og over Hundrede kinesiske
Kulier i Arbejde med at besørge Rissækkene fra Lægte-
baadene ned i vore Lastrum. Broget Liv, — svirrende
Kommandoraab blandet med forvirret og højrøstet Plud-
ren fra de Hundreder af Mongoler, der smidige som
Katte og snærrende som arrige Hunde fo'r om baade
for og agter.

Foruden os laa mange større og mindre Dam-
pere og indtog Ladning. Imellem Skibene pilede Told-
krydseren og et Utal af Indfødte, som fra deres Kanoer
forhandlede Frugt, Fisk og tørret Skildpaddekød.

En Række vulkanske Rocks og øde Klippeskær
strakte sig i lange Strimler ud fra Kysten. I Kikkerten
kunde vi se de store Søsildpadder kravle om eller

ligge og sole sig derinde. En Gang imellem kom en stor Kolos af dem drivende dovent ned mod os, — men nærmede en Baad sig, vips, var den borte. Her i Siambugten foregaar Skildpaddefangst i stor Maalestok med Net. Disse Næt kom vi til at stifte nærmere Bekendtskab med senere, de indviklede sig i vor Skrue og stoppede Farten, da vi dampede over mod Malakka.

Foruden Skildpadderne tildrog den giftige, brune Havslange, som er saa almindelig i Siambugten og i Farvandene omkring Ceylon, sig Opmærksomheden. Som en uskyldigt udseende brun Krans eller langstrakt som et Stykke Vragtømmer ligger de rolig paa Vandskorpen og lader sig drive med Strømmen. Sjældent er de mere end en Meter lange og kun lidt tykkere end vor Snog. Men deres Bid er absolut dødeligt. Søfolkene fortalte, at naar en Fisker fik en af disse Slanger med sin Fangst i Baaden, hændte det ofte, han blev vanvittig af Rædsel. Her vrimlede det med dem og ret ubehagelige Naboer var det, vi slap dog for at gøre deres nærmere Bekendtskab.

Kun et Par engelske Mil fra os laa det frodige og skønne Land. De viftende Palmeskove med en Baggrund af blaanende Bjerge vinkede indbydende imod os. Den lyse Røg, som steg op inde i Skoven, lod os ane, at en Landsby var gemt derinde i de kølende Skygger, og jo længere vi stirrede derind, desto større blev vor Længsel mod det skønne, forjættede Land.

Toldkrydseren, som stadig pilede rundt mellem Skibene, stillede saa en Dag endelig vor Længsel og tog os med ind til Skibsbroen. Det var midt paa Dagen. Solen bagte højst nærgaaende paa vore uskyldige Hoveder, da vi forlod Toldkutterens Solsejl og stod paa den hvide Strandbred, hvor mange

mærkelige Sten og ejendommelige Konkylier fristede os. Trods Havets bløde Dønninger og en let, fin Brise derudefra turde vi ikke opholde os ret længe ved Stranden for ikke at faa Solstik. Hurtig gik vi ind i Djunglen og fandt der nogle slyngede Stier, som vi fulgte. Tornede Slyngplanter greb efter os og gjorde til at begynde med vor Vandring vanskelig; men værre blev det, da der inde i det uigennemtrængelige Krat stod Træer bugnende fyldte med de besynderligste Frugter og lokkende indbød os. Hver Gang vi forsøgte at trænge derind til dem, raslede det uhyggeligt i det tørre Løv, og da vi havde set Halerne af et Par store Slinger, fandt vi det raadeligst at trække os tilbage og holde os til Stien og fortsætte vor Vandring uden Side-spring ind i Skoven, spændt paa hvilke Overraskelser, der vilde møde os her.

Det første blev en Kavalkade af halvnøgne Indfødte, som fo'r forbi os paa smaa fyrige Ponnyer. Over de brune Skuldre var slængt Geværer, og ud over Ryggen paa Hestene flagrede lange Net. De skulde paa Tigerjagt oppe i Bjergene.

Endelig naaede vi en stor aaben Plads inde i Skoven. Her stod Brødfrugttræerne fulde af Frugter, og Bananerne rakte deres Grene med de grønne Frugter indbydende imod os. En Flok glubske Pariahunde kom halsende, med vore Stokke maatte vi værges os mod dem, saa godt vi kunde. De vogtede en Tempel-lund og ved deres rasende Glam kom nogle Præster i gule Gevandter frem. Vi hilste paa dem, og de indbød os venligt til at hvile og drikke en Slurk koldt Vand inde i deres Pælebygninger. Alt her var enkelt og spartansk. Foruden Husalteret, som stod smykket med friske Blomster, var der kun nogle flettede Palmemaatter

og et Par Skind af Tigre og Leoparder. Da vi bad om at se Templerne, viste de os med Pietet deres gyldne Buddhaer. Lige udenfor Tempeldøren laa en sølvglinsende Slangesham. Den var sine fire Alen lang. Forsigtig lagde jeg den sammen og puttede den i Lommen, for dog at have et synligt Minde, om i hvor nær Berøring, jeg havde været med Krybet i Djunglen.

Ved Tempelmuren stod to forgyldte, blomsterprydede Bærestole. Præsterne pegede paa dem og fortalte en hel Del, som vi ikke forstod, og da vor Tolk, en siamesisktalende Englænder var gaaet i Forvejen, fik vi ikke at vide, hvad Hensigten var med dem. I det samme blev de afhentede af en Del unge Mænd, der forsvandt med dem ad den Vej vi skulde følge, hvis vi vilde op mod Bjergene. Atter raabte de noget efter os, hvoraf vi opfatte Ordet „Cobra“. Det forstod vi. De advarede os mod Brilleslangerne.

Den Vej, Præsterne viste os, førte gennem Djunglen hen til en Landsby. Det var lige i Middagsheden, saa selv herinde under det skyggende Løvtag gispede vi af Varme. En ulidelig Stank blandet med kvælende Røg væltede ud af Dørene. Paa Snore hang lange Rækker af halvraadne, tørrede Fisk under Hytternes Palmetage. Men Feststemning laa der i Luften! Vi mærkede det paa den glade Pludren fra hver en Hytte, og saa det paa den røde Flagklud med den hvide Elefant, der stak ud over hver Dør. De blomstersmykkede Bærestole stod nu midt i Landsbygaden, hvor Mænd, Kvinder og Børn var stimlede sammen om dem; men da de saa os, forlod de resolut Pragtbefordringerne for paa nært Hold at iagttage os.

Der var halvvoksne Ungersvende med ikke saa meget som et Figenblad paa; de fo'r rundt med nogle gamle Skydevaaben og plaffede løs op i Træerne, tilsyneladende uden mindste Maal. Vi gik i en lang Bue uden om dem, men de ældre beroligede os og gav os ved Tegn til Kende, vi intet havde at frygte. De var blot ude paa uskyldig Fuglejagt i Anledning af, at der skulde være Bryllupsfest.

Vi kiggede nu op mellem det tætte Løv og saa en Mængde forskelligartede Fugle, — de gad forresten knapt flytte sig, trods al den Plaffen løs. — Der var brednæbbede, sorte Ravne med Top, spragledede Papegøjer, langbenede hvide Hejrer og en Mængde nydelige Smaafugle med Viftehale. Alle skræppede de op og nedlagde en højlydt Protest mod denne Skyden. En Flok Aber var flygtet udenfor Skudvidde og de gjorde et syndigt Spektakel, mens de sladrende slængte sig fra Træ til Træ. Deres Nysgerrighed drev dem dog tilbage mellem Træerne omkring Hytterne for at betragte os paa nærmere Hold.

Nu kom en værdigt udseende Kineser frem og gør Tegn til os, at vi skal følge ham. Han standser foran en Bod, hvor Salgsvarer i Form af Frugter, Bønner, Ris og brændte Lersager ligger udbredt paa lange Borde. Vi tror, det er Mandens Hensigt at tilbyde sine Varer, og bereder os til at gøre Indkøb hos ham af Frugterne. I den Hensigt udvælger jeg en smukt formet Kumme i rødt Ler og begynder at fylde den med Frugter. Han hjælper mig smilende, saa der kommer Top paa Skaalen; men mine Penge vil han ikke have. Hans Kone kommer ud og indbyder os til at træde indenfor i Hytten. Hun tørrer omhyggelig nogle Træstole af og beder os sætte os. Lidt efter

kommer hun med Palmevin i en stor Skaal, som gaar paa Omgang imellem os.

Vor engelske Rejsekammerat, Mr. Bell, som i mange Aar har opholdt sig i Siam, optraadte nu som Tolk mellem os og vore venlige Værtsfolk. Vi faar at vide, at det er disse Kineserfolks Søn, som i Dag skal giftes med en ung Siameserinde, og at Familien vil betragte det som en stor Ære, hvis vi vil glæde dem med vor Nærværelse ved Festen. Selvfølgelig tager vi med Tak mod Indbydelsen, og sætter straks en Indsamling i Gang imellem os, for at kunne overrække Brudeparret en passende Erkendtlighed i klingende Mønt.

Paa den anden Side af Landsbygaden ser vi allerede Bruden fuldt færdig i Hyttens Dør, lige parat i al sin Stads til at bæres af Landsbyens unge Mænd til Templet i Bærestolen. Hun har rent, hvidt Brystbaand paa, og en Silke-Panung*) over et Par velskabte brune Ben i Sandaler. Et kostbart Guldsmykke bar hun om Halsen og brede Ringe om Armene. Det er Familieklenodierne, hun bærer, og har der ikke været nok i Familien, laanes der hos Naboerne. Paa Hovedet har hun den spidse, forgyldte Brudekrone.

Nu ventes der kun paa Brudgommen, han skal bæres i Spidsen af Brudetoget, som det sømmer sig Skabningens Herre. Han er kommet lidt sent paa det, — og vi Fremmede har ogsaa sinket Festlighederne. Han sidder rolig udenfor Hytten og venter paa en Haandsrækning fra Forældrene, thi endnu er han under Faderens Tugt og Omsorg. Nu tages der atter fat paa Toilettet. Faderen rager hans Hoved omhygge-

*) Panungen er et Klædningsstykke, som er ens for Mænd og Kvinder i Siam. Et kort Skørt, der er rullet op baade for og bag, saa det kommer til at danne et Par Benklæder.

ligt i en stor Rundkreds om Issen. Bagved staar Moderen og fletter hans Pisk, den hun forlænger ved at flette lange, sorte Baand til, — for paa denne højtidelige Dag skal hans Pisk helst slæbe hen ad Gaden. — Hans Søster staar parat med hans spraglede Brude-
dragt, en gul Kimono med højrøde Blomster og blaa Fugle. De nye, glansfulde, sorte Benklæder er han iført, ellers forløbig nøgen til Bæltestedet. — Endelig er han færdig med Toilettet og spejler sig omhyggelig i et lille bitte Lommespeil. Brudefolkene drager afsted, fulgt af Landsbyens Ungdom, der hamrer energisk løs paa nogle gamle, mærkelige Instrumenter, det lyder mere ejendommeligt end smukt. Ved hver tiende Takt brøler de alle ud i Kor, der faar vore Trommehinder til at skælve og de hvide Hejrer til at skifte Ben paa Tagene.

Der er ikke langt til det lille, kinesiske Tempel, og Ceremonierne maa ikke have været mange, for hurtigt er de tilbage igen. — Hele Højtideligheden indskrænkede sig nok til, at de ofrede nogle Lys og en Mængde spraglede Papirblomster foran Buddhaen.

Da de kom tilbage, satte Bruden sig i sit nye Hjem, en fattig og kun daarligt assorteret Frugtbod. En mager, haleløs Kat strøg sig kælent op ad hende, det var al den Velkomst, hun fik. Af et forgyldt Bæger bød hun alle, hvem der vilde have det, Kokusmælk, blandet med noget stærkt, der mindede mest om Slavecognac. Ellers sidder hun værdigt og stille for sig selv, som om dette Bryllupsgilde ikke kom hende ved.

Mens Brudeparret har været i Templet, er Festmaaltidet blevet anrettet paa et af de lange Borde udenfor Hytten. Gæstfrit bliver vi indbudt til at tage for os af Retterne, de føler sig øjensynlig hædrede ved

at have Evropæere med. Megen Stads bliver der gjort af os, selv Brudgommen spiser intet, førend han har budt os først. Mange underlige Sager bliver serveret, deriblandt den halvraadne, tørrede Fisk, dito ægte Skilpaddefileter, Svalereder, kogt Ris med Masser af Krydderier og et Misk-Mask af Grøntsager. Det kniber for os at spise med Pinde, vi maa hjælpe os med vore Fingre. Desserten er indbagte, glohede Bananer, og røde Mangos-Frugter, de smagte udmærket!

Efterhaanden er hele Landsbyens Befolkning samlet udenfor Hytten. Mødrene med Pattebørnene ridende over Hosterne, de større Børn er i Søndagsstadsen, med en Snor om Livet og et lille Sølvhjerter hængende paa det Sted, hvor Figenbladet ellers anvendes. De er umaadelig fine, glatragede paa enkelte kokette Totter nær, der stritter frem paa Hovedet hist og her. De bliver kostet hen for at hilse paa os. Nogle gør det skraalende af fuld Hals, — de er bange for de hvide Bussemænd, — andre er mere frejdige, særlig naar vi vifter dem om Ørene med Smaamønt, kommer de ærbødigt hilsende med sammenlagte Hænder over Panden og knæler foran os. Buttede og ret kønne er de smaa, brune Skabninger, — men allerede i det 5te Aar er Herligheden forbi, saa begynder de at tygge Betel.

Da vi tog Afsked, blev vi overøste med Gaver, bestaaende af Frugt og frisklagte Æg. Vi forsøgte atter at faa Lov til at betale, men det var der ikke Tale om, — vi havde været deres Gæster, vore Penge vilde de ikke have!

En Del af Bryllupsgæsterne fulgte os ind i Djunglen, der blev nu tættere og tættere efterhaanden som vi gik mod Bjergene. Den kongelige Viftepalme med

en Krone af et eneste Blad ragede fornemt op over alle de andre Skovens Træer og bøjede sig ligesom hilsende i den sagte Vind. Den er det, som giver Vin, og kaldes derfor, „de vandrendes Palme.“ Spragledede Fugle flagrer om og skriger stygt mellem Grenene, store Sommerfugle flyver om Ørene paa os, og Insekterne farer ret nærgaaende lige ind i vore Ansigter.

Vi standser ved en Sump. En af de Indfødte viser os nogle store, friske Dyrespor, hvor skarpe Klør har afgivet tydelige Mærker i den fugtige Jord. „Det er Tigerspor“, siger Mr. Bell. — Vi ser lidt paa hinanden, og som efter en fælles Overenskomst vender vi om og skynder os fra Djunglen ned mod Strandbredden, hvor vi for gode Ord og Betaling faar to af de Indfødte til at ro os i deres halvraadne Kano ud til Skibet.

Det var min sidste Dag i Siam, — en Dag i Fest og stegende Sol, som værdig Afslutning.

Af Fru **Rose Bruhn** er tidligere udkommet:

Mor Sara til Hoel . . . Pris 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.
Sælsomme Magter . . . Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.
Kærlighedens Veje . . . Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.
Under Hjemmets Tag . . . Pris 3 Kr. indb. 4 Kr. 50 Øre.
Naar Jord og Hjærter gloder Pris 2 Kr. 25 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.
Mors Arv, 2det Oplag. Pris 2 Kr., indb. 3 Kr. 50 Øre.

Anne Lykke.

Historisk Roman I.

3. Oplag. Pris 3 Kr. 25 Øre,
indb. 4 Kr. 75 Øre.

Fru Anne Lykke.

Historisk Roman II.

3. Oplag. Pris 3 Kr. 50 Øre,
indb. 5 Kr.

Allerede den første Del af denne Roman om Adelsdamen Anne Lykke blev en hel lille Sukces. Den nu udkomne sidste Del er rig paa Spænding og med en egen troværdig historisk og kulturhistorisk Kolorit over sig, der sammen med mange andre Smaatræk viser, at Forfatterinden med Flid og Grundighed har sat sig ind i Datidens Historie og formaaet at give et anskueligt Helhedsbillede af Sæder og Tilstande i hine Tider.

Fru „Anne Lykke“ er Beretningen om den unge Adelsdame, der efter et kortvarigt, ret utilfredsstillende Ægteskab med en af sine Jævnbyrdige, forelsker sig i Christian IV's Yndlingssøn, den saakaldte udvalgte Prins, der paa sin Side ogsaa nærer saa megen Kærlighed til hende, som det overhovedet er muligt for denne svage, uselvstændige Natur. Bekendt er det, hvorledes Kongen, den forøvrigt i moralsk Henseende ingenlunde selv synderlig strenge Christian IV., benytter en falsk Anklage til at lade hende fængsle, hvilket dog ikke knækker den stolte Frues Mod, skønt hendes Elskov forlængst har faaet et Grundskud ved Prinsens Fejghed og Vankelmod, samt hvorledes Kongen tilsidst maa frigive hende igen og give hende Oprejsning for den hende tilføjede Tort.

Dette Emne har Fru Rose Bruhn benyttet til en særdeles virkningsfuld og fængslende Roman, der læses med den største Interesse fra først til sidst.

(Berl. Tid.)

Faas i alle Boglader.

H. HAGERUP'S FORLAG,
København K.

